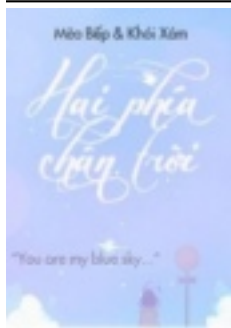

Hai phía chân trời

Contents

Hai phía chân trời	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	10
4. Chương 04	16
5. Chương 05	22
6. Chương 06	28
7. Chương 07	32
8. Chương 08	36
9. Chương 09	40
10. Chương 10 (hết)	44

Hai phía chân trời

Giới thiệu

“Đối với tớ, cậu là bầu trời. Dù tớ đi đến đâu, mọi thứ trọn vẹn vẫn là bóng hình của cậu...” Vũ Yên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-phía-chan-troi>

1. Chương 01

1. Đến sau

Tôi đọc được ở đâu đó rằng: “Đừng bao giờ thích một kẻ đã có người yêu. Bởi dù cho bạn có mang được người ấy về bên mình đi nữa thì những gì giành được cũng chỉ là một kẻ phản bội.”

Trước đây, tôi thấy câu nói ấy vô cùng chính xác. Và đến giờ thì suy nghĩ của tôi cũng không mấy may thay đổi, dù cho sự thật trái ngang, tôi vô tình vướng vào một câu chuyện chẳng khác là bao so với câu nói ở trên: tôi thích một người đã có người yêu.

Cậu ấy tên là Duy Minh, học lớp bên cạnh tôi. Tình cảm luôn là điều khó lường, vậy nên nếu tôi nói rằng mình thích Duy Minh ngay từ cái nhìn đầu tiên chắc cũng không phải là điều gì đó sai trái. Duy Minh có gương mặt sáng, cậu ấy tuy không quá mức điển trai và rạng rỡ nhưng lại có điểm gì đó rất thu hút. Có lẽ vì điều đơn giản đó thôi mà chỉ trong ít giây ngắn ngủi, khi nhìn thấy Duy Minh đi ngang qua mình, tôi đã mặc nhiên cho rằng định mệnh của cuộc đời mình chính là người con trai ấy.

Vậy là tôi thích Duy Minh, mặc cho cậu ấy chẳng hề biết tôi là ai cả. Trước đây, và đến tận bây giờ vẫn vậy. Tôi vẫn thường xuyên đưa mắt nhìn theo cậu ấy mỗi khi bắt gặp vóc dáng dong dỏng cao đang ôm gọn quả bóng đá chạy ào xuống sân thể dục cùng đám con trai, hay mỗi khi cậu nhanh nhẹn xếp hàng mua đồ trong canteen giúp hội con gái cùng lớp... Ngắm nhìn nụ cười ấm áp tựa như ánh mặt trời ấy với tôi đã trở thành một thói quen, quen thuộc tới độ tôi chỉ có thể đứng từ xa mà quan sát, hoàn toàn không có ý bước đến gần để làm quen, để cho Duy Minh biết được tình cảm của mình. Tôi đã cho rằng chỉ cần như vậy thôi cũng là quá đủ, cho đến một ngày, tôi nghe tin Duy Minh có người yêu.

Người yêu Duy Minh là Đan Quỳnh, bạn cùng lớp với tôi. Thật ra thì hai người đó thích nhau được chừng một năm, tôi mới may mắn biết tới. Nhóm con trai lớp Duy Minh và một nhóm con gái lớp tôi hay đi cùng nhau, thành ra tôi cũng chỉ có suy nghĩ đơn thuần rằng Duy Minh và Đan Quỳnh là bạn, cùng lắm là bạn thân. Nhưng thật buồn cười là khi tất cả mọi người đều biết hai người đó thích nhau dù không công khai, thì cũng chỉ mình tôi ngu ngơ không biết gì. Vậy là tôi trở thành kẻ sau cùng hay tin khi mọi người đều đã thấu.

Và hiển nhiên, tôi rơi vào trạng thái thất tình. Đến khi thấy hai người đó thường xuyên đi bên nhau, tôi mới ngộ ra tất cả và cảm thấy buồn biết bao. Yêu đơn phương đã khổ, yêu người có người yêu còn khổ hơn, thêm một điểm nữa là người ta còn chẳng biết mình là ai. Tất cả những gì hiện ra trước mắt tôi chỉ độc hai từ vô vọng.

Tôi phải làm gì trong tình cảnh này đây? Đấu tranh? Không đâu, tôi không muốn giành về phía mình một kẻ phản bội, mà tôi cũng chẳng đủ can đảm để đi chia rẽ hạnh phúc của người ta. Từ bỏ? Cũng chẳng thể! Dù cho trong đầu có nghĩ rằng sẽ buông tay đi chẳng nữa thì tình cảm cũng chẳng ngoan ngoãn chịu đầu hàng lí trí.

Vậy là suốt ba tháng qua, tôi vẫn giữ lại tình yêu thầm lặng của mình, tự cho rằng thời gian rồi sẽ làm nguôi ngoai đi tất cả, cho đến buổi sáng định mệnh ngày hôm nay...

“Thầy, cho em vào đi mà!”

Tôi lay lay cánh tay thầy giám thị, giả bộ méu máo khóc lóc. Nếu thầy nhất quyết không cho tôi vào trường thì có lẽ tôi sẽ khóc thật chứ không còn là giả vờ nữa, khi mà tôi đã phải dậy từ sớm tinh mơ để đến trường mà đối lại kết quả lại bị đất nhường này.

“Không! Cô xem đây là trò đùa của cô đấy à?”

“Không mà! Em không cố tình thật mà thầy!”

“Không nói nhiều! Đứng ra kia đi!”

Thầy chỉ tay vào góc phòng bảo vệ rồi quay lưng đi thẳng, bỏ mặc tôi đứng âm ức phía sau không biết nên làm gì để có thể thoát khỏi tình huống dở khóc dở cười này. Tiết đầu đã kiểm tra rồi, nếu tôi không lên lớp kịp thì sẽ thiếu điểm vì một lý do siêu ngớ ngẩn. Nhưng biết thầy đang cấu, tôi cũng không dại dột gì mà tiếp tục đeo bám, đành lủi thủi qua góc phòng đứng, chỉ còn biết cầu nguyện cơn giận dữ của thầy sẽ nhanh chóng xuôi xuống.

“Thầy, cho em vào đi mà! Em đi muộn có năm phút thôi!”

Tôi hơi giật mình, vội ngược mắt nhìn khi vang lên bên tai một giọng nói quen thuộc. Dáng người dong dỏng cao, điệu bộ gãi đầu như muốn xem nhẹ mọi chuyện. Xem ra, trong một ngày mưa mau kéo theo sương mù giăng kín cả bầu trời, không chỉ mình tôi là vương bận với cơn buồn ngủ.

“Đứng ra góc kia cho tôi!”

Không đếm xỉa đến lời cầu xin của Duy Minh, thầy giám thị vẫn trong cơn giận dữ, dùng dùng hét lớn, lại một lần nữa chỉ tay về góc phòng, nơi có một kẻ phạm tội khác là tôi đang đứng chôn chân ngay đó. Khi đôi mắt của Duy Minh dõi theo hướng chỉ tay của thầy mà nhìn về phía tôi, giây phút ấy, trái tim tôi hẫng một nhịp.

Duy Minh định nói gì thêm để xin xỏ cho bản thân, nhưng khi nhìn vào gương mặt đỏ bừng của thầy, cậu cũng đành thôi, chỉ có thể lẳng lặng bước ra chỗ tôi đứng. Duy Minh vừa bước đi vừa móc túi quần lôi ra chiếc điện thoại, hàng lông mày cậu khẽ chau lại một chút khi nhìn thấy tên người gọi đến rồi cũng nhanh chóng bắt máy.

“Anh đây!”

“Anh đến lớp chưa?” Là giọng của Đan Quỳnh. Tôi có thể nhận ra vì Duy Minh đã đến đứng cạnh tôi và giọng nói của Đan Quỳnh vang qua loa điện thoại rất rõ.

“Chưa, đang bị giữ lại phòng bảo vệ đây này!” Duy Minh trả lời, giọng có chút bực bội, có lẽ vì gặp phải chút xui xẻo vào buổi sớm như hiện tại.

“Sao lại thế?”

“Thì đi muộn chứ sao? Thôi em lên lớp đi không phải đợi anh đâu! Sáng sớm ra đã thế này anh cũng hết hứng ăn uống rồi!”

“Nhưng...”

“Nhưng gì nữa? Không phải tiết đầu lớp em kiểm tra à? Lên lớp đi!”

“Được rồi, có gì thì nhắn tin cho em nhé!”

“Ừ, anh biết rồi!”

Duy Minh tắt máy, bắt đầu ngồi xuống ghế. Tôi liếc mắt nhìn Duy Minh, nhưng những gì đọng lại trong mắt cậu chỉ là khoảng sân trường ngập lá vàng nhưng lại thưa thớt bóng người. Phòng bảo vệ lúc này chỉ có hai người, tôi và Duy Minh, biết rằng đây là cơ hội tốt nhất để bắt chuyện và làm quen, vậy mà tôi lại không thể tận dụng. Là cơ hội rõ ràng nhất thì sao chứ? Tôi làm quen với Duy Minh để giành lấy cậu ấy về phía mình hay sao? Không đâu, dù cho có đạt được mục đích đi chăng nữa thì liệu tôi có hài lòng với một người dễ dàng thay lòng như thế? Vậy thì làm quen chỉ để có thể ở bên Duy Minh mỗi ngày? Tốt nhất là không nên, bởi tình cảm con người thường ích kỷ, biết đâu chỉ trong một phút không kiềm chế được lòng mình, tôi sẽ tham lam gạt đi mọi lí lẽ của bản thân.

Thôi quên đi, nuôi hi vọng mong manh cũng chính là việc làm dễ khiến bản thân chịu tổn thương nhiều nhất.

Tôi thở hắt, miễn cưỡng đưa mắt nhìn ra ngoài trời. Không gian vắng lặng của khoảng sân trường càng trở nên trầm buồn dưới làn mưa nặng hạt, chỉ còn những tiếng tí tách của những hạt mưa trong suốt, rơi xuống nền gạch lạnh ngắt rồi vỡ tan ra, hóa thành bọt nước văng tung tóe khắp nơi. Cơn mưa bất chợt khiến cho những cây non mới nhú trong sân trường phải oằn mình chống đỡ, hòa cùng cơn gió mạnh tạo thành những tiếng khóc nỉ non, nghe nao cả lòng người!

“Bực thật!”

Duy Minh lầm rầm trong miệng, tay miết nhẵn cả màn hình điện thoại. Nếu để Duy Minh ở đây thêm ít lâu, tôi không nghĩ chiếc điện thoại của cậu ấy có còn lành lặn hay không nữa. Trái ngược với những tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài, bầu không khí trong phòng này lại rất yên ắng, tựa hồ có thể nghe rõ cả tiếng thở nhẹ nhẹ của chúng tôi.

“Chạy đâu rồi không biết?!”

Duy Minh đứng dậy, ló đầu ngó ra ngoài cửa, có lẽ muốn tìm thầy giám thị. Hành động đột ngột ấy khiến cho chiếc điện thoại trên tay cậu văng mạnh vào tường rồi bắn xuống chân tôi. Cảm giác đau buốt ở chân khiến tôi giật bản mình, vô thức lùi lại phía sau, rồi lại như một phản xạ vội cúi xuống nhặt lấy chiếc điện thoại nằm dưới chân mình.

“Của cậu!”

Tôi đẩy chiếc điện thoại về phía Duy Minh trong tình trạng một chân vẫn còn đang quỳ xuống đất. Không biết vì bị đồ vật văng trúng hay do đứng quá lâu khiến chân tôi râm ran tê buốt, nhất thời mất cảm giác nên không thể đứng vững.

“À, cảm ơn!”

Duy Minh nhận lại điện thoại của mình, cậu khẽ gật đầu, khước miệng buông một câu rất khẽ mà chẳng hề nhếch lên. Duy Minh không hề nhìn tôi, trước thì mắt cậu dán chặt vào chiếc điện thoại, tiếp sau đó là dời sang nhìn chiếc thẻ học sinh đang đeo lưng lửng lửng trước cổ tôi.

“Phì!”

“Gì thế?”

Tôi tròn mắt trước nụ cười sáng khoải của Duy Minh, quên luôn cả việc đứng dậy. Cậu ấy cười... với tôi?

“Cái này là cậu hả?”

Duy Minh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, đoạn chỉ tay vào chiếc thẻ học sinh của tôi. Tôi đưa mắt nhìn xuống, đến giờ mới chợt nhớ ra mà à lên một tiếng. Phải rồi, thẻ học sinh của tôi giờ nhìn thật kì dị khi hôm qua nó đã bị mấy đứa bạn lôi ra tô vẽ mặt linh tinh rất khó nhận diện. Cũng chỉ vì lý do đấy mà ban nãy khi đi ngang qua cổng trường, tôi đã bị giữ lại đây chỉ vì thầy giám thị nhìn thấy.

“À... ừ...”

Tôi gật đầu không chắc chắn. Nếu như Duy Minh biết tất cả đều vì tấm thẻ học sinh này mà thầy giám thị mới nổi giận, trút giận sang cả phần cậu thì liệu cậu có thù ghét tôi không?

“Vui đấy! Có khi tớ cũng thử làm!”

“Đừng! Không vui về gì đâu!” Tôi nhăn mặt. Nếu thật sự vui, có lẽ giờ tôi đang cười thả ga ở trên lớp chứ không phải là đứng đây.

“Tại sao?”

“Chứ cậu nghĩ tớ bị bắt đứng đây cũng vì đi học muộn à?”

“Ôi kệ đi, có cái gì ăn thì đứng đây cả tiết cũng được! Chà, nhắc đến lại thấy đói bụng rồi!”

Tôi vô thức nhướn miệng cười trước hành động gãi đầu quen thuộc của Duy Minh. Tôi sẽ không suy nghĩ quá nhiều, chỉ biết rằng được nói chuyện với Duy Minh vui hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều. Cậu ấy không quá khó bắt chuyện, cũng không ít nói như những gì tôi đã hình dung. Ngược lại, tôi thấy Duy Minh khá thoáng tính và thân thiện.

Chợt nhớ ra hộp bánh su kem mà mình định mang đến lớp ăn vặt, tôi lục lọi ba lô, chẳng suy tính gì nhiều mà đẩy nó về phía Duy Minh. Đẳng nào tôi cũng ăn sáng rồi và hộp bánh này cũng chỉ được mang đi để đề phòng những trường hợp tôi buồn mồm buồn miệng.

“Cậu có muốn ăn không?”

“Cho tớ á?” Duy Minh nhìn tôi hỏi lại, giọng chứa đầy vẻ ngạc nhiên.

“Ừ. Cậu kêu đói mà!”

“Uầy, tốt thế! Coi như hôm nay tớ nợ cậu hộp bánh, hôm nào đẹp trời sẽ trả nhé!”

“... Cũng được.”

Tôi toan từ chối, đơn giản nghĩ rằng một hộp bánh chẳng đáng là bao, nhưng cuối cùng lại gật đầu chấp thuận, chỉ vì một suy nghĩ đơn giản là mình sẽ được nói chuyện với Duy Minh thêm một lần nữa.

“Mà cậu học 12C à?” Duy Minh nói khi nhìn vào thẻ học sinh của tôi. “Cùng lớp với Đan Quỳnh.”

“Ừ, cùng lớp với người yêu cậu.”

Tôi đáp lại, cố giấu đi sự cay đắng đang lan dần trong từng suy nghĩ. Nghĩ đến Đan Quỳnh, tôi hơi hối hận trước cái gập đầu đồng ý thực hiện cuộc “vay nợ” với Duy Minh. Duy Minh có người yêu rồi mà. Dù không thân thiết gì nhưng Đan Quỳnh cũng là bạn cùng lớp, liệu việc tôi muốn tiếp cận Duy Minh như thế này có phải là một việc làm sai trái hay không? Về lí trí, tôi không muốn làm việc gì thẹn với lòng. Về tình cảm, tôi đơn thuần là muốn ở gần Duy Minh một chút, chỉ một chút mà thôi.

“Chà, cậu biết cơ à?”

Không nhận ra thái độ khác thường của tôi, Duy Minh vẫn cười hì hì, thậm chí mặt còn dính chút kem do không để ý khi ăn bánh. Nếu là với đám bạn thân, chắc chắn tôi sẽ chẳng ngại ngần gì mà dùng tay lau mặt cho chúng nó. Nhưng với Duy Minh, tôi chẳng là ai cả để giúp cậu làm việc ấy.

“Mặt cậu dính kem kìa!”

“À, cảm ơn!”

Duy Minh vừa nói vừa đưa tay quạt lên má. Thật lạ khi hành động cầu thả đó lại khiến tôi cảm thấy Duy Minh rất đáng yêu. Tôi buột miệng cười, ước gì mình có thể lưu lại hình ảnh kia vào tim lâu hơn một chút.

Thấy tôi cười, không hiểu sao Duy Minh cũng cười theo. Duy Minh vừa nhai bánh vừa hỏi:

“À, cậu tên gì ấy nhỉ? Để khi nào tớ còn biết đường mà tìm cậu trả nợ!”

Tôi hơi chạnh lòng trước câu hỏi ấy chứ không hề vui mừng như mình đã nghĩ. Hóa ra, Duy Minh thật sự không biết tôi là ai cả. Trong mắt cậu ấy, tôi không những mờ nhạt mà còn chẳng hề tồn tại.

Dẫu vậy, tôi vẫn cố nở một nụ cười:

“Tớ là Yên Nhi.”

“Yên Nhi?” Duy Minh lặp lại tên tôi. “Nghe lạ nhỉ?”

“Ừ, ai cũng bảo vậy!”

“Nhưng thật ra cũng không độc cho lắm!” Duy Minh nhún vai, cậu giả bộ ngẫm nghĩ một hồi rồi mới à lên như vỡ lẽ ra một điều gì đó. “Cậu cùng tên với mối tình đầu của tớ! Phải rồi, nụ cười cũng hơi hơi giống!”

Tôi chau mày, có cảm giác như tâm tư hoàn toàn đảo lộn trước kết luận sau cùng ấy từ phía Duy Minh. Thậm chí, nụ cười trên môi tôi cũng trở nên cứng đờ, vương lại trên gương mặt không còn cảm giác. Tôi phải vui sao khi Duy Minh nói rằng tôi giống với mối tình đầu của cậu?

Không hề! Cảm giác duy nhất trong lòng tôi lúc này là chua xót, khi mà giống như cô gái ấy, tôi có cảm giác mình chỉ là một người đi ngang qua cuộc đời của Phạm Duy Minh mà thôi.

2. Chương 02

2. Người đứng sau hạnh phúc

Ngày buổi chiều ngày hôm ấy, tôi gặp lại Duy Minh. Lần này, cậu đi chung với Đan Quỳnh.

Hai người họ ngồi cùng với bạn bè, cách bàn tôi ngồi một khoảng không quá xa ngay trong canteen. Nhóm người ấy đang lên lịch hẹn cùng đi xem một bộ phim mới ra mắt đầu tuần. Phim bom tấn, nhưng tôi chẳng bao giờ để tâm đến vấn đề phim ảnh, trừ khi đó là phim khủng bố bắn nhau dùng đao kiếm, nổ lung tung các thứ.

Như thường lệ, Duy Minh và Đan Quỳnh ngồi cạnh nhau, dù cho bọn họ chẳng có bất cứ hành động thân mật nào giống như những cặp đôi khác cả. So sánh tình yêu của hai người đây với những người cùng trang lứa, tôi có cảm giác tình cảm giữa Duy Minh và Đan Quỳnh trưởng thành hơn phần nào, bọn họ không thích khoe khoang về chuyện riêng của bản thân mà giữ những điều ngọt ngào ấy cho riêng mình.

“VẬY ĐI! Tám giờ là muộn lắm rồi!” Tôi nghe tiếng Đan Quỳnh lạnh lạnh bên tai. “ĐỢI tí tao ra mua kem!”

Đan Quỳnh nói rồi xô ghế đứng dậy, xoay lưng bước về phía quầy bán hàng. Vì khá vội vã nên Đan Quỳnh vướng chân vào cạnh bàn, mất đà, suýt chút nữa thì ngã chúi mặt xuống sàn nếu như Duy Minh không đưa tay đỡ kịp. Duy Minh như rời hẳn ghế để có thể chắc chắn rằng Đan Quỳnh đã đứng thẳng, cậu ấy không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu cười xòa trước dáng vẻ hậu đậu của người yêu.

Lần này, nụ cười của cậu ấy lại khiến tim tôi khẽ nhói lên. Vẫn ấm áp tựa như ánh dương, nhưng lại vô cùng gay gắt, soi rọi mọi góc ngách trong tâm hồn đến mức ngạt thở. Tôi ghét cảm giác này, nó giống như có lửa cháy trong lòng, cứ râm ran, âm ỉ, dần dần thiêu đốt mọi giác quan.

Tại sao người Duy Minh lựa chọn lại là Đan Quỳnh?

Tôi không ghét bỏ gì Đan Quỳnh, nhưng cũng không hẳn là quá mức yêu quý. Không chỉ riêng mình tôi, nhiều đứa con gái trong 12C cũng có suy nghĩ tương tự. Đan Quỳnh cũng chẳng phải là một cô gái xấu tính, đồng đánh, đua đòi hay những gì đó tương tự, nhưng cô bạn lại thuộc hàng nhiều chuyện siêu cấp, dường như mọi mối quan hệ, mọi chuyện bí mật của những người trong lớp hay cả những lớp bên cạnh, Đan Quỳnh đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Đan Quỳnh cũng tốt tính, nhưng là tốt với những ai đối xử tốt với cô ấy, còn lại thì chắc cũng tùy tâm trạng. Thêm vào đó, xét về ngoại hình, Đan Quỳnh rất, rất bình thường. Bản thân tôi có sở thích khá kì quặc là ngắm gái xinh, nhưng chẳng bao giờ tôi đoái hoài đến việc chiêm ngưỡng nhan sắc của cô bạn cùng lớp ấy. Vậy mới nói vì sao tôi cứ mặc nhiên cho rằng Đan Quỳnh và Duy Minh là bạn thân, và càng thêm sững sốt khi nghe tin hai người đó yêu nhau.

Lạ thật, vậy mà cuối cùng Duy Minh lại chọn Đan Quỳnh! Duy Minh cũng được coi là ưa nhìn, so với đám con trai dở hơi cùng lớp tôi thì cậu ấy cũng có thể coi là đẹp trai. Vậy mà, một người như thế lại đem lòng yêu một cô gái quá đỗi bình thường? Tôi luôn muốn biết lý do là gì, luôn muốn hỏi vì sao người may mắn đó không phải là mình hay bất kì ai đó khác, nhưng câu trả lời dù có ra sao đi chăng nữa thì cũng chẳng thể thay đổi bất cứ điều gì cả.

“YÊN NHI! Mì của mày trương hết lên rồi kia kìa!”

Ngồi bên cạnh tôi, Kiều Trang cao giọng, nó đánh mắt nhìn vào hộp mì của tôi với một vẻ kì thị hiển hiện trên từng cơ mặt. Không muốn bỏ ngoài tai lời nhắc nhở của đứa bạn thân, tôi cũng đành chếp miệng, miễn cưỡng quay trở về với hộp mì của mình. Mọi ngày tôi rất thích ăn mì, nhưng trong cuộc sống luôn tồn tại những ngoại lệ. Hay nói cách khác, mỗi khi nghĩ đến Duy Minh và Đan Quỳnh thì ngay đến món ăn khoái khẩu cũng trở nên nhạt nhẽo với tôi.

“Ồ!” Tôi hồ hững thừa nhận. Giờ thì làm sao để ăn nốt chỗ mì này đây?

“Ngắm thằng nào đấy?!”

“Trường mình còn thằng nào độc và lạ để tao ngắm nữa cơ à?”

Tôi hỏi vặn lại bằng giọng điệu chống chế, không muốn để lộ cho Kiều Trang biết mình đang nhìn về phía Duy Minh. Với tôi, việc đem lòng yêu một người đã có người yêu thì không sai trái, nhưng cũng chẳng có gì là đúng đắn khi đã biết rõ rồi mà vẫn cứng cổ lao vào. Vì vậy, tôi không để cho bất cứ ai biết về tình cảm của mình, kể cả đứa bạn thân.

“Ồ ha!”

Kiều Trang đáp lại bằng giọng điệu ngán ngẩm. Trường tôi chẳng thiếu gì trai đẹp, nhưng với những đứa mê ngắm cái đẹp như hai đứa tôi thì đám con trai cùng trường chẳng còn đủ sức quyến rũ để khiến chúng tôi quan tâm thêm nữa, bởi chúng tôi đã ngắm mòn cả mắt những gương mặt xưa cũ ấy rồi.

“Ồi ông trời à, đến bao giờ con mới có người yêu?!”

Kiều Trang chống hai tay trước cằm, lơ đãng ngược mắt nhìn về phía đám đồng đang nhào nhào chen lấn mua đồ ở canteen. Giọng điệu bi thương của nó khiến tôi cũng phải buột miệng cười. Ồi, nó nói cứ như thể nó ế đến nơi, xấu xí đáng ghét đến độ không ai thèm đoái hoài gì ấy! Kiều Trang xinh lắm, trong mắt tôi, nó là đứa con gái xinh nhất lớp, nếu nói nhất khối cũng không vấn đề gì. Và với vẻ ngoài nổi trội như vậy, dĩ nhiên nó luôn trở thành mục tiêu ưa ngắm của đám con trai. Kiều Trang không chảnh chọe, làm

cao, ngược lại, nó lại là đứa con gái vô cùng dễ tán, hầu như nó đều đổ rầm trước những kẻ theo đuổi mình không quá hai tháng. Nhưng khổ nỗi, bản thân nó cũng là một kẻ cả thèm chóng chán. Tôi biết nó không cố ý trêu đùa người ta, nhưng cảm xúc của nó thường dễ dàng tan biến chỉ trong vài ba tuần.

“Vâng, cả con nữa! Nếu ông để mắt đến nó thì làm ơn đừng bỏ rơi con!”

Giọng tôi đều đều, rõ có ý trêu tức đứa bạn thân. Thế nhưng vừa dứt lời, tôi đã phải nhận một cái gõ đầu đau điếng.

“Im đi! Mày không có tư cách nói câu đấy!”

“Gì? Tao làm sao?”

“Loại chảnh chó như mày không được phép có ý kiến!”

Tôi bĩu môi trước lời kết tội của Kiều Trang, dù cho nó đang bôi xấu hình ảnh của tôi đi chẳng nữa thì với tư cách là một người bạn tốt, tôi sẽ sẵn sàng tha thứ cho “lỗi lầm” của nó. Lúc nào cũng vậy, cứ mỗi khi có cơ hội, Kiều Trang sẽ giở giọng dạy dỗ tôi về vấn đề này. Trái ngược với nó, kẻ rất dễ tán thì trong mắt đám con trai, tôi lại là kẻ “lì lợm”. Tôi nhớ rằng mình chưa từng đổ trước sự cửa cẩm của bất cứ ai, cũng chẳng phải là kiêu ngạo gì, chỉ là tôi không có cảm xúc, cũng chẳng chút mảy may rung động. Tôi đã từng nghĩ, mình sẽ tập trung hoàn toàn cho năm học cuối cấp, hay ít ra là vờ như thế để sau này có thi trượt thì cũng đỡ mang tiếng, nhưng rồi cuối cùng mọi thứ lại lộn nhào chỉ vì sự xuất hiện của Duy Minh.

“Có chứ! Tao cũng là thiếu nữ đang trong tuổi mơ mộng mà!”

“Im đi! Nghe ngứa tai quá!”

Tôi cười nhăn nhở, cảm thấy có chút hã hê khi mình đã trêu được Kiều Trang, khiến nó phải ngay lập tức buông gói bim bim xuống mà đưa hai tay lên bịt tai lại. Thậm chí, tôi còn định kéo tay Kiều Trang ra để tiếp tục trêu chọc nó, nếu như không có sự xuất hiện của một vài gương mặt luôn được tôi đánh giá là “không mời mà đến”.

“Kiều Trang! Chuyện vừa rồi là mày làm đúng không?”

Chiếc bàn nơi bọn tôi đang ngồi rung mạnh bởi sự xuất hiện ồ ạt của một đám con gái. Tôi bặm môi, cố nén lại tiếng cười thề bất mãn khi hộp mì còn dang dở để trên bàn cũng bị đổ lênh láng sau hành động khiêu chiến ấy, và quan trọng hơn, nhờ Dương Thu Thảo, giờ cả canteen đang quay qua nhìn chúng tôi như sinh vật lạ.

“Bị điên à?”

Tôi liếc mắt nhìn lên, lướt qua một lượt những người đang đứng trước mặt. Ngoài Thu Thảo ra thì những người khác tôi cũng chẳng ưa một chút nào, dù cho tất cả có là bạn cùng lớp đi chăng nữa.

Nhận thấy tình hình căng thẳng từ những người bạn học cùng, Đan Quỳnh và mấy đứa con gái ngồi cách đó không xa cũng đành tiến lại. Nhóm của Đan Quỳnh và Thu Thảo cũng thường xuyên chơi với nhau, dù chẳng đến mức gọi là quá sức thân thiết.

“Làm sao đấy?”

Đan Quỳnh vỗ nhẹ vào vai Thu Thảo, nhẹ giọng lên tiếng như muốn làm giảm căng thẳng phần nào. Giờ thì cả canteen đang tập trung về chỗ chúng tôi, tôi nghĩ sẽ chẳng có ai muốn trở thành tâm điểm chú ý theo một cách ngu xuẩn thế này.

“Con Trang khai với chủ nhiệm vụ tao sửa sổ ghi đầu bài!”

Tiếng Thu Thảo vẫn lạnh lạnh vang khắp cả canteen, mặc cho đám người đi cùng cũng như những người vô tình có mặt khác quanh đây đều há hốc mồm kinh ngạc, cảm thấy hơi choáng khi cô nàng kia lại có thể nói lên tội trạng của mình một cách thẳng tuột mà không chịu nhìn trước ngó sau như thế. Sửa sổ ghi đầu bài, đây hoàn toàn không phải là một tội nhỏ!

“Mày khai thật à?”

Tôi quay sang nhìn Kiều Trang, hỏi với giọng không quan tâm cho lắm. Tôi chẳng tin nó làm. Kiều Trang không phải loại rảnh rỗi như thế, nó bị nghi ngờ chắc hẳn cũng vì cái danh lớp trưởng mà thôi. Nhưng dù có là người mang chức vị đi chăng nữa thì theo đánh giá của cá nhân tôi, Kiều Trang cũng chẳng phải là một lớp trưởng gương mẫu khi nó thường xuyên giấu nhẹm tội trạng của bạn bè cùng lớp.

“Không phải nó thì ai?” Kiều Trang chưa kịp trả lời, Thu Thảo đã hùng hổ cắt ngang. “Ngoài bọn tao ra thì làm gì có ai biết ngoài nó!”

Nghe Thu Thảo nói vậy, Đan Quỳnh cũng khẽ gật đầu, không biết là đang ủng hộ ý kiến không ai biết chuyện này thêm nữa hay đang nói mình cũng tin rằng Kiều Trang bán đứng bạn bè. 12C bọn tôi rất nghịch, vì lẽ ấy mà những chuyện như thế này khá nhạy cảm, không ai trong chúng tôi hi vọng những người bạn cùng lớp mình sẽ hành xử theo cách như vậy cả.

Kiều Trang không phản ứng gì trước lời buộc tội ấy. Nó không tỏ vẻ hoang mang, nhưng cũng không hề có ý lên tiếng phủ nhận. Phận làm lớp trưởng, đây nào phải lần đầu nó dính vào những việc từ trên trời rơi xuống như thế này cơ chứ! Và những lần trước, dù có làm hay không, chẳng một lần lời của nó được người ta để tâm.

“Thế sao rồi?”

Đan Quỳnh lại tiếp tục hỏi khi bầu không khí chưa một lần dịu xuống. Có lẽ Đan Quỳnh có thể đoán ra, Thu Thảo muốn giải quyết mọi chuyện ngay tại đây. Lúc nào cũng thế, Thu Thảo luôn để lại ấn tượng trong lòng người khác rằng cô nàng là một kẻ khoe khoang, thích gây chú ý với đám đông.

“Còn hỏi sao à? Giờ cả hiệu trưởng cũng biết việc này rồi! Tao bị đình chỉ một tuần!”

“Ừ, thế thì về nhà đi! Còn ở đây làm gì?”

Tôi hỏi băng quơ, hoàn toàn không có ý làm cơn giận dữ của Thu Thảo nguôi dần. Đây không còn là lần đầu tiên tôi phải chứng kiến cảnh này nữa. Trước đây, không phải Kiều Trang thì cũng là những người khác trở thành nạn nhân cho Thu Thảo trút giận một cách vô lí dù mọi chuyện còn chưa rõ ràng. Kiều Trang không thích gây sự với người khác, và giờ thì dù cho nó có nói gì đi chăng nữa thì chắc cũng chẳng thể nào tránh được việc bị Thu Thảo và đám con gái kia đánh hội đồng.

“Im đi! Việc của mày à?”

Phương Hoa quát vào mặt tôi. Đấy, mọi chuyện rất rõ ràng, bọn nó muốn gạt tôi qua một bên để xử lí Kiều Trang ngay tại đây. Đình chỉ học một tuần rồi mà, giờ có như thế nào chắc cũng chẳng thể khiến bọn họ lo lắng được nữa.

“Yên Nhi! Lên lớp đi!”

Kiều Trang quay sang nhìn tôi, giọng thấp xuống một tông. Ngay đến nó cũng không muốn tôi tham gia vào chuyện này. Nhưng thôi kệ đi! Tôi đang rảnh rỗi mà, để một đứa cam chịu như Kiều Trang ở lại chịu trận, tôi sẽ áy náy đến mức ăn ít hơn mọi ngày mất!

Nói thật thì có tôi hay không thì cục diện cũng chẳng hề thay đổi, nghĩa là Kiều Trang vẫn bị ăn đòn mà thôi. Chỉ là tôi vẫn không đành lòng để nó lại như vậy. Nhớ trước đây có lần cũng vì chút xích mích như thế này, Kiều Trang cũng bị đánh. Thật bức khi nó cứ buông xuôi tất cả, để mặc cho những người kia lao vào đánh mình. Sao phải vậy cơ chứ? Đẳng nào cũng bị đánh cơ mà, ít nhất cũng phải cố mà vùng ra, không thì ít ra cũng phải đánh lại một, hai cái chứ?

Tôi không trả lời Kiều Trang mà ngược mắt lên nhìn những kẻ đang muốn một mất một còn với nó.

“Bây giờ chúng mày định đánh con Trang vì lý do vớ vẩn đấy à? Học với nhau ba năm, sắp ra trường còn hành xử trẻ con như thế!”

“Mày thì biết cái gì?” Thu Thảo quát lại tôi. “Nếu nó nghĩ đến cái ba năm đấy thì nó đã chẳng bán đứng bạn bè!”

“Thế này nhé! Tao không nói Trang nó có làm hay không, nhưng nhìn vào cái việc bọn mày làm đi, chẳng đúng đắn gì! Giờ quyền sở hữu bài nó be bét như thế, không biết ai làm thì Trang nó chịu tội. Bắt người

khác chịu trách nhiệm về việc mà bản thân mình gây ra, không thấy hèn à?”

Tôi nói, mặc cho Kiều Trang ngồi cạnh liên tục giật giạt tay áo. Mọi việc đến nước này rồi, nó còn lo sợ cái gì nữa cơ chứ? Tôi không sợ mấy chuyện đánh hội đồng này cho lắm, trong suy nghĩ của tôi, đó là những hành động rất trẻ con, chẳng ra đâu vào đâu cả. Tôi không tin người bị đánh sẽ mãi mãi phải chịu thiệt thòi.

Đám người Thu Thảo quay sang nhìn nhau, có chút e dè trước cách đặt vấn đề của tôi. Nhưng cũng rất nhanh sau đó, đã có người lên tiếng phản bác. Tôi hơi bất ngờ khi lần này, người chống lại mình lại là Đan Quỳnh.

“Xin lỗi nhé, Yên Nhi! Nhưng tớ thấy Nhi nói thế không đúng. Nếu chủ nhiệm không biết ai làm thì cùng lắm Trang nó cũng chỉ bị khiển trách thôi chứ không bị kỉ luật gì, đằng này nó lại khai Thảo ra như thế, chắc chắn phải biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ. Đúng là bạn bè với nhau ba năm thật, nhưng là ai không nhường nhịn ai?”

Tôi cười trừ, chưa bao giờ ghét Đan Quỳnh đến như vậy, nhưng giờ thì sâu trong nhận thức còn có một chút gì đó cay đắng nữa. Đây là người mà Duy Minh thích. Cậu ấy sẽ yêu tất cả những gì thuộc về Đan Quỳnh, đúng không? Nhường nhịn, chịu nhận phần thiệt thòi về mình mặc cho đó là sai lầm của người khác? Dù cho Kiều Trang có chấp nhận như vậy, tôi cũng không đồng ý để bạn thân của mình làm thế!

“Thế giờ sao? Định đánh Trang à?”

“Phải!” Thu Thảo gật đầu quả quyết. “Nếu mày không muốn liên lụy thì đứng gọn sang một bên đi!”

“Cảm ơn! Nhưng tao lại thích bị liên lụy!”

Bỏ mặc sự khuyên can của Kiều Trang, tôi vẫn cứng đầu ở lại, dù cho tôi hiểu rằng rơi vào tình huống này sẽ chẳng có mấy ai tỏ ý bênh vực cho bọn tôi. Có những điều chẳng cần ai nói, bản thân mình cũng có thể hiểu ra, một trong số đó là việc bán đứng bạn bè với giáo viên luôn bị học sinh trong trường rất ghét. Lần này chỉ mình Thu Thảo mắc tội, vậy mà cô nàng vẫn có thể huy động được từng này người đứng về phía mình mà qua đây đòi đánh Kiều Trang là đã đủ hiểu rồi.

Tôi cười trừ, nhưng rồi nụ cười nhếch mép ấy cũng nhanh chóng tan đi khi vô tình thu trọn ánh nhìn của Duy Minh vào trong tầm mắt. Cậu ấy nhìn tôi, nhưng tôi không thể đọc ra bất cứ sắc thái nào sâu trong đôi mắt kia cả. Tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là một cái nháu mày không rõ không vừa lòng hay khó chịu. Nhưng hẳn nhiên, Duy Minh sẽ không tham gia vào trò đánh nhau vớ vẩn này.

Suy nghĩ ấy khiến tôi càng thêm cay đắng trong lòng. Tôi đang trông chờ điều gì cơ chứ? Chẳng có lý do gì tôi hi vọng Duy Minh sẽ đứng về phía mình. Tôi với Duy Minh chỉ mới nói chuyện có một lần, không sở hữu bất cứ mối quan hệ nào đáng nói, hơn nữa, người yêu của Duy Minh còn đứng về phía Thu Thảo. Tôi không dám nói đúng sai trong câu chuyện giữa Thu Thảo và Kiều Trang, nhưng dù bọn tôi có đúng, Thu Thảo và Đan Quỳnh có sai đi chẳng nữa thì điều đó có lẽ cũng không đáng để Duy Minh bận tâm.

Không hiểu sao, suy nghĩ ấy khiến cho hai mắt tôi cảm thấy cay cay. Nhưng rồi mọi cảm xúc của tôi đã bị cuốn phăng bởi cái tát thật mạnh mà Thu Thảo dành ỉnh. Lẽ ra người Thu Thảo muốn đánh là Kiều Trang, nhưng tôi vẫn ngoan cố đứng chắn trước mặt nó vì muốn bảo vệ cho nó nhiều nhất có thể.

Hoàn hồn sau cái tát, tôi cố đẩy Kiều Trang qua một bên rồi nhanh tay tóm tóc Thu Thảo lại trước khi nó có thể với được về phía Kiều Trang. Nhưng tôi vẫn không thể bảo vệ bạn mình hơn nữa, khi đám người của Thu Thảo tự động chia ra làm hai, một hội đồng Kiều Trang, một lao về đánh tôi để giải nguy cho Thu Thảo. Mặc cho đám người kia túm tóc, tát vào mặt mình thế nào đi chẳng nữa, tôi vẫn dai dẳng, cố đánh lấy Thu Thảo vài ba cái và chỉ chịu bỏ cuộc khi bị chiếc gót nhọn của đôi giày nó đang mang đập thẳng vào bụng. Tôi ngã nhoài về chiếc ghế phía sau rồi lăn xuống đất, âm thanh xé dịch của bàn ghế trong canteen khiến cho bầu không khí náo nhiệt quanh đây càng trở nên âm ỉ hơn. Tiếng chửi bới, tiếng cổ vũ có cả, đủ nhiều và to để át đi một vài lời đề nghị dừng lại yếu ớt.

“Tránh ra!”

Tiếng quát lớn của Thu Thảo khiến tôi mơ màng đưa tay lên ôm đầu. Dù bị đánh đến mức xây xẩm mặt mày nhưng tôi cũng đoán được câu nói đấy không phải để ngăn mọi chuyện lại. Tôi gượng dậy, cảm thấy

đau buốt khắp bụng và chân tay khi trên quần áo đồng phục lúc này là chi chít dấu giày hằn lên. Nhưng tất cả điều đó cũng chẳng làm tôi để tâm bằng hình ảnh đang hiển hiện ra trước mắt: Thu Thảo đang cầm trên tay chiếc ghế sắt và lao nhanh về phía tôi.

“Đừng!”

Tôi nghe một vài tiếng kêu thất thanh vang lên bên tai mình. Lí trí mách bảo tôi nên tránh qua một bên, nhưng cơ thể lại không nghe theo, thêm vào đó, tôi như sững ra trong giây phút ấy, khi bắt gặp hình ảnh Duy Minh đang vội rời khỏi chỗ và chạy về phía mình. Nhìn hành động đó, tôi có thể đoán được cậu ấy muốn giúp mình.

Vậy nhưng, so với Thu Thảo đang ở rất gần tôi thì những bước chân của Duy Minh vẫn chậm hơn một nhịp. Cậu ấy đến bên cạnh, vừa lúc Thu Thảo cầm chiếc ghế ấy và đập mạnh vào người tôi. Tất cả những gì tôi có thể làm trong giây phút ấy chỉ là giơ tay lên bảo vệ đầu mình. Và những gì tôi có thể cảm nhận ngay sau đó là một tiếng rắc cùng với cảm giác đau đớn từ cổ tay lan đến từng tế bào trong cơ thể.

3. Chương 03

3. Cứ yêu

“Có sao không?”

Tôi nghe thấp thoáng giọng điệu sốt sắng của Duy Minh vang lên bên tai, nhưng cơn đau buốt kia lại khiến tôi không thể lên tiếng đáp lại lời cậu được. Giá như lúc này tôi không đau đớn, không lo sợ, ắt hẳn tôi đã có thể cảm nhận được một chút ấm áp từ vòng tay đang đỡ lấy mình.

“Thảo, hơi quá rồi!”

Đám con gái đã rời khỏi tôi và Kiều Trang, nhanh chóng chạy tới kéo tay Thu Thảo, giọng điệu có chút sợ sệt. Thu Thảo lúc nào cũng vậy, luôn thể hiện mình mà chẳng chịu suy tính đến hậu quả. Người cô ta muốn đánh ngay từ đầu là Kiều Trang, nhưng chẳng rõ từ bao giờ mà mọi thù oán lại được trút hết lên người tôi rồi.

“Mày sao không?”

Kiều Trang nén đau, hốt hải chạy lại phía tôi. Tôi thấy mặt nó có những vết bầm tím nổi lên rất rõ ràng, trong khi đó chiếc áo đồng phục trắng thì dính bẩn và gần như bị ai đó cố tình xé rách. Tôi thoáng thở phào, tự nhủ thật may mình đã không bỏ đi. Bằng không, Kiều Trang sẽ là người phải nhận lấy chiếc ghế ấy.

“Cậu đưa bạn ấy lên phòng y tế đi!”

Duy Minh quay sang nói với Kiều Trang. Có lẽ, phận sự của cậu đến đây là hết. Dù sao thì tôi cũng không lấy điều đó làm buồn. Duy Minh là người duy nhất tỏ ý có hành động ngăn cản khi Thu Thảo cầm ghế đánh tôi, quan trọng hơn, cậu lại là người tôi thích. Có lẽ chỉ vậy thôi cũng đã là quá đủ với tôi rồi.

Duy Minh đỡ tôi đứng dậy, nhưng tôi chẳng còn sức mà đứng vững. Tay tôi hoàn toàn mất cảm giác, trong khi đó hai chân cũng nhũn ra. Năm phút bị ăn đòn với cả chục những cú đánh không nhân nhượng, tôi có nên viện vào lý do đó để tham lam dựa vào người Duy Minh chỉ một lần? Câu trả lời là không. Đan Quỳnh đang ở đây, tôi không muốn làm sai lệch mọi chuyện. Hơn nữa, dù yêu đơn phương, tôi cũng có lòng tự trọng của riêng mình.

Tôi để cho Kiều Trang đỡ mình. Dựa vào nó, chẳng bao giờ tôi phải suy tính quá nhiều.

“Lần này bọn tao chỉ cảnh cáo mày thôi! Liệu hồn!”

Thu Thảo cao giọng nói rồi ra hiệu cho đám bạn của mình quay lưng bỏ về. Tôi bật cười, đánh người ta ra nông nổi này còn kêu là cảnh cáo thôi sao? Tôi quay sang nhìn Kiều Trang, cố nén đau mà lên tiếng hỏi nó:

“Đau không?”

“Mày có sao không?”

“Tao hỏi mày có đau không?”

“Tất nhiên là đau rồi. Tao có phải trâu bò đâu!”

“Ừ, tao cũng đau!”

“Thế để tao đưa mày lên phòng y tế!”

“Giờ lên y tế cũng không hết đau được! Đi với tao!”

“Đi đâu cơ?”

“Lên phòng hội đồng viết bản tường trình.”

Lời đáp ngắn gọn của tôi khiến cả canteen rơi vào trạng thái câm lặng. Bọn họ nhìn về phía chúng tôi dò xét như thể xem hai chúng tôi là quái vật. Ngược lại, trong mắt tôi, bọn họ mới là những kẻ vô tâm bởi tất cả đều đứng ngoài cuộc khi tôi và Kiều Trang bị ăn đòn. Tôi phớt lờ những gương mặt tò mò ấy, ra hiệu cho Kiều Trang đưa mình ra khỏi đây. Trước khi đi, tôi chợt bắt gặp một nụ cười thật khê từ phía Duy Minh.

Ba ngày sau vụ xô xát tại canteen, tôi bỗng nhiên trở thành người nổi tiếng. Học sinh trong trường bắt đầu nhìn tôi bằng con mắt khác, chỉ bởi một câu chuyện rất hoành tráng được truyền từ miệng người nọ qua người kia: tôi – Yên Nhi, vì bảo vệ bạn thân nên bị đánh hội đồng. Nhận cả cái ghế sắt vào tay, vậy mà tôi vẫn không rơi một giọt nước mắt, chỉ lẳng lặng đi tìm thầy hiệu trưởng viết tường trình báo cáo lại mọi việc. Thu Thảo và đám con gái có tham gia vào vụ đánh người ngày hôm ấy đã bị ghi học bạ và chuyển trường, trong khi đó tôi lại được tuyên dương vì biết báo cáo lại mọi chuyện cho thầy cô thay vì gọi hội hè lên giải quyết như những vụ khác. Học sinh trong trường gọi tôi bằng cái tên nghe cực kì châm biếm: Frozen, ý bảo tôi là lạnh lùng. Tôi thì mặc xác! Danh tiếng và cả tai tiếng vừa vô tình có được cũng chẳng thể nào khiến tôi vừa lòng khi mà cánh tay trái giờ đây đang phải bó bột, và quan trọng hơn là phải đối diện với cơn thịnh nộ của mẹ yêu dấu.

Đúng ra, Thu Thảo và những người kia chỉ bị ghi học bạ và đình chỉ học có hai tuần mà thôi. Nhưng gia đình tôi và cả gia đình Kiều Trang đều không chấp nhận hình thức xử phạt như vậy khi đây không phải lần đầu tiên Thu Thảo có cách hành xử tương tự với bạn học và ngay cả hiện tại, nó cũng không có thái độ hối lỗi chút nào trước hành vi của mình. Vì gia đình hai chúng tôi nhiều lần kiến nghị, nhà trường đã tăng số ngày đình chỉ học của Thu Thảo và đám con gái kia lên thành một tháng. Nhưng do nghỉ học nhiều từ trước, giờ bị đình chỉ học thêm thì số ngày nghỉ của bọn họ vượt quá bốn mươi lăm buổi, như vậy sẽ không có đủ điều kiện dự thi tốt nghiệp nên gia đình Thu Thảo quyết định chuyển trường cho nó luôn.

Vậy là sau tai tiếng ồn ào mà bản thân tự mình gây ra, Thu Thảo đã hoàn toàn biến mất, để lại nạn nhân là tôi và Kiều Trang ở lại, hoàn toàn hứng chịu sự chú ý của đám đông.

“Đắc nhân tâm, xuống đây nào!”

Tôi kiễng chân, dùng hết sức bình sinh với hi vọng lấy được quyển sách đang nằm ở ngăn trên cùng của giá sách trong thư viện. Với chiều cao khiêm tốn, dù cho tay trái có không bị làm sao thì có lẽ tôi cũng không thể lấy được những cuốn sách trên ột cách dễ dàng. Mẹ bảo, tôi lùn do bị trời phạt vì tội bướng.

“Để tớ lấy cho!”

Tôi né người sang một bên khi cảm nhận có người đứng ngay sát mình. Vừa quay đầu lại một chút, tôi đã bắt gặp nụ cười rạng rỡ của Duy Minh rồi. Duy Minh với một tay là có thể lấy được cuốn sách, cử động của cậu khiến ùi nước xả vải dịu nhẹ phảng phất nơi cánh mũi tôi, mùi hương của nắng mới thấm đều qua từng nếp vải.

“Cảm ơn!”

Tôi nhận lấy cuốn sách Duy Minh vừa đưa mình, cố giữ nhịp thở sao cho thật ổn định. Sự xuất hiện bất ngờ của cậu ấy khiến tôi có chút ngỡ ngàng, kể sau đó là cảm giác vui mừng xuyên suốt qua từng suy nghĩ. Tôi nhìn theo Duy Minh, thấy cậu ấy cũng vừa đưa tay chọn lấy một cuốn sách, là “Thi nhân Việt Nam”

của tác giả Hoài Thanh và Hoài Chân. Tôi thăm đặt câu hỏi về hành động đó, chắc đây không phải là sự lựa chọn của Duy Minh.

“Tay cậu sao rồi?”

Duy Minh hỏi khi hai chúng tôi cùng ngồi xuống ghế. Dù cho ngày thường Duy Minh luôn nhanh nhẹn, nhưng tôi có cảm giác cậu ấy đang chậm lại để đợi mình ngồi xuống trước.

“Tớ không sao.”

Tôi trả lời, ánh mắt nhìn ra phía những kệ sách đằng xa thay vì ngắm nhìn gương mặt của Duy Minh. Tầm giữa trưa, thư viện khá vắng người, chỉ có một cô thủ thư cùng lác đác vài học sinh vào đây mượn sách. Nếu không vì muốn tránh ánh mắt soi xét một cách tọc mạch của học sinh lớp khác, tôi đã không phải trốn vào đây nghỉ trưa như vậy.

“Xin lỗi nhé! Nếu hôm ấy tớ nhanh hơn một chút...”

Tôi bị kéo về hiện tại bởi giọng điệu có chút ân hận của Duy Minh. Bộ dạng lạ lẫm của cậu ấy khiến tôi phải vội xua tay.

“Không sao! Tớ phải cảm ơn cậu mới đúng!”

“Cảm ơn tớ? Tại sao?”

“Ngoài cậu ra, đâu có ai có ý muốn giúp bọn tớ đâu.”

Lời giải thích của tôi khiến Duy Minh bật cười. Cậu ấy nghĩ ngợi thêm một chút rồi mới lên tiếng đáp lại.

“Thật ra cũng không phải mọi người không muốn giúp các cậu đâu. Nhưng cậu cũng biết đấy, việc thừa lại chuyện của bạn bè với chủ nhiệm thường mọi người rất ghét, tớ nghĩ vì vậy...”

Duy Minh không nói hết câu, có lẽ một phần cũng là vì gương mặt không thoải mái của tôi. Hóa ra, cậu ấy cũng cho rằng Kiều Trang đã bán đứng bạn bè. Tôi không thể trách Duy Minh khi cậu là người ngoài, chỉ có thể đứng ngoài cuộc và phán xét mọi chuyện, nhất là khi Kiều Trang im lặng, một mực không lên tiếng phủ nhận như thế. Chỉ là khi nghe người khác nói vậy về Kiều Trang, tôi vẫn thấy ảm ức mà thôi.

“Vậy tại sao cậu lại can thiệp?” Phải, tại sao Duy Minh không giống những người khác, cổ vũ, hoặc đứng yên xem chúng tôi bị trừng phạt?

“Vì hành động của Thảo rất quá đáng!” Duy Minh nói với giọng bất bình. “Nếu không phải bọn bạn tớ cứ ngăn cản thì tớ đã nhảy ra từ lâu rồi, nếu như vậy thì tay cậu sẽ không sao!”

“Hi, giờ tớ cũng có sao đâu?!”

“À phải, cậu là nữ anh hùng!”

Duy Minh nửa đùa nửa thật giơ ngón tay cái về phía tôi như khen ngợi. Dù không thích bị người ta trêu chọc về vấn đề này, nhưng khi điều ấy phát ra từ miệng của Duy Minh, tôi lại bất giác nhoẻn miệng cười. Tôi làm việc đó chỉ vì lo lắng cho Kiều Trang, chỉ vì chúng tôi là bạn thân, thật không ngờ lại có thể khiến Duy Minh để tâm và nói chuyện nhiều hơn với mình.

“Đừng gọi tớ như thế! Nghe buồn cười lắm!”

“Gì mà buồn cười?! Cậu đã chiến đấu bảo vệ bạn mình bất kể đúng sai!”

“Không phải!” Tôi hơi nghiêm mặt lại, không mấy may suy nghĩ chính lại lời Duy Minh. “Tớ chỉ đánh nhau bảo vệ Trang vì nó vô tội thôi, không có chuyện bất chấp đúng sai gì ở đây cả!”

Lời khẳng định chắc nịch của tôi khiến Duy Minh ngạc nhiên. Cậu ấy im lặng, có lẽ đã phần nào hiểu được điều tôi đang nói, rằng Kiều Trang không làm gì sai cả, tất cả chỉ là một sự hiểu nhầm không đáng có. Được một lúc, Duy Minh lại lên tiếng hỏi.

“Vậy nếu thật sự là do bạn ấy làm, cậu sẽ bỏ mặc?”

“Bây nào! Dù nó làm đúng hay sai, tớ cũng không thể bỏ mặc nó được. Nhưng nếu nó sai, tớ cũng chẳng còn lý do gì để đánh nhau vì nó nữa, chỉ có thể ôm lấy nó mà cùng chịu đòn thôi. Nó là bạn mình mà, bỏ không được!”

Lần này, Duy Minh tròn mắt nhìn tôi. Tôi không biết mình có nói gì sai hay không, nhưng hình như càng nói, trong mắt Duy Minh tôi càng biến thành sinh vật lạ. Tôi chưa từng thấy Duy Minh nhìn ai bằng ánh mắt như vậy cả, như kiểu cậu đang gặp phải khó khăn khi phải tiếp chuyện với một đứa tư duy không bình thường. Nhưng trước khi tôi kịp lên tiếng thắc mắc thì Duy Minh đã cười phá lên.

“Cậu thú vị thật!”

“Suýt!”

Tôi ra hiệu cho Duy Minh trật tự. Đây là thư viện, tôi không muốn làm ồn ở nơi đây một chút nào! Hiểu ý, Duy Minh cũng nhanh chóng gật đầu, đoạn ngồi thụp xuống như muốn lảng tránh ánh mắt sắc hơn dao của cô thủ thư. Giả bộ bận bịu với quyển sách, Duy Minh lật lật vài trang giấy rồi nói.

“Nhưng mà tớ nói thật đấy!”

“Thật gì cơ?”

“Cậu thú vị dã man!”

“Có thú vị bằng bạn gái Yên Nhi trước đây của cậu không?”

Tôi buông lời khiêu khích, khiến cho nụ cười trên môi Duy Minh hơi thu lại, nhưng chớp cái đã lại trở về trạng thái cũ, thậm chí còn tươi tỉnh hơn trước. Duy Minh vỗ đùi cái đét, rồi lại luống cuống ra hiệu cho tôi nhỏ tiếng như thể chính tôi mới là kẻ gây mất trật tự. Cậu giấu mặt sau quyển sách cầm ngược, thì thầm to nhỏ.

“Không phải đâu! Cô ấy chỉ là mối tình đầu của tớ thôi, không phải bạn gái cũ đâu!”

“Vậy cậu yêu đơn phương hả?”

Tôi toan chỉ tay về phía Duy Minh, nhưng rồi những ngón tay bỗng trở nên cứng đờ, từ từ thu dần lại. Đơn phương sao? Tôi đang nói về Duy Minh hay chính bản thân mình?

“Yêu đương gì? Hồi đấy tớ học mẫu giáo ấy mà!”

“Ha ha!”

Tôi cũng bật cười trước lời đáp ấy. Phạm Duy Minh quả là kẻ biết cách gây bất ngờ cho người khác, vậy mà này giờ cậu ấy cứ một mực cho rằng tôi là người thú vị. Hóa ra, nói chuyện với Duy Minh không hề khó khăn như tôi tưởng tượng! Tôi cảm thấy thoải mái, dễ chịu, vui vẻ thay vì lo sợ bản thân sẽ bối rối và mất kiểm soát.

“Này!”

Duy Minh đột nhiên tiến lại gần tôi làm tôi luống cuống buông tay ra khỏi cuốn sách đang cầm, khiến cho gáy sách rơi bụp xuống bàn và tạo ra một tiếng động nho nhỏ, nhưng tôi chẳng mấy may để tâm đến nó cũng như phản ứng của những người trong thư viện lúc này. Quan trọng gì nữa chứ? Điều duy nhất tôi có thể để tâm là hiện tại, gương mặt của Duy Minh đang ở sát tôi, chỉ cách nhau tầm vài phân mà thôi. Duy Minh ở gần tới độ tôi có cảm giác mình cảm nhận được hơi thở của cậu đang lướt nhẹ trên da mình.

“Gì thế?”

Tôi nuốt nước bọt, cố nói một cách hoàn chỉnh và che giấu đi sự bối rối của bản thân. Tôi đang ở gần Duy Minh với một khoảng cách mà ngay cả trong mơ tôi cũng chưa từng dám nghĩ đến. Đôi mắt của cậu ấy sáng lấp lánh, thu trọn cả thế giới nhỏ bé của tôi vào trong đáy nhìn sâu thẳm thẳm ấy.

“Liệu cậu có phải... Yên Nhi học cùng mẫu giáo với tớ không nhỉ?”

“Sao cơ?”

“Trường mẫu giáo Cánh Cụt ấy!”

“... Làm gì có trường nào tên như thế? Ý cậu là Sơn Ca, hay Họa Mi?”

“Ôi, tớ không nhớ nữa! Tớ chỉ nhớ Yên Nhi hồi đó hay buộc tóc hai bên và mặc váy hồng thôi.”

“À, trường gì cũng được, nhưng tớ không học mẫu giáo!”

“Ôi dào, vậy thì cậu không phải mối tình đầu của tớ rồi!”

Duy Minh nhún vai rồi quay ngoắt lại với quyển sách đang nghịch dở, bỏ mặc tôi vẫn ngơ ngẩn chưa hiểu chuyện gì bên cạnh. Đến khi Duy Minh quay đi, tôi mới cảm nhận gương mặt mình trở nên nóng ran, thậm chí cả người cũng ngột ngạt và khó thở dù cho tôi đang ngồi trong phòng điều hòa mát rượi. Sự tỉnh táo của tôi, thật mừng khi nó vẫn còn nguyên đây, dù đã ít nhiều bị lung lay.

“Cậu có vẻ thích cô bạn cùng tên với tớ nhỉ?”

“À, vì trong ấn tượng của tớ, Yên Nhi khi cười nhìn rất đáng yêu.”

“Vậy à?”

“Nhưng mà cậu cười còn xinh hơn bạn ấy nữa!”

Tôi im lặng, Duy Minh cũng chợt im lặng theo. Cậu vội đưa mắt nhìn ra tán bàng xanh mướt đang đung đưa nhẹ nhàng trước gió. Lần đầu tiên, Duy Minh lảng tránh ánh mắt của tôi.

Tôi cũng không nói không rằng, lẳng lặng quay trở về với quyển sách của mình, mặc cho hai bên gò má ngày càng nóng hơn bao giờ hết. Tôi nghe rất rõ tiếng nhịp tim của mình vẫn đang đập mạnh trong lồng ngực, thật khó để có thể bắt nó an phận nằm im! Lời nói băng quơ vừa rồi của Duy Minh chẳng khác gì một cơn gió mát lành thổi qua giữa buổi trưa mùa hè oi ả và ngột ngạt, khiến cho chiếc chuông gió khe khẽ đung đưa, gieo lại trong lòng mỗi người một sự bình yên nho nhỏ và thanh thản.

Vậy nhưng, những cơn gió mùa hạ thường chợt đến, chợt đi, nhanh lắm...

Tôi đưa tay vén những sợi tóc đang lòa xòa rơi trước mặt, cố nén lại tiếng thở dài. Tôi hiểu vì sao Duy Minh phản ứng như vậy. Lời khen vừa rồi chỉ là lỡ miệng mà thôi, nghĩ đến Đan Quỳnh, cậu ấy hiểu vị trí của mình là ở đâu, hiểu rằng những lời vừa rồi là không đúng đắn. Có lẽ mọi chuyện có quá giới hạn đôi chút cũng chỉ vì tôi là Yên Nhi, là người có chung cái tên với mối tình đầu ngốc nghếch từ thời mẫu giáo của cậu ấy.

“Hình như... cậu đang cãi nhau với Đan Quỳnh hả?”

Tôi lưỡng lự cất tiếng hỏi. Lẽ ra, với mối quan hệ hờ hững này, tôi không nên hỏi những câu hỏi tọc mạch như vậy, chỉ khiến cả hai thêm khó xử. Nhưng nhìn vào hiện tại, không phải chúng tôi cũng đã rơi vào tình huống không mong muốn rồi đó sao? Đẳng nào cũng không còn giữ được sự vui vẻ như khi nãy, tôi đành tìm một chuyện gì đó để hỏi thay vì cứ tiếp tục im lặng trong ngại ngùng như vậy.

“Sao cậu biết?”

Duy Minh ngược mắt nhìn tôi. Quả nhiên, trong mắt cậu đã không còn sự vui vẻ như lúc đầu, nhưng cũng không hẳn là bức bối vì bị hỏi chuyện riêng như tôi đã tưởng tượng.

“Thì là... tớ vô tình nghe được...”

Thật ra, khi nãy tôi đã tình cờ bước vào lớp đúng lúc Đan Quỳnh nổi điên lên mà ném hết sách vở xuống đất. Ngồi bên cạnh, bạn bè của Đan Quỳnh sốt sắng an ủi, dỗ dành rằng mọi chuyện chẳng có gì to tát, từ từ hai người ngồi lại nói chuyện với nhau là sẽ ổn thôi. Tôi không muốn trở thành tâm điểm chú ý thêm nữa nên đành xoay lưng bỏ lên thư viện, thành ra cũng chỉ nghe phong thanh rằng Đan Quỳnh và Duy Minh cãi nhau.

“Nghe được những gì rồi?”

Duy Minh nhếch miệng cười. Cậu buông sách, ngả người ra chiếc ghế mây đằng sau, đoạn ngược mắt lên nhìn chiếc bóng đèn đang rọi sáng ngay trên đỉnh đầu.

“Cũng chẳng có gì nhiều, chỉ là biết vậy thôi.”

“Ôi dào, cũng chẳng có gì to tát!”

“Ừ, tớ cũng nghĩ thế!”

Tôi gật đầu, tự hiểu trong đầu rằng không phải mọi chuyện không có gì mà là do Duy Minh không muốn nói. Nếu thật sự không có gì xảy ra, ắt hẳn Đan Quỳnh đã không tức giận gặt đổ sách vở như vậy, và đã vài ngày trôi qua, lớp tôi không phải nghe những tiếng hét inh tai của Đan Quỳnh trong giờ ra chơi nữa.

“Thật ra thì...”

Duy Minh hé mắt nhìn tôi, bộ dạng như thăm dò phản ứng từ phía tôi vậy. Tôi thấy Duy Minh từ từ ngồi dậy. Cậu đưa tay gãi đầu, lại là hành động quen thuộc ấy!

“À mà thôi!” Duy Minh thốt lên rồi nhấc quyển sách ra khỏi tầm với của tôi, đoạn cười hì hì. “Cậu không nên biết làm gì!”

“Ừ.”

Tôi gật đầu, không mấy may phản đối. Ngay từ đầu tôi đã không mong đợi việc mình có thể nhận được câu trả lời từ phía Duy Minh rồi. Câu chuyện giữa cậu ấy và Đan Quỳnh, sao phải dành chỗ cho tôi thêm nữa?

Thế này thôi đã là quá đủ rồi!

“Cậu đọc gì thế?”

Tôi chỉ vào cuốn sách mà Duy Minh chọn, đặt một câu hỏi khác. Tôi thường không nói nhiều, nhưng cái suy nghĩ muốn biết nhiều hơn một chút, một chút về Duy Minh lại khiến tôi thay đổi khi ở bên cậu ấy.

“À, cô giáo dạy Văn bắt tớ đọc, cũng chả hiểu làm gì?!”

“Lớp cậu cũng là cô Hương dạy Văn nhỉ?”

“Ừ. À đúng rồi, Yên Nhi là học trò cưng của cô, đúng không?”

“Đừng gọi như thế!”

“Thật mà, cô hay mang bài kiểm tra của cậu làm bài mẫu cho bọn tớ. Chả bù cho tớ, học ngu Văn số một luôn.”

“Vậy... cậu có cần tớ giúp gì không?”

Tôi chợt đề nghị, dường như là không dành ra một giây nào để suy nghĩ. Tôi không muốn tranh giành với Đan Quỳnh, không muốn trở thành kẻ thứ ba trong câu chuyện vốn thuộc về người khác, nhưng đôi khi, tôi cũng không thể ngăn cản được ham muốn của trái tim. Nó mách bảo tôi tìm cách làm nguôi ngoai tổn thương của bản thân mình, chỉ ít cũng bằng việc ở bên cạnh Duy Minh với tư cách là một người bạn. Liệu rằng như thế có thể khiến tình yêu đơn phương này dần dần chấm dứt hay không?

“Uầy, tốt quá! Cảm ơn nhé, Yên Nhi!”

“Thôi... đừng gọi tớ là Yên Nhi!”

“Nhưng mà cậu tên là Yên Nhi mà!”

“Ừ, biết thế...”

“À, sợ tớ nhầm tưởng cậu là mối tình đầu ấy hả?”

“Cứ cho là thế đi!” Thật ra, điều tôi sợ là nảy sinh ảo tưởng mình là một người quan trọng với cậu mà thôi.

“Chà, vậy tớ gọi cậu là gì bây giờ nhỉ?”

“Tớ cũng chẳng biết nữa!”

Duy Minh nhún vai, đảo mắt nhìn quanh phòng như muốn tìm kiếm một thứ gì đó có thể gắn nó thành biệt danh cho tôi. Nghĩ vậy, tôi có chút chán chường. Trong thư viện này nào có thứ gì đó hay ho, đủ để khắc sâu vào trong tiềm thức của Duy Minh cơ chứ?

“A!” Cậu đột ngột reo lên .“Nhìn kìa, Yên Nhi!”

“Nhìn gì cơ?” Tôi ngược mắt theo hướng chỉ tay của Duy Minh, hơi chau mày vì lo lắng cô giáo sẽ đuổi cả hai ra ngoài ngay lập tức.

“Phía đó, bầu trời hôm nay cao và xanh thật!”

“Ừ, công nhận!”

Tôi cười trừ. Đúng là đồ trẻ con ham vui! Có lẽ Duy Minh đã hoàn toàn quên bém chuyện tìm biệt danh cho tôi rồi.

“Bầu trời ngoài đó giống như cậu vậy!”

Bất ngờ, cả hai chúng tôi đồng thanh lên tiếng, và rồi sững người ra nhìn nhau. Tôi im lặng nhìn về Duy Minh, không hiểu sao trong lòng như có lửa. Nếu có thể nói ra, tôi muốn cho Duy Minh biết rằng cậu ấy giống như bầu trời, dù ở bất cứ đâu, cũng hiển hiện trước mắt tôi rõ ràng từng chút, từng chút một. Nhưng tôi không thể nói cho Duy Minh nghe điều đấy, cũng không thể hiểu rằng lời nói của cậu trong lúc này có ý nghĩa gì.

4. Chương 04

4. Đi từ phía mưa

Tôi gặp lại Duy Minh ngay buổi tối ngày hôm ấy. Tất nhiên, không phải là ở trường. Tình cờ thế nào, gia đình tôi chọn đúng quán cà phê mà Duy Minh đang ngồi, và như thường lệ, tôi có thể nhận ra cậu ấy ở bất cứ nơi đâu, giữa hàng trăm, hàng nghìn người.

Duy Minh đi một mình. Cậu ấy chọn một bàn sát cửa sổ, ngay dưới giàn hoa tigon đang trổ hoa nở bung cả một góc sân trong vườn. Duy Minh mặc một chiếc áo phông màu nâu đơn giản như cố giấu mình vào trong bóng tối, tránh xa bầu không khí nhộn nhịp trong quán cà phê. Cậu ấy gọi một tách đen đá, đó đồng thời cũng là đồ duy nhất đang hiện diện trên mặt bàn.

“Nhi, nhìn thẳng nào đấy?”

Ngồi bên cạnh, anh trai tôi không nhân nhượng gõ cốp vào đầu tôi một cái đau điếng. Ông ấy lúc nào cũng thế, xem đầu tôi chẳng khác gì thứ đồ bỏ đi, cứ đánh cật lực mỗi khi chán.

“Đau!” Tôi lờ mắt nhìn ông anh yêu quý rồi quay sang xin phép mẹ. “Bạn con đằng kia, con qua đó một chút nha!”

“Ừ.”

Đang mải nhìn quanh tìm bạn mình, mẹ tôi cũng chẳng bận tâm đến tôi quá nhiều mà nhanh chóng gật đầu đồng ý. Hiểu rằng đây là cơ hội tốt, tôi nhanh chóng rút lui, trước khi lại bị anh trai đập thêm vài cái nữa vì tội không buồn trả lời ông ấy.

Chỉnh lại đầu tóc thật kĩ càng, tôi chậm rãi bước về phía Duy Minh. Tình cờ gặp gỡ cậu ấy ở một nơi ngoài trường học, không thể nói là tôi không vui mừng, chỉ tiếc là cái cốc đầu của Khánh Nam – anh trai tôi quá mạnh, khiến mọi cảm xúc trong tôi lúc này đang trở nên tê liệt.

“Minh!”

Tôi nhẹ giọng gọi, có cảm giác nếu mình lớn tiếng sẽ làm ảnh hưởng đến Duy Minh khi bộ dạng của cậu ấy từ khi bị tôi bắt gặp đều trầm tư như vậy. Thấy có người gọi mình, Duy Minh nhanh chóng ngẩng lên nhìn. Nhận ra tôi, cậu tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi một nụ cười rạng rỡ được thể vào ngay sau đó.

“A, cậu cũng đến đây à?”

“Ừ, tớ đi cùng gia đình.”

Tôi đáp, chỉ tay về phía mẹ và anh trai để Duy Minh có thể nhìn thấy. Những tưởng hai người đó sẽ để tâm sang phía này để xem bạn tôi là ai, nhất là anh trai tôi, vậy mà hóa ra cả hai người đều đang tíu tát chào hỏi người quen, hoàn toàn quên đi sự hiện diện của tôi. Thấy vậy, tôi cũng chỉ biết thở dài, kéo ghế ngồi xuống đối diện Duy Minh.

“Để tớ qua chào người nhà cậu một tiếng!”

“Thôi để sau cũng được, mẹ tớ gặp bạn cũ đang cười không phanh được kia kìa!”

Duy Minh cười khi nghe tôi nói vậy. Ánh mắt cậu vẫn hướng về phía mẹ và anh trai tôi như tò mò muốn biết gia đình tôi là những người như thế nào. Mà nếu không phải tôi giới thiệu, tôi nghĩ Duy Minh cũng sẽ chú ý đến gia đình tôi thôi, bởi một lẽ bọn họ đi đâu cũng rất ồn ào.

“Tớ không nghĩ lại gặp cậu ở đây!”

Cuối cùng, Duy Minh cũng quay sang nhìn tôi. Cậu ấy lên tiếng, trong giọng nói có chút gì như thích thú.

“À, cuối tuần nào nhà tớ cũng ra đây cả!”

“Thật á? Nhưng đây là...”

“Cà phê bóng đá. Tớ biết mà.”

Tôi cười híp mắt. Ở hướng đối diện, Duy Minh bỗng ngẩn người ra trong chốc lát. Duy Minh bắt gặp với lấy cốc cà phê trên bàn, dùng thìa khuấy nhẹ rồi chăm chú nhìn theo từng chuyển động nhỏ của vệt nước, thay vì tiếp tục đối diện với tôi.

Sau buổi trưa ngày hôm nay ở thư viện, tôi đã không còn cảm thấy lạ lẫm với phản ứng như vậy từ phía Duy Minh nữa, vậy nên tôi không quá phiền lòng mà tiếp tục nói.

“Nhà tớ ra đây xem bóng đá. Cả nhà tớ là fans của MU mà.”

“Đừng đùa!”

Duy Minh như nhảy dựng lên khi nghe thấy điều này, còn tôi thì cười phá lên trước phản ứng như điện giật của cậu ấy. Ai cũng vậy, mỗi khi nghe tin cả nhà tôi đều thích MU và thường đến đây xem bóng đá vào cuối tuần, bọn họ cũng đều có phản ứng chẳng khác Duy Minh là bao.

“Ôi, cậu đúng là hợp gout của tớ!”

Duy Minh nói với giọng cảm động, đoạn đưa tay vỗ bôm bốp vào người tôi. Nhưng chợt nhớ ra thương tích của tôi, cậu lại cuống quýt chấp hai tay vào xin lỗi. Thấy tôi phẩy tay cho qua, Duy Minh lại hớn hờ cười.

“Cậu biết không? Xung quanh tớ chẳng ai tuyệt vời như chúng ta cả!”

“Vì là fan MU ấy hả?”

“Ừ, dĩ nhiên rồi!”

Duy Minh cười hềnh hếch, khá thỏa mãn khi tự tăng bốc bản thân như vậy. Tôi thì không để tâm đến vấn đề này lắm. Tôi thích xem đá bóng thì xem thôi, cũng chẳng để tâm gì nhiều. Cuộc chiến không hồi kết giữa người hâm mộ của các đội bóng với nhau hầu như tôi chẳng bao giờ tham gia, mình sống với tình yêu của mình là đủ rồi! Nhưng có lẽ, cái sở thích này đã ngấm vào máu từng thành viên trong gia đình tôi rồi, có lẽ là từ thời ông bà. Nếu không phải do ông bà tuổi tác đã cao và không thích không khí ồn ào, chắc chắn mẹ tôi cũng sẽ tìm cách đưa hai người đi cùng.

“Vậy là vì không tìm được người có chung sở thích nên cậu đi xem bóng đá một mình?”

“Ừ! Như vậy còn đỡ hơn là đi cùng với đám bạn, bọn nó sẽ nguồn rửa MU của chúng ta thua.”

“Nhưng xem bóng đá một mình buồn lắm!”

“Thế thì từ bây giờ tớ rủ cậu đi xem cùng tớ nhé?!”

“Tớ thì luôn sẵn lòng, nhưng cậu không sợ Đan Quỳnh ghen hả?”

Tôi hỏi, và rồi cả hai cùng im lặng. Tôi lại lỡ lời, không khí náo nhiệt ở đây đã làm tôi quên bồng chuyện Duy Minh và Đan Quỳnh đang cãi nhau, thậm chí tôi còn thẳng thắn thừa nhận rằng mình luôn sẵn sàng đi cùng Duy Minh nữa. Chúng tôi bắt đầu tình bạn theo một cách khó ngờ, nay lại vì một điều khó đoán nữa mà thân thiết với nhau, liệu tất cả những điều này đều là do định mệnh, hay chỉ là vì một chút tham lam của bản thân mà đến chính tôi cũng chẳng thể nhận ra được?

“Hai người vẫn chưa làm hòa hả?”

Tôi cười nhẹ, dù cố tỏ ra vô tư đi chăng nữa thì nụ cười cũng chẳng đủ chân thật. Cái tên Đan Quỳnh mỗi khi phát ra từ miệng tôi nghe gượng gạo biết bao, và cả ánh mắt tôi dành cho Duy Minh mỗi khi nói về chuyện giữa hai người bọn họ cũng hoàn toàn là giả dối. Tôi phải đóng kịch với người mà mình thích, chỉ vì bản thân vô tình trở thành người thứ ba, vô duyên vô cớ tự đẩy mình vào câu chuyện tình đẹp của riêng hai người bọn họ.

“Quỳnh nói không muốn nhìn thấy tớ nữa.”

Duy Minh thở dài. Tôi cảm thấy sự thất vọng hiển hiện trên gương mặt cậu. Ánh mắt Duy Minh dịu lại, lơ đãng nhìn vào khoảng không và ánh lên một niềm ân hận nho nhỏ.

“Là Quỳnh giận nên nói thế thôi!”

“Tớ cảm thấy có lỗi khi làm Quỳnh khóc, nhưng Quỳnh nhất định không chịu nói chuyện với tớ nên tớ cũng không thể nói lời xin lỗi.”

“Đừng lo! Hai người thích nhau mà, không thể vì một chuyện nhỏ xíu như cãi nhau linh tinh mà giận nhau mãi được.”

Tôi đưa tay vỗ nhẹ vào vai Duy Minh, lựa lời an ủi, mặc cho trong thâm tâm đang giằng co dữ dội. Tôi đang làm gì đây? An ủi, động viên người khác khi họ gặp chuyện buồn là việc nên làm, nhưng sao tôi có thể tỏ ra bình thản đến vậy khi đó lại là người mà mình thích? Duy Minh và Đan Quỳnh hạnh phúc, điều đó đồng nghĩa với việc tôi sẽ đau lòng. Nhìn Duy Minh, nói chuyện với cậu, quan tâm đến cậu,... đó là những việc tôi muốn làm, hoàn toàn không phải là giúp cậu khi gặp chuyện buồn về tình cảm.

“Sky, giúp tớ một chuyện, được không?”

“Hả?”

Tôi ngơ ngác, cảm thấy lạ lẫm trước cái tên mà Duy Minh vừa dùng để gọi mình. À đúng, tôi đã đề nghị Duy Minh không gọi mình là Yên Nhi nữa, bởi tôi không muốn cậu nhớ lại mối tình đầu trẻ con qua hình bóng của mình. Vậy nhưng cái biệt danh mà Duy Minh gọi tôi nghe thật kì lạ. Ngày hôm nay, cậu ấy đã nói tôi giống với bầu trời...

“Hi, thôi gọi tớ là Yên Nhi được rồi!” Tôi cười trừ, có lẽ không chấp nhận nổi cái biệt danh mới này.

“Kệ đi! Giờ tớ lại thích gọi cậu là Sky cơ!”

“... Vậy cậu định nhờ tớ việc gì?”

“Tớ muốn mua quà xin lỗi Quỳnh nhưng không biết nên mua gì cả, lát nữa cậu đi cùng tớ được không?”

Tôi ngồi thẩn người, trơ mắt nhìn Duy Minh như muốn cậu lặp lại đề nghị một lần nữa. Kì lạ! Liệu có phải đầu tháng tôi đã trót ăn mực không mà dạo này toàn gặp những chuyện xui xẻo thế này? So với việc bị Thu Thảo “tặng” cho cả chiếc ghế, đề nghị của Duy Minh còn khiến tôi cảm thấy đau hơn gấp trăm lần, chẳng khác gì bị người ta xát muối vào vết thương còn chưa khép miệng. Tôi nào phải đứa con gái cao thượng sẵn sàng làm mọi việc để người mình yêu thương hạnh phúc, kể cả phải bội lại cảm xúc cá nhân? Giữ lại tình cảm đơn phương ấy cho riêng mình, với tôi đã là một sự đấu tranh rất lớn giữa trái tim và lí trí.

“Tại sao... cậu lại nhờ tớ?”

Tôi hỏi, không để ý rằng giọng mình đã trở nên khản đặc. Tôi không khóc, cũng không muốn khóc, chỉ là cảm thấy cơn ầm ứ chẹt ngang cổ họng, không sao có thể nuốt trôi.

“Vì cậu hợp gout với tớ nhất!”

Duy Minh vẫn hồn nhiên trả lời, còn khuyến mại cho tôi một nụ cười tươi rói. Ngay giây phút này, với tôi, nụ cười đó chỉ mang ý nghĩa trêu tức mà thôi. Tôi cắn môi, ngực trái vẫn đau âm ỉ. Tôi muốn trách Duy Minh quá đáng, nhưng trách rồi thì tôi phải giải thích như thế nào với cậu ấy đây? Tình cảm không hỏi đáp của tôi, có lẽ nên được buộc vào chùm bóng bay, thả nó bay lơ lửng lên tít bầu trời cao vời vợi.

“Được rồi, tớ giúp cậu lần này!”

Tôi thở hắt, trong lòng ngậm giơ cờ trắng đầu hàng. Duy Minh tin tưởng và trông đợi vào tôi như vậy, tôi không nỡ dập tắt hi vọng của cậu. Nếu Kiều Trang biết được chuyện này, hẳn nó sẽ cười vào mặt và chê tôi hèn nhát. Nếu chuyện đó xảy ra, tôi cũng đành chấp nhận mà thôi, bởi lẽ tôi đã là một kẻ hèn nhát ngay từ đầu. Hèn không phải vì là kẻ đến sau trong câu chuyện của hai người đó, hèn là vì để mặc cho bản thân trở thành kẻ thứ ba và cứ ngụp lặn trong đó mãi không thể tìm được lối ra.

“Ôi, cậu là người bạn tốt nhất trên đời!”

Tôi cười trừ trước lời khen ngợi mà Duy Minh dành ỉnh. Đừng khen, đừng nói gì hết cả, bởi dù có là gì đi chăng nữa thì vết xước ở tim vẫn đang dần rạn nứt mà thôi. Giờ thì tôi đã hiểu, hiểu được đâu là cảm giác đau đớn nhất trong tình yêu. Đó chính là người ấy ở ngay trước mắt ta, ta yêu người, yêu đến khô cạn nước mắt, nhưng lại chẳng thể nào nói ra ba từ quan trọng nhất, vĩnh viễn ở bên và nghe tình yêu của người đẹp để đến chừng nào.

Khi trận đấu kết thúc, Duy Minh qua chào hỏi mẹ tôi và xin phép cho tôi đi cùng cậu, đồng thời hứa hẹn sẽ đảm bảo an toàn cho tôi để có thể làm mẹ yên lòng. Mẹ tôi cũng không dặn gì nhiều, chỉ nhờ Duy Minh lát nữa đèo tôi về nhà hoặc quay lại đây, bởi lâu ngày mới gặp lại bạn bè cũ nên sẵn tâm trạng vui vẻ, mẹ tôi muốn... xem thêm cả trận đấu kế tiếp, dù gì thì cuộc đối đầu giữa Chelsea và Manchester City trong giai đoạn hiện tại cũng xứng đáng là trận cầu đáng được trông chờ của mùa giải.

Chúng tôi rời quán cà phê khi đồng hồ chỉ số mười và sau đó mất tầm một tiếng để lựa chọn giúp Duy Minh một món quà ưng ý. Lúc này, hầu hết mọi cửa hàng đều đã đóng cửa. Duy Minh chậm chậm đèo tôi đi, dường như cậu ấy không mấy quan tâm đến việc về trễ mà muốn ngắm nhìn đường phố lâu hơn một chút. Tôi cũng không vội, dù cho trời về đêm trở gió khá lạnh. Tôi đã từng nhiều lần mơ ước được ngồi sau Duy Minh như thế này, được vòng tay ôm lấy cậu, chậm rãi đi dưới những tán cây xanh mát trong một buổi tối bình yên.

“Tớ thích con đường này nhất đấy!”

Quên hẳn đi cảm giác se se lạnh đang len lỏi qua lớp áo mỏng, tôi vui vẻ lên tiếng khi Duy Minh bắt đầu lái xe rẽ vào Phan Đình Phùng. Người ta nói rằng Nguyễn Chí Thanh là con đường đẹp nhất thủ đô, nhưng trong thâm tâm tôi chỉ mãi hướng về con đường với hai hàng cây sấu luôn rợp bóng mát vào những ngày hè.

“Duyệt! Lãng mạn đấy!”

Duy Minh gạt đầu hưởng ứng. Dù không thể nhìn, nhưng tôi đoán rằng lúc này cậu ấy đang cười toét miệng. Tôi không đáp lại Duy Minh, chỉ lặng lẽ hướng mắt nhìn khi chúng tôi vừa đi ngang qua Bắc Môn. Trong trí nhớ của tôi, vào những buổi chiều hè, con đường Phan Đình Phùng thậm chí còn đẹp hơn cả một giấc mơ. Những khi rảnh rỗi, tôi vẫn cố tình đi thật chậm trên vỉa hè rộng thênh, vui vẻ chào đón từng tia nắng nghịch ngợm cứ lặng lẽ bám theo từng bước chân của mình. Không quá ồn ào, náo nhiệt như nhiều con đường khác của Hà Nội, sự yên ắng của Phan Đình Phùng khiến mọi người muốn quên đi hết những công việc còn dở dang mà hòa mình vào con đường phủ kín lá vàng, xào xạc reo vang theo từng bước chân. Đi bộ trên con đường này, người ta có thể cho phép mình chậm hơn một chút, để ngắm nhìn quang cảnh hai bên đường, cũng có thể là để tìm một hình bóng thân thương mà bản thân vẫn không ngừng hi vọng sẽ một lần được bắt gặp, để rồi vỡ òa trong mọi cảm xúc yêu thương.

“Mà cậu cũng lạ nhỉ?”

“Sao tớ lại lạ?” Tôi hỏi lại, mắt vẫn không rời hai hàng cây cổ thụ được trồng trên cùng một vỉa hè.

“Xem bóng đá, lại thích lãng mạn.”

“Hi, tớ chẳng thấy gì liên quan hơn ở đây cả.”

“Vậy à? Nhưng nếu sau này muốn tìm cậu, chắc hẳn tớ phải lượn lờ qua đây là sẽ thấy nhỉ?”

“Ừ, có thể đấy.”

Tôi gật đầu, cánh môi hơi nhếch lên. Tôi đã bao nhiêu lần đi trên con đường này, đã bao nhiêu lần cố gắng bắt gặp hình bóng của Duy Minh trong hàng trăm, hàng nghìn người lướt qua trước mặt? Biết là vô vọng, nhưng vẫn cứ ươm mầm hi vọng đó trong tim.

“Hôm nay cảm ơn cậu đã giúp tớ!”

“Không có gì.”

Tôi sẽ cố an ủi mình rằng tất cả những gì đang làm sẽ khiến Duy Minh cảm thấy vui vẻ, còn tôi thì không sao, dù gì thì đây cũng đâu phải lần đầu tiên tìm tôi quận lại khi biết tâm ý Duy Minh hoàn toàn hướng về Đan Quỳnh như thế.

Đạo này nhiều người chia sẻ trên Facebook cá nhân về một loại cốc khá đặc biệt. Chiếc cốc chỉ có một màu đen tuyền, nhưng khi đổ nước nóng vào sẽ hiện lên hình ảnh vốn được in sẵn lên đó. Tầm chiều mai là đã có thể lấy được cốc rồi. Tôi thấy thời gian đó khá nhanh, nhưng có vẻ Duy Minh không phải là người thích chờ đợi.

“Chà, giá như tớ gặp được cậu sớm hơn nhỉ?”

“Để làm gì?”

“... Tớ thấy cậu rất tốt.”

Nhưng tốt thôi vẫn là không đủ, đúng không? Tôi biết, Duy Minh chọn Đan Quỳnh không chỉ đơn thuần là vì cô ấy tốt. Suy nghĩ ấy khiến tôi chạnh lòng. Đôi khi, một người dù có nhiều ưu điểm đi chăng nữa, khi vướng vào chuyện tình cảm, biết mình không phải là sự lựa chọn tốt nhất cho đối phương thì mọi sự tự tin và cao ngạo cũng dần dần tiêu tan.

“Tốt... thì sao?”

“Trong số đám con gái, tớ thấy chơi với cậu là vui nhất.”

Tôi không nghĩ Duy Minh là một kẻ dẻo miệng, nhưng điều cậu vừa nói lại khiến lòng tôi không ngừng xốn xang. Tôi im lặng, vừa không biết bắt đầu từ đâu, vừa muốn nghe Duy Minh tiếp tục nói.

“Tính cậu khó lường, thoải mái và bất cần giống con trai, nhưng vẫn có tính dễ thương và dịu dàng của con gái. Hình như gặp cậu tớ cứ cười suốt thôi.”

Nếu như tôi có thể khiến Duy Minh vui, có lẽ đó cũng đã là một thành công rồi. Ngay từ đầu tôi đã không lựa chọn việc theo đuổi, vậy sao giờ có thể vì một chút thay đổi trong mối quan hệ của cả hai mà hi vọng giành được cậu ấy?

“Còn Quỳnh thì sao?”

“... Sao tự nhiên cậu nhắc đến Quỳnh?”

“Tớ chỉ muốn biết lý do cậu thích Quỳnh thôi.”

Nếu như Duy Minh cho tôi nghe những điểm tốt của Đan Quỳnh, liệu lòng tôi có yên ả phần nào hay không? Tận trong thâm tâm, tôi luôn có suy nghĩ rằng so với Duy Minh, Đan Quỳnh không xứng đáng, hay nói dễ nghe hơn là không thích hợp. Do tôi quá đề cao Duy Minh hay do tôi ác cảm với những người con gái bên cậu?

“Quỳnh khá tâm lý.”

“Vậy sao?”

Tôi hỏi lại, không thật sự tin vào đáp án đó. Đan Quỳnh là một người tâm lý? Hình ảnh về cô bạn cùng lớp nhiều chuyện khiến tôi không mấy tin tưởng vào điều này. Thường thì mỗi giờ ra chơi, giọng điệu thánh thót của Đan Quỳnh luôn khiến tôi cảm thấy đau đầu.

“Ừ, Quỳnh luôn hiểu được tớ nghĩ gì, thậm chí còn trước cả khi tớ nhận ra bản thân có suy nghĩ đấy nữa.”

“Vậy ra đó là lý do cậu thích Quỳnh?”

“Tớ nghĩ là như vậy.”

Tình yêu của Duy Minh, có lẽ rõ ràng hơn tôi một chút. Duy Minh biết mình thích Đan Quỳnh vì lý do gì, hoặc ít ra là nghĩ như vậy, nhưng tôi thì không. Tôi không rõ tại sao mình lại thích Duy Minh, cũng chẳng rõ tình cảm ấy đã trở nên sâu đậm từ bao giờ, chỉ biết rằng qua năm tháng, thứ tàn phai duy nhất là thời gian và cơ hội chứ không phải là tình cảm không hồi đáp này.

Tôi gật đầu, dù biết người phía trước không thể nào nhìn thấy. Thắc mắc được giải đáp có lẽ vẫn chưa thể giải tỏa tất cả mọi thứ trong lòng, nhưng tôi nghĩ mình nên chấp nhận. Mà không chấp nhận thì sao cơ chứ? Cũng chẳng thể thay đổi bất cứ thứ gì.

Tôi lắng nghe Duy Minh hát một giai điệu vu vơ, giai điệu mà tôi đã không còn nhớ tên nữa. Trong mỗi buổi văn nghệ ở trường, Duy Minh thường bị giáo viên chỉ định tham gia. Bọn con gái trường tôi thích nghe Duy Minh hát, còn tôi thì chỉ thích nhìn cậu ấy ở dưới sân đá bóng mà thôi. Cũng có thể tôi thích Duy Minh khi cậu ấy mồ hôi nhễ nhại, cố gắng cản phá một pha lên bóng của đối phương, hoặc khi cậu có một pha đột phá thông minh, hoàn toàn loại bỏ hàng phòng ngự của đội bạn.

Tôi thích Duy Minh như vậy, còn giọng hát, còn những giai điệu của cậu, tôi biết nó luôn thuộc về một người khác.

Một giọt nước rơi xuống tay tôi, mát lạnh. Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn trời, nhận ra trời Hà Nội đột ngột gọi mưa về. Mưa rơi tí tách một, hai giọt, rồi ào ào đổ xuống lòng đường từng đợt nước giập dứ như sẵn sàng cuốn phăng đi bao ngột ngạt mà trưa hè để lại. Về đêm, tiếng mưa càng trở nên rả rích, nao lòng hơn gấp bội.

“Xuống, xuống! Để tớ lấy áo mưa!”

Duy Minh đỗ vội xe vào sát vỉa hè. Cậu trèo xuống khỏi xe rồi nhanh nhẹn quay lại đỡ tôi, cho rằng cái tay đau sẽ khiến tôi gặp trở ngại trong di chuyển.

“Chà, sao giờ? Có mỗi một cái!” Duy Minh gãi đầu bối rối khi cầm chiếc áo mưa từ cốp xe lên.

“Cậu mặc đi. Tớ không thích!”

“Hâm à? Mưa to thế này còn không mặc?”

“Nó vướng. Và tớ thích ngắm mưa hơn!”

“Đừng bướng với tớ!”

Duy Minh đột nhiên đưa tay gõ nhẹ vào đầu tôi, hành động đó khiến tôi ngẩn người. Chẳng mang tính thù ghét và dằn mặt như những đòn tấn công của anh trai tôi, hành động của Duy Minh có chút gì đó trách cứ, và cả lo lắng nữa.

“Cậu mới là người phải mặc!” Tôi đẩy áo mưa về phía Duy Minh. “Cậu lái xe, ngồi trước. Và tớ không muốn cậu ướt.”

Tôi nói quả quyết, dù cả tôi lẫn Duy Minh lúc này đều ướt như chuột lột. Tôi ghét mặc áo mưa là một chuyện, quan trọng hơn, dù có ướt sũng rồi thì Duy Minh vẫn là người đèo, mưa quật vào người rất lắm.

“Giờ tớ cho cậu hai lựa chọn. Một là tớ mặc áo mưa nhưng cậu phải chui vào phía sau. Hai là giờ ra bến xe bus ngồi đợi mưa tạnh. Cậu chọn gì?”

Tôi không muốn tranh cãi với Duy Minh thêm nữa, khi mưa càng lớn chứ không có dấu hiệu dịu bớt đi.

“Sao cũng được!” Tôi nhún vai. “Chọn gì thì cũng ở bên cậu cả mà.”

Về sau, tôi tự nhủ với bản thân mình. Vậy nhưng sát bên cạnh, dường như có người vừa khựng lại khi vô tình nghe thấy điều đó.

5. Chương 05

5. Nhiều hơn lúc ban đầu

Buổi đêm ngày hôm ấy, tôi sốt cao. Duy Minh đưa tôi về nhà khá muộn khi cả hai quyết định ngồi lại bên bên xe bus chờ mưa tạnh. Nhưng mưa thì rất lâu mới dứt, báo hại chúng tôi ngồi cả tiếng đồng hồ với bộ đồ ướt sũng. Hậu quả là tôi nghỉ học liền ba ngày sau đó.

“Sky!”

Sân trường hôm nay thừa thớt bóng người. Tôi không đi muộn, ngược lại, còn đến sớm hơn hẳn mọi khi. Ba ngày nghỉ khiến tôi nhớ trường nhớ lớp hay những gì đó đại loại như vậy, nên hôm nay muốn đi sớm một chút.

“Này, Sky!”

Một bóng người chạy vội đến chắn trước mặt tôi. Tôi hơi lùi lại phía sau một chút. Sau khi nhận ra đó là Duy Minh, tôi mới khẽ cười.

“Chào cậu!”

“Chào cái gì mà chào? Tớ gọi cậu sao không nghe?”

“Cậu gọi tớ?”

“Đó! Gọi Sky đó!”

“À!”

Tôi cười xòa. Cái biệt danh này, dù nghe Duy Minh gọi bao nhiêu lần đi chăng nữa thì nó cũng không chịu ngấm vào đầu tôi. Nếu để người khác nghe được, chắc họ sẽ cười vào mặt tôi cũng nên.

“Sao hôm qua đang nói chuyện lại im lặng? Biết tớ lo lắng không hả?”

“À, tớ ngủ quên!”

Tôi gãi đầu, không biết đã lấy cái thói quen này của Duy Minh từ bao giờ nữa. Đạo này Duy Minh hay gọi điện thoại cho tôi vào buổi tối để hỏi thăm sức khỏe khi cậu cứ áy náy là vì đi với cậu nên tôi mới bị ốm. Tôi luôn nói mình không sao, mà thật ra thì tôi cũng chẳng làm sao cả, nhưng cứ nói chuyện được một lúc là tôi lại lăn ra ngủ, để rồi ngày hôm sau, lúc nào tôi cũng phải nghe lời phàn nàn như vậy từ phía Duy Minh.

“Ngủ! Lúc nào cũng ngủ!” Và Duy Minh lại cốc đầu tôi. Hơi đau, nhưng không hiểu sao đáng về trách cứ của cậu ấy lại khiến tôi vui vẻ.

“Hi.”

“Cậu khỏi ốm hẳn rồi à?”

“Ừ, tớ khỏi rồi.”

“Vậy thì tốt quá! Để cậu bị ốm như thế tớ rất áy náy.”

“Không sao, là tớ tình nguyện đi cùng mà.”

“Ừ, cậu biết không? Quỳnh nhận được quà rồi, bạn ấy rất thích.”

“... Vậy thì tốt quá!”

Tôi đáp, không mấy bất ngờ. Hôm trước tôi đã thấy Đan Quỳnh đăng tấm ảnh chụp chiếc cốc lên Facebook cá nhân. Đan Quỳnh khoe đó là quà của Duy Minh tặng và mọi người đều cho rằng Đan Quỳnh có một người yêu tuyệt vời – một người luôn biết để tâm đến cảm giác của cô ấy. Nhìn bức ảnh in trên cốc, bức ảnh tôi đã cùng Duy Minh kì công chọn lựa, góp ý để cửa hàng chỉnh sửa thật tỉ mỉ, tôi không tránh được cảm giác chạnh lòng. Tôi không muốn tự hỏi những câu đại loại như nếu là mình, liệu rằng Duy Minh có đối xử với tôi tốt như vậy hay không nữa, bởi lẽ tất cả những giả thiết ấy đều là thừa thãi, đều là vô giá trị khi đem ra so sánh với hiện thực. Nếu có gì để thắc mắc, tôi chỉ muốn biết còn mất bao nhiêu thời gian nữa, sự cồng cào trong tim mới có thể nguôi ngoai?

“Đi nào, vào canteen! Hôm nay tớ mời cậu ăn sáng!”

“Minh!”

Duy Minh vừa đưa tay định kéo tôi đi thì Đan Quỳnh ở đâu chạy xộc tới. Đan Quỳnh đứng trước mặt tôi, thản nhiên khoác tay Duy Minh khiến bàn tay vừa được đưa về phía tôi chệch hẳn đi. Quay sang nhìn Đan Quỳnh, Duy Minh khẽ lên tiếng cười trêu chọc.

“Chà, hôm nay em đi học sớm nhỉ?”

“Thôi đi! Một người chuyên đi học muộn như anh không có tư cách nói em như thế!”

Đan Quỳnh cong môi, đấm nhẹ vào tay Duy Minh một cái. Hành động của Đan Quỳnh khiến tôi, và có lẽ cả Duy Minh đều có chút ngạc nhiên, bởi thường ngày hai người họ không thường xuyên có những hành động thân mật như vậy ở trường.

“Chào Nhi!”

Đan Quỳnh giờ mới quay qua nhìn tôi, khóe môi cô bạn hơi nhếch lên một chút, nụ cười cũng không có vẻ gì là quá mức thân thiện. Kể cũng phải thôi, bản thân tôi cũng không ưa gì Đan Quỳnh cho lắm, vậy nên tôi cũng không quá phiền lòng vì điều này.

“Chào cậu.”

“Được rồi, chúng ta đi ăn sáng thôi! Em đói quá rồi!”

Không để ý đến tôi thêm nữa, Đan Quỳnh nhẹ kéo áo Duy Minh, cong môi phụng phịu. Hành động của Đan Quỳnh giống như một đứa trẻ con, cô ấy muốn làm nũng Duy Minh thì phải. Thật ra chuyện này cũng chẳng có gì là sai trái. Con gái khi yêu thường muốn được nuông chiều, lại càng muốn thể hiện cho người ngoài biết bạn trai yêu thương mình đến chừng nào. Chỉ là trong suy nghĩ của tôi, Đan Quỳnh đang lựa chọn sai người để xem cô thể hiện tình cảm.

“Ừ, vậy đi! Anh với Nhi cũng đang định đi ăn.”

Duy Minh gật đầu. Trước mặt Đan Quỳnh, Duy Minh không gọi tôi bằng cái biệt danh ngớ ngẩn kia nữa.

Đan Quỳnh đánh mắt sang nhìn tôi. Nhìn vào mắt Đan Quỳnh, tôi đoán cô ấy cho rằng tôi đang là kẻ phá đám. Nhưng trước khi tôi kịp lên tiếng từ chối thì Đan Quỳnh đã nói.

“Ừ, vậy chúng ta cùng đi thôi!”

Nói rồi, Đan Quỳnh khoác tay Duy Minh đi trước, để tôi lảng lảng bước theo sau. Tôi không có cơ hội để nói lời từ chối, thành ra bắt buộc dĩ phải đi theo và sẽ tận mắt chứng kiến câu chuyện tình yêu giữa hai người họ.

Chúng tôi vào canteen ăn sáng. Ở đây không chỉ có Duy Minh và Đan Quỳnh mà còn có bạn bè của hai người họ nữa. Đám con gái hầu hết học chung lớp tôi, nhưng đều là những người tôi không chơi cùng. Tất cả những gì tôi làm là ngồi nghịch móng tay, dường như hoàn toàn bị cô lập trước những câu chuyện của bọn họ. Còn tất cả những gì bọn họ nói là yêu người nọ, chia tay người kia, quán bar mới mở, xin tiền bố mẹ thế nào, đứa con gái này nọ “còn” hay “mất”...

Tôi cảm thấy khó chịu và có phần ngạt thở. Nếu nói rằng tôi cảm thấy lạ lẫm hay dị nghị những thứ kia thì cũng là nói dối. Tôi suy nghĩ khá thoáng, gia đình tôi cũng vậy. Nhưng không hiểu sao trước cách nói chuyện của bọn họ, tôi lại cảm thấy có chút ghê sợ. Học sinh thì yêu đương cũng được thôi, đi bar cho biết

dù không đúng đắn nhưng cũng không phải là chuyện quá to tát,... Chỉ là bọn họ nói mãi về những thứ này khiến tôi có cảm giác cuộc sống của bọn họ cũng chỉ hạn hẹp như vậy. Tôi không hi vọng họ sẽ nói về chuyện bài vở, trường lớp trong bữa ăn sáng, nhưng ít ra cũng nên ý thức mình đang ngồi ở đâu. Đối với cá nhân tôi, càng cố tỏ ra sành điệu càng khiến tôi cảm thấy khó chịu và có chút khinh thường.

Tôi không hi vọng Duy Minh là một trong số đấy, giống với những người kia, nhưng tôi chẳng có tư cách gì để thay đổi cậu.

“Yên Nhi, tối nay rảnh không?”

Tôi giật mình ngẩng lên nhìn khi nghe tiếng Hoài Thu gọi mình. Hoài Thu là bạn thân của Đan Quỳnh, hai người đó thân nhau giống như tôi với Kiều Trang vậy. Nhưng tôi vẫn quý Hoài Thu hơn Đan Quỳnh, cũng không rõ vì sao nữa.

“Có chuyện gì thế?”

“À, hôm nay sinh nhật Thu. Tối Nhi rảnh thì đến nhé, được không?”

“Mọi người định đi đâu thế?”

“Đi ăn tối rồi đi hát karaoke thôi. Mọi người tập trung lúc bảy giờ ở cổng trường.”

“Vậy à?”

Tôi cố nghĩ ra một lời từ chối thích hợp, nhưng lại không biết nên nói gì. Tôi không thân cũng không quen những người này, đi cùng thật ngại. Nhưng nhớ hồi mới vào cấp ba, Hoài Thu cũng đã có lần mời tôi đi sinh nhật. Tôi đã viện lý do từ chối một lần, giờ mà từ chối nữa thì cũng không hay lắm.

“Được rồi! Tối mình sẽ đi!”

Tối ngày hôm đó, khi tôi đang loay hoay trong phòng khách thì nhận được điện thoại. Là Duy Minh gọi. Tôi bắt máy ngay lập tức, không toan tính suy nghĩ gì.

“A lô.”

“Cậu đi chưa?”

“Ồi, chết tở rồi!” Được gọi đúng vấn đề, tôi bắt đầu la lên oai oái. “Nhà tở mọi người đi hết rồi, tở không tự đi xe được!”

Tôi đã lên kế hoạch rất đầy đủ là nhờ mẹ hoặc Khánh Nam đèo qua tặng quà cho Hoài Thu rồi về, nhưng không ngờ hai người đó còn lên kế hoạch đầy đủ hơn cả tôi, đó là đi chơi từ trưa đến tận bây giờ vẫn chưa thêm về. Ông bà tôi có tuổi, tôi không thể nhờ họ. Nhà thì còn xe, nhưng với cái tay gãy, tôi không nghĩ liều mạng lái xe là một quyết định thông minh.

“Tưởng gì, tở qua đón cậu!”

“Hả?”

“Hả hử gì? Thay quần áo đi, mười phút nữa tở có mặt.”

“Nhưng... Nhưng còn Đan Quỳnh?”

“Thu đón Quỳnh cũng được mà, với cả nhà tở gần nhà cậu hơn, nhà Quỳnh xa lắm. Vậy nhé! Tở bắt đầu đi đây!”

Duy Minh tắt máy, trong khi đó tôi vẫn ngỡ ngàng không hiểu gì. Tôi có dự cảm bất an về chuyện này, hay nói đúng hơn, tôi sợ mọi người sẽ để ý đến chuyện Duy Minh qua đón tôi chứ không phải Đan Quỳnh. Tôi không thân với hội con gái kia dù học chung lớp, cũng chỉ định đến tặng quà rồi về thôi, nhưng giờ Duy Minh xưng phong qua đón, tôi nên làm gì tiếp theo đây?

Như tôi dự đoán, ai nấy đều tỏ vẻ ngỡ ngàng khi người ngồi sau xe Duy Minh là tôi. Cái cảm giác cả chục ánh nhìn chứa đầy vẻ tò mò, soi xét nhất loạt hướng về mình không hề dễ chịu. Đúng ra, tôi nên ngồi sau xe Hoài Thu hay một đứa con gái cùng lớp nào khác chứ không phải Duy Minh – người mà mọi người cứ ngỡ chẳng có quan hệ gì với tôi cả, nhất là còn mang danh nghĩa người yêu của người khác.

“Minh!” Tôi kéo nhẹ vạt áo Duy Minh.

“Gì thế?”

“Tớ sang xe người khác nhé?”

“Ồ sao đấy?”

“Cậu có nghĩ là Quỳnh sẽ không thoải mái không?”

“Có sao đâu nhỉ? Mọi lần bọn tớ đi chơi chung thì Thu vẫn đèo Quỳnh mà?!”

“VẬY Ờ...”

Tôi lẩm bẩm, đành từ bỏ ý định chuyển xe vì không muốn Duy Minh để ý thấy mình quá quan tâm đến việc này. Tôi không biết là do mình chẳng hiểu biết gì về chuyện tình cảm hay mối quan hệ giữa Duy Minh với Đan Quỳnh không giống như những người khác khi tôi có cảm giác Duy Minh không hề lo lắng chuyện Đan Quỳnh sẽ chú ý hay ghen tuông khi thấy cậu thân thiết với người con gái khác. Tất nhiên, tôi có cảm giác Đan Quỳnh không vui, cứ nhìn vào ánh mắt không dễ chịu gì của cô ấy tôi cũng đoán ra phần nào, nhưng Duy Minh thì vẫn vui vẻ như thường ngày. Là do cậu không để ý, không lo lắng, hay quá tin tưởng vào tình cảm giữa mình và Đan Quỳnh?

Tôi chịu chết, chỉ là vẫn có cảm giác nhột nhột trong người!

“Minh, tớ hỏi này!”

Tôi tiếp tục kéo áo Duy Minh khi mọi người bắt đầu khởi hành. Trước đó, tôi bắt gặp một ánh mắt thật sắc của Đan Quỳnh dành riêng cho tôi, hẳn là như vậy. Đan Quỳnh không phải một người đanh đá. Tôi nói rồi, Đan Quỳnh chơi cũng được, cô ấy tốt với những người cần thiết và thay vì cãi nhau với những người làm khó mình, Đan Quỳnh cũng chỉ lườm họ rồi lẳng lặng quay đi. Khi này, ánh nhìn của Đan Quỳnh không chỉ là lườm tôi, mà tôi hiểu, đó còn là một lời cảnh cáo.

“Ồi!”

“Cậu với Quỳnh... yêu nhau kiểu gì thế?”

“HẢ?”

Giọng Duy Minh cao vút. Dù không nhìn thấy mặt, nhưng tôi đoán chắc mặt cậu đang méo xệch đi trước câu hỏi ngu xuẩn ấy. Tôi đưa tay tự cốc vào đầu mình, nhưng rốt cuộc chỉ có tay là đau điếng vì đập phải mũ bảo hiểm.

“Yêu kiểu gì là sao?”

“Tớ thấy hai cậu... không giống như những đôi khác.” Đâm lao thì phải theo lao, tôi đành một lần nêu ra toàn bộ thắc mắc của mình với hi vọng thỏa lấp sự tò mò của bản thân.

“Cậu ví dụ cho tớ xem nào!”

“Kiểu như là... nhìn vào không ai nghĩ hai cậu là người yêu. Trước mặt người ngoài cũng vậy, trước mặt bạn thân cũng vậy, các cậu cứ kiểu... người lớn ấy!”

Duy Minh cười phá lên trước cách lý giải đầu đuôi lẫn lộn của tôi, mặc cho những người đi bên cạnh cứ nhìn chúng tôi như hai kẻ tâm thần. Trước ánh mắt tò mò của những người đi cùng, Duy Minh rồ ga phóng xe lên trước, không muốn câu chuyện của hai chúng tôi bị mọi người để ý.

“Cậu nói cứ như bọn mình còn bé lắm ấy!” Duy Minh hắng giọng, có cảm giác nếu không phải lái xe, cậu sẽ quay qua cốc đầu tôi giáo huấn như mọi khi.

“Thì cũng... Tớ còn chưa được mười tám tuổi mà. Còn cậu sinh nhật tận mười chín tháng mười hai, cũng là chưa đủ tuổi.”

“A, biết cả sinh nhật tớ luôn hả?”

Tôi im bật, nhận ra mình vừa nói hớ. Duy Minh chưa bao giờ nhắc đến sinh nhật của cậu với tôi hết, nhưng tôi vẫn nhớ rõ, thậm chí còn trước cả khi chúng tôi quen nhau. Nếu như Facebook ghi lại số lượt ghé thăm của từng người, chắc hẳn Duy Minh sẽ biết Đan Quỳnh không phải là người duy nhất quan tâm đến cậu.

Thấy tôi im lặng, Duy Minh liền nói tiếp:

“Thật ra tớ cũng không hiểu gì cả!”

“Sao cơ?”

“Thì những điều tương tự như cậu vừa nói ấy. Người ta cứ bảo tình cảm của bọn tớ là trưởng thành hơn tuổi, là tốt, là có thể lâu dài, nhưng tớ cũng không chắc chắn nữa.”

“Không chắc?”

“Ừ, tớ tự thấy mình vẫn còn trẻ con mà, trưởng thành gì cơ chứ? Cứ nói rằng bọn tớ trưởng thành, bọn tớ sau này có thể cưới nhau này nọ, tớ thấy xa vời lắm.”

“Vậy cậu mong chờ điều gì? Tớ nghe mọi người bảo chuyện tình cảm nhẹ nhàng, tự gắn kết mà không cần khoa trương giống hai cậu là tình cảm bền chặt hơn cả.”

“Cậu có chắc điều đó đúng trong mọi trường hợp không?”

Không, tôi không dám chắc. Trên đời này chẳng có bất cứ thứ gì là tuyệt đối cả. Như tôi, từ bé đến lớn, xem nhiều phim truyền hình để rồi căn dặn bản thân đừng bao giờ rung động trước một kẻ đã có người yêu, vì phim truyện là lừa gạt, còn thực tế thì luôn đùa giỡn con người. Vậy mà đến phút cuối cùng, tôi lại đem lòng thích một người đã có người yêu, lại còn ở bên an ủi, giúp đỡ chuyện tình cảm của cậu ấy.

“Nhưng cậu thật lòng thích Quỳnh, đúng không?”

Tôi hỏi, giọng như nghẹn lại. Tôi nửa muốn nghe câu trả lời, nửa không. Tôi biết chứ, trong bầu trời của cậu ấy không có chỗ nào dành cho tôi cả, vậy tôi đang trông đợi điều gì? Đáp án của Duy Minh, tôi sợ nó làm đau mình, nhưng lại mang hi vọng sự thật phũ phàng ấy đủ đau để khiến tôi có can đảm buông tay.

“Ừ, xét theo một khía cạnh nào đó thì tớ thích Quỳnh.”

“Một khía cạnh nào đó?”

“Thôi đừng hiểu, hiểu rồi sẽ lại khó xử ra!”

Duy Minh gạt đi, bắt đầu đánh tay lái rẽ sang phía Điện Biên Phủ. Tôi thở dài. Vì một khía cạnh nào đó, Duy Minh đã ở bên Đan Quỳnh một năm. Có lẽ thời gian đó là đủ để Đan Quỳnh tìm được cách níu giữ Duy Minh ở lại bên mình, dù cho cậu thừa nhận đôi khi mình cảm thấy không thoải mái.

“Chà, chúng ta bị tụt lại phía sau rồi! Rõ ràng lúc này đi nhanh hơn mà nhỉ?”

Duy Minh hơi rướn người lên để nhìn về phía trước. Lúc này, các xe khác đều bỏ cách chúng tôi một đoạn khá xa. Tối thứ bảy, đường phố đông hơn hẳn ngày thường. Đã nhiều năm nay, vào buổi tối, đường Điện Biên Phủ đều rực rỡ bởi những bóng đèn màu được trang trí hai bên đường. Tôi đưa mắt nhìn quanh, có lẽ ngắm nhìn đường phố là một thói quen khó bỏ. Ngay trên đầu tôi lúc này là hàng loạt những bóng sen vàng đang tỏa ra thứ ánh sáng lung linh, rực rỡ, tựa như dẫn lối vào một câu chuyện thần tiên trong trí tưởng tượng của đám trẻ con.

“Cậu thích ngắm đường phố nhỉ?”

Duy Minh chợt đi chậm lại. Duy Minh khiến tôi có cảm giác cậu không nở phá giây phút đẹp đẽ này của tôi.

“Hi, tớ cũng không biết tại sao nữa!”

“Thì đường phố lên đèn cũng đẹp mà!”

“Ngốc! Một mình tớ ngắm là được rồi!”

Tôi tóm chặt áo Duy Minh, hét lên khi thấy cậu đang lái xe lao thẳng về phía một công nhân vệ sinh đang đẩy xe rác qua đường. Bị tôi làm giật mình, Duy Minh luống cuống bẻ tay lái. Cậu phóng vọt qua đầu chiếc xe rác khiến cô lao công giật mình, phải gồng cả người lên để có thể kéo chiếc xe lại.

“Hết hồn!”

Duy Minh lẩm nhẩm trong miệng. Tôi nghe rõ mồn một cậu trút tiếng thở phào. Tôi vẫn tóm chặt lấy áo Duy Minh, không dám hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra khi tiếng xe rác lê kít, mài sát mặt đường không ngừng vang lên trong tâm trí.

“Cậu làm gì thế hả?”

Tôi bực dọc lên tiếng, giọng điệu có chút gay gắt. Dáng vẻ gầy guộc, lam lũ của cô lao công khi gồng mình kéo chiếc xe rác lại khiến tôi cảm thấy áy náy trong lòng.

“Hử? Tôi làm gì?”

“Sao cậu không tránh mà còn tạt đầu cô ấy?”

“Hơ, có sao đâu!”

“Gi mà không sao? Xe rác nặng lắm biết không? Cậu không thấy người ta vất vả lắm mới kéo được cái xe để không lao vào mình à?”

“Nhưng...”

Duy Minh lấp bắp. Tôi biết Duy Minh định nói gì nữa nhưng lại cố ngăn bản thân lại, có lẽ là để tránh tranh cãi với tôi. Tôi cũng không có ý định to tiếng với cậu vì một người lạ, cũng không muốn tỏ vẻ nhân hậu gì ở đây, chỉ là có những việc được hình thành theo bản năng chứ không theo trái tim hay lí trí. Tôi không dễ động lòng thương hại người lạ, nhưng lại đặc biệt tôn trọng những người lao động chân tay như thế. Từ ngày còn bé, anh em tôi đã được mẹ dạy rằng bọn họ rất vất vả, phải bỏ công sức lao động nhiều gấp mấy lần người bình thường nhưng không được mọi người tôn trọng. Họ không đáng bị đối xử giống như cái cách xã hội đang nhận định. Bởi vậy, trước đây cho đến bây giờ, cả tôi lẫn Khánh Nam luôn dành cho những người lao công sự tôn trọng nhiều gấp đôi những người lao động khác.

“Được rồi, là tớ sai!”

Duy Minh lẩm bẩm trong miệng, có lẽ cậu nhận ra tôi giận thật. Tôi có cảm giác Duy Minh nhường nhịn mình, hay nói cách khác, cậu không muốn gây chuyện với tôi. Biết mình phản ứng cũng hơi quá, tôi đành hạ giọng.

“Xin lỗi nhé, tớ không định to tiếng đâu!”

“Ừ, tớ biết!”

“Cậu giận à?”

“Giận gì chứ? Đều cậu tớ nên đi cẩn thận hơn mới phải!”

“Oái! Minh!”

Tôi hét lên lần thứ hai. Lần này, đối tượng Duy Minh định đâm vào không còn là công nhân vệ sinh và xe rác nữa mà là cả chiếc xe khách. Nghe thấy giọng điệu hoảng hốt của tôi, Duy Minh cũng vội đánh xe lao lên thẳng vỉa hè. Gầm xe thấp khiến tay lái bị chệch hướng, buộc Duy Minh phải phanh gấp trước khi chiếc xe đâm thẳng vào gốc cây. Theo lực quán tính, cả người tôi lao về phía trước, đập mạnh mặt vào vai Duy Minh.

“Sky, cậu không sao chứ?”

Duy Minh nhảy vội xuống khỏi xe rồi quay ngoắt qua hỏi thăm tôi. Ngay lúc này, tôi chỉ muốn quát lên, đề nghị Duy Minh bỏ ngay cái biệt danh ngớ ngẩn ấy đi, nhưng tôi lại không thể lên tiếng được. Cả người tôi đau ê ẩm, không rõ cơn đau xuất phát từ vết thương ở tay hay do vừa va vào người Duy Minh nữa.

“Tay có sao không?”

Duy Minh sốt sắng cầm lấy tay tôi, xong lại hấp tấp bỏ ra như sợ mình sẽ sơ ý động đến vết thương. Tôi lắc đầu nguây nguẩy, không muốn Duy Minh lo lắng, cũng không muốn cậu cứ liên tục tra hỏi mình.

“Sao cậu không trả lời tớ?”

Duy Minh đột ngột đưa tay áp chặt vào má tôi, buộc tôi phải ngẩng đầu lên mà nhìn thẳng vào mắt cậu. Tôi sưng người nhìn Duy Minh. Lần đầu tiên, tôi đối diện với cậu ở một khoảng cách gần đến như vậy. Gần, không chỉ về khoảng cách địa lý. Sao khi nhìn sâu vào đôi mắt kia, tôi có cảm giác như mình cảm nhận được nhịp đập trái tim Duy Minh thật rõ ràng, cảm nhận được rõ ràng từng ý nghĩa trong suy nghĩ của cậu, cảm nhận được hành động dịu dàng như thể nó chỉ thuộc về riêng tôi?

Giây phút này, nhìn vào mắt Duy Minh, tôi thấy hình ảnh mình hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết.

6. Chương 06

6. Chia cách bình yên

Giây phút lãng mạn thường song hành với sự thật phũ phàng. Sau cú phanh xe đột ngột của Duy Minh, tôi không may... cắn vào môi đến bật cả máu, khiến Duy Minh cuống quýt xin lỗi, một mực cho rằng vì mình đi đứng không cẩn thận nên mới làm tôi ra nông nổi ấy. Chuyện cũng chẳng có gì đáng nói cho đến khi đám con trai cùng lớp Duy Minh liên tục nhăm nháy nhau trên choker cậu, cho rằng trong lúc bị tụt lại phía sau, chúng tôi “làm gì đó” nên mới tôi mới ra nông nổi ấy. Tất nhiên, bọn họ không đại đột đùa cợt như vậy trước mặt Đan Quỳnh, chỉ là cô ấy vô tình đi ngang qua vào lúc không cần thiết mà thôi.

Tôi biết điều này là một dự báo chẳng hề hay ho, nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc mặc kệ và giả ngơ trước sự dò xét của dư luận. Trong buổi tiệc ngày hôm nay, tôi trở thành mục tiêu để đám con gái cùng lớp xì xào, bàn tán sau khi bọn họ thấy Đan Quỳnh tỏ thái độ khó chịu ra mặt. Nhưng thật may, tôi lại dễ hòa nhập với đám con trai lớp Duy Minh. Lý do để bọn họ hứng thú với tôi cũng không khác gì Duy Minh cả, đều là ca ngợi thái độ lì lợm của tôi khi bị ăn đòn, thêm vào đó là hào hứng vỗ vai tôi bôm bốp khi biết tôi thích xem bóng đá đến chết đi được.

“Hóa ra fan MU, thảo nào cậu với thằng Minh hợp gout nhau như thế!”

Ngồi cạnh tôi, Đức Cường cầm điếu thuốc lá đang hút dở trên tay, dáng vẻ thành thực như một người hút thuốc lâu ngày. Đám con trai này tôi đánh giá là tốt và chơi được, nhưng cũng có vài điểm tôi không thể ưa được bọn họ, một trong số đó là việc hút thuốc. Tôi thừa nhận con trai ngày nay hút thuốc từ khá sớm, nhưng ít ra bọn họ cũng nên có ý thức một chút, tại sao đi chung với con gái mà lại hút vô tội vạ như thế, hành động như vậy có phải hơi thiếu suy nghĩ không?

“Ừ, chắc vậy.”

Tôi đáp, giọng không chú tâm lắm. Lúc này tôi cũng không có tâm trạng để bận tâm xem Đan Quỳnh có để ý không nữa, bởi mùi thuốc lá của hội con trai khiến tôi hơi khó chịu. Vì không muốn mất lịch sự, tôi cũng không tiện bảo bọn họ dập thuốc, chỉ cố ngồi né sang một bên để không hít phải khói.

“Cường, Quang, Bình! Dập thuốc đi!”

Ở hướng đối diện, Duy Minh chợt lên tiếng đề nghị. Duy Minh ngồi cạnh Đan Quỳnh, nhưng ánh mắt cậu lại hướng về phía tôi. Đề nghị của Duy Minh khiến cho hội bạn thân của cậu ngẩn người ra, nhưng rồi họ cũng nhận ra là mình hơi vô ý, liền bối rối tắt thuốc rồi cười hì hì hối lỗi.

“Quên mất, người đẹp còn ngồi đây mà không để ý!”

Đức Cường cười toét miệng. Ở trường, Đức Cường cũng có thể coi là một hotboy. Chỉ tiếc là cậu ta quá dẻo miệng, không hợp với sở thích của tôi. Vậy mà vẫn có cả đám con gái mê Đức Cường như điên đảo.

“Nhi chắc ghét người hút thuốc lắm nhỉ?” Thấy tôi không nói gì, Đức Cường tiếp tục bắt chuyện.

“Tất nhiên!” Một cô bạn cùng lớp xen vào không cho tôi có cơ hội lên tiếng. “Yên Nhi là con nhà lành, không giống như mấy ông đâu!”

Tôi nhếch miệng, hội con trai thì cười phá lên, tuy nhiên, trong đầu mỗi người lại là một suy nghĩ riêng. Đức Cường và những người khác có lẽ cho rằng tôi đang được khen ngợi, nhưng không đâu, tôi hiểu rất rõ đó là một lời nói đùa. Trở thành cái gai trong mắt Đan Quỳnh, đương nhiên tôi cũng trở thành cái gai trong mắt đám bạn thân của cô bạn. Những lời vừa rồi chẳng khác nào một sự cảnh cáo, muốn nhắc nhở tôi và Duy Minh cũng như hội con trai kia không giống nhau, không thích hợp để trở thành bạn hay bất cứ mối quan hệ nào khác. Và có lẽ mục đích Hoài Thu mời tôi đi dự sinh nhật cũng vậy, cô bạn chỉ muốn khẳng định lại những thứ tôi không nên, cũng chẳng bao giờ có thể chạm vào mà thôi.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi thoáng buồn. Nhiều người mang danh bạn, nhưng chẳng thể đối xử với nhau cho đúng với vai trò.

“Ừ, tớ ghét mùi thuốc lá!”

Tôi trả lời Đức Cường như hoàn toàn không nghe thấy lời châm chọc kia. Tôi không thích con trai hút thuốc lá, muôn đời là vậy. Nhiều người cứ biện minh rằng thuốc lá là một người bạn trong lúc cô đơn, điển hình như ông anh trai quý hóa của tôi, nhưng tôi thì không quan tâm đến lời bào chữa ấy. Tất cả đều là lý do cả thôi, sai lầm của bản thân, nhưng nguyên nhân thì cứ nhất định phải đổ cho định mệnh.

“Ôi, thế bọn tớ ở đây không có thằng nào để cậu thích rồi!”

Đức Cường vẫn tiếp tục than thở. Tôi thì im lặng, yên lặng để suy nghĩ. Ra là Duy Minh cũng có hút thuốc. Tôi chưa từng thấy cũng chưa từng nghĩ về điều này. Đừng hỏi tôi có thất vọng hay không, bởi lẽ dù sự thật có ra sao đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng có tư cách gì để hờn giận, thất vọng hay đánh giá.

“Vậy Nhi nói xem...” Đức Cường vẫn không chịu buông tha cho tôi. “Nhi có ghét con trai chơi bởi một chút không, như lên bar, nhậu nhẹt, và đào hoa?”

“Sao cậu lại hỏi tớ như thế?”

“Vì tớ cực kì, cực kì thích Nhi đấy!”

Đức Cường nhấn mạnh câu nói của mình, mặc cho xung quanh, mọi người nhất loạt ồ lên trêu chọc hai chúng tôi. Ở hướng ngược lại, tôi hoàn toàn tỉnh bơ trước lời “tỏ tình” ấy. Tôi nói rồi mà, Đức Cường dẻo miệng, lại sát gái, tôi nghĩ mình chẳng việc gì phải tin vào lời thú nhận của cậu ta cả.

Nghĩ vậy, tôi bình tĩnh trả lời, nhưng là trả lời câu hỏi trước đó.

“Tớ không ghét, nhưng cũng không thích những người như thế chút nào.”

“Tại sao?” Đức Cường nhú mày. Tuy nhiên, nét mặt cậu ta thích thú hơn là bực bội.

“Chỉ là lúc này tớ thấy nó không hợp, và sau này dù có đủ tuổi và tự kiếm ra tiền, tớ cũng nghĩ là tớ không thích nó. Nói chung mỗi người có một ý kiến khác nhau thôi!”

“Ôi, Nhi không sợ nói thế bọn tớ tự ái à?”

Tôi vừa dứt lời, Đan Quỳnh đã ngay lập tức nói. Cái cách kéo dài giọng của Đan Quỳnh khiến tôi có chút đề phòng. Hình như không chỉ Đan Quỳnh mà những người còn lại cũng đều hiểu sai ý của tôi thì phải. Tôi nói về sở thích cá nhân là tôi không thích bar, không thích nhậu nhẹt, không thích những người con trai như thế, hoặc xét theo một góc độ khác, tôi tự thừa nhận tôi cổ hủ và không theo được xu hướng đám đông bây giờ. Nhưng qua đến tai bọn họ, dường như tất cả đều có chung suy nghĩ rằng tôi đang lên mặt dạy đời, cho rằng bọn họ chưa kiếm ra tiền mà đua đòi, làm khổ bố mẹ. Ôi, đúng là cái miệng hại cái thân mà!

“À, tớ xin lỗi! Tớ ăn nói không đâu vào đâu khiến mọi người hiểu sai rồi!”

“Hiểu sai gì chứ? Nhi đừng lo, không ai nghĩ gì đâu!”

Đức Cường vẫn hào hứng nói, cậu ta đúng là tuýp người không dễ để bụng chuyện gì. Sống như Đức Cường cũng tốt, đỡ mệt!

Tôi vô tình đánh mắt về phía Duy Minh. Khoảng cách gần gũi mà tôi vừa tự mình tưởng tượng cách đây vài giờ đồng hồ giờ có lẽ đang dần tan biến. Ánh mắt Duy Minh lúc này thật xa lạ, như thể mối quan hệ giữa hai chúng tôi đang quay về điểm khởi đầu. Tôi nghĩ những gì mình vừa nói đã động chạm đến Duy Minh. Tôi không biết Duy Minh cũng là một người như thế, nhưng nếu đúng, tôi cũng không hối hận về những gì đã nói.

Tôi đã trả lời Đức Cường một cách thành thật: tôi không thích những người như vậy. Nếu Duy Minh có những điểm như vậy, tôi cũng không thích, nhưng là không thích những điểm đó của Duy Minh. Chứ bảo tôi không thích cậu nữa, tôi làm không được. Nhưng đó đâu phải là điều Duy Minh muốn nghe, phải không?

Ngồi bên cạnh Duy Minh lúc này là Đan Quỳnh. Bọn họ là một đôi, đó là điều mà tôi luôn dặn mình phải ghi nhớ. Dù Duy Minh có thừa nhận nhiều khi cậu không thoải mái, cậu cảm thấy mệt mỏi với mối quan hệ riêng thì tôi cũng chẳng có tư cách nào để xen vào mà giành giật. Vị trí của tôi là ở đây, mãi đứng sau nhìn Duy Minh đi trên con đường hạnh phúc của riêng cậu mà thôi.

“Xin lỗi Thu, Nhi xin phép về trước nhé! Anh của Nhi qua đón rồi!”

Tôi lắc chiếc điện thoại trên tay, quyết định sẽ rút lui trước. Hoài Thu và mọi người đều có suy nghĩ đúng đắn, đó là tôi không phù hợp với bọn họ. Sự xuất hiện của tôi khiến mọi người cảm thấy thiếu thoải mái, vậy thì tôi không nên ở lại đây làm gì nữa.

“Anh Nhi vào tận trong này à?”

Đức Cường hỏi với giọng tò mò. Quán ăn chúng tôi đang ngồi ở trong một con ngõ sâu, không dễ tìm đường vào. Lúc mới đến, tôi và Duy Minh cũng rất vất vả trong việc tìm địa chỉ quán ăn.

“Không, anh tớ đợi ngoài đầu ngõ.”

“Để tớ đưa cậu ra!”

Khi tôi đang loay hoay thu dọn đồ đạc thì Duy Minh đột ngột đứng dậy. Tôi đánh mắt về phía Duy Minh, muốn xác định không phải mình nghe nhầm. Khi này, tôi cho rằng đám con trai hơi vô ý khi hút thuốc vô tội vạ như vậy, nhưng đến giờ thì người vô ý chắc hẳn là Duy Minh. Đan Quỳnh đang ở đây, đám con gái vẫn luôn xì xào bàn tán về chuyện của chúng tôi, vậy mà Duy Minh vẫn không chịu để tâm hay sao?

“Tớ tự ra được mà!” Tôi tìm cách từ chối.

“Tớ đeo cậu đến đây mà, sao để cậu tự tìm đường ra được. Đi nhanh nào!”

Nghe lời thúc giục của Duy Minh, tôi nhanh chóng từ bỏ ý định từ chối đề nghị của cậu. Tôi không muốn tranh cãi quá nhiều, vô tình biến mình trở thành tâm điểm đám đông một lần nữa.

Tôi cúi chào mọi người, nhanh chóng tìm đường ra. Chắc chắn, đây sẽ là lần cuối cùng tôi đi chung với nhóm người này. Trong lòng không thoải mái, còn trong tim, ắt hẳn cũng rất đau.

“Minh!”

Khi Duy Minh bước đến trước mặt tôi thì cũng là lúc có tiếng người lên tiếng gọi cậu. Duy Minh quay lại theo phản xạ, tôi nghĩ cậu ấy cũng đoán ra được là ai đang gọi mình. Đan Quỳnh rời khỏi vị trí ngồi, chạy nhào về phía Duy Minh rồi kiễng chân đặt một nụ hôn lên má cậu. Đan Quỳnh chạy đến rất nhanh, nhưng rồi sau đó lại lưu luyến không muốn rời đi.

Tôi chết lặng. Khoảnh khắc ấy, tôi không còn có thể phân biệt trước mặt mình là ai nữa. Tôi chưa bao giờ có được Duy Minh, nhưng khi nhìn Đan Quỳnh hôn cậu ấy, tôi có cảm giác mình đã đánh mất một thứ vô cùng quan trọng mà vĩnh viễn chẳng thể nào lấy lại được. Cổ họng tôi nghẹn đắng, cơ mặt cứng ngắt cố gồng lên để ngăn dòng nước mắt trào ra.

“Anh đi nhanh nhé!”

Bỏ mặc ngoài tai sự trêu chọc của mọi người, Đan Quỳnh vẫn nín nhẹ tay Duy Minh, chậm rãi cất lời. Đan Quỳnh nói với Duy Minh bằng một giọng nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt cô ấy dành cho tôi thì hoàn toàn trái ngược.

“Ừ.”

Duy Minh gạt đầu, nhanh chóng xoay người bỏ ra ngoài. Tôi lẳng lặng bước theo sau. Lần này, tôi không còn đối diện nổi với Đan Quỳnh nữa. Tôi vội bỏ ra ngoài quán ăn, có lẽ, bản thân rất cần không khí để thở.

Tôi tự hỏi, mình đã đẩy mọi chuyện đi tới đâu rồi? Nếu không phải tôi để tình cảm lấn át lí trí, tham lam muốn ở bên cạnh Duy Minh, liệu rằng Đan Quỳnh có vì quá bất mãn nên mới cố tình thể hiện tình cảm của hai người trước đám đông như vậy? Có lẽ Đan Quỳnh và cả những người khác đều đã nhận ra phần nào tình cảm của tôi với Duy Minh, không thì ít ra cũng cảm thấy tôi là một vật cản thừa thãi, lẽ ra không nên tồn tại. Sao tôi lại tự biến bản thân thành một kẻ mặt dày, không biết xấu hổ như vậy?

Nhớ lại những gì vừa xảy ra, nhớ lại khoảnh khắc Đan Quỳnh hôn Duy Minh, tôi muốn khóc. Nhưng tôi lấy tư cách gì để khóc đây? Người thích Duy Minh, người lẳng lẽ đi bên đời cậu, hay người ngoan cố không chịu chấp nhận rằng cậu đang hạnh phúc mà vẫn cố tình tiếp cận cậu bằng mọi giá? Không, tôi chẳng là gì cả, chẳng là bất cứ thứ gì trong cuộc đời của Duy Minh!

Hai chúng tôi đi song song với nhau, không ai nói lấy một lời. Cũng tốt, mọi lí lẽ trong trường hợp này đều thừa thãi cả thôi. Tôi ước mình có thể vùng chạy, nhưng chút lí trí cuối cùng mách bảo tôi phải biết kiềm chế. Mọi thứ vẫn nên kết thúc trong im lặng thì sẽ tốt hơn.

“Cậu vào đi, tớ tự tìm đường ra được!”

Tôi nói, nghe giọng mình khàn khàn. Duy Minh thật tốt, nhưng không tốt thì sẽ ổn hơn, về mọi thứ. Duy Minh đã khiến tôi nhiều lần nẩy sinh hi vọng, hi vọng về một điều gì đó thật mơ hồ, thật xa vời, và có lẽ là không có thật.

“Trời tối, đường vắng, tớ đi cùng thì hơn.”

Duy Minh gạt đi, không có ý nghe theo tôi. Duy Minh đút hai tay vào túi quần, đi trong im lặng. Tôi thấy thái độ của Duy Minh không bình thường, trước cả khi Đan Quỳnh hôn cậu nữa.

“Cậu không cần phải tốt với tớ như thế!”

Đúng, nếu hai chúng ta là người xa lạ, mọi thứ sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Nhưng nếu như vậy, có lẽ, tôi sẽ không dễ dàng gì để có thể buông tay.

Duy Minh dừng bước, cậu quay qua nhìn tôi rồi lên tiếng.

“Cậu thấy phiền à?”

“Tớ thì không, nhưng người khác chắc là có.”

Duy Minh thở hắt. Cậu đưa mắt nhìn trời không chủ đích. Bầu trời hôm nay đen kịt, không có lấy một ngôi sao. Ánh trăng bàng bạc, vẽ lên nền đất hai bóng người lẳng lẽ. Trăng đẹp, nhưng chẳng thể thấu hiểu một ai.

“Tớ đưa cậu đến đây thôi!”

“Ừ, cậu nên quay lại đi! Quay lại... với Quỳnh.”

Tôi nói, không hiểu sao cổ họng như nghẹn lại. Tôi không mong chờ việc tận mắt chứng kiến Duy Minh quay lưng đi trước mặt mình vì bất cứ lý do gì, nhưng cho đến cuối cùng, những việc không muốn ấy lại chính là sự thật. Ngay từ đầu, tôi đã là người đến sau, lại là kẻ hèn nhát không dám giành giật tình yêu về phía mình, nên giờ mọi chuyện có ra sao đi chăng nữa thì tôi cũng không có quyền oán trách số phận.

Duy Minh vẫn nhìn tôi. Cậu ấy không hề rời mắt đi dù chỉ một giây. Tôi có cảm giác Duy Minh muốn nói rất nhiều điều, nhưng lại không biết nên nói sao cho phải. Và nói bao nhiêu thì cũng là không đủ, không đủ rõ ràng ối quan hệ của chúng tôi.

“Yên Nhi, sao chúng ta lại khác nhau thế nhỉ?”

Duy Minh gọi tôi bằng tên thật thay vì cái biệt danh Sky ngớ ngẩn. Trong lòng tôi có chút hụt hẫng khi nghe thấy điều đó. Đường như, mọi thứ đã quay về điểm khởi đầu.

“Ừ, đúng là khác.”

Tôi không biết Duy Minh muốn nói đến điều gì, nhưng gật đầu thừa nhận với tôi lúc này cũng chẳng phải là việc đáng để bận tâm suy nghĩ. Tôi không hợp với bạn bè của Duy Minh, lại khiến họ hiểu lầm rằng tôi khinh thường cách sống của họ. Có chăng, Duy Minh cũng có suy nghĩ đó.

“Nếu chúng ta không khác nhau nhiều đến thế, không biết... liệu chân cậu có đủ dài để chạy đến trước mặt tớ sớm hơn một chút hay không?”

Duy Minh thở dài, quay người bỏ đi. Tôi ngây ngốc cúi nhìn đôi chân mình. Không đâu, dù nó có ngắn thật, có đối lập hoàn toàn với đôi chân dài của Duy Minh thì đó cũng chẳng phải là nguyên nhân khiến tôi là một kẻ thất bại. Nhìn theo dáng lưng mảnh khảnh đang bước dần vào khoảng tối khuất ánh đèn, tôi thấy trong lòng mình ngọt ngào.

“Vậy nếu tớ đến sớm hơn, tớ sẽ có cơ hội chứ?”

Tôi gọi với theo Duy Minh. Nước mắt rơi ướt nhòa gương mặt. Tôi cần dũng khí để buông tay, chứ không phải là can đảm để nói ra những thứ nên được chôn chặt trong lòng như vậy.

Duy Minh không trả lời, cậu rảo bước nhanh hơn rồi dần dần biến mất vào trong bóng tối, để lại tôi đứng như trời trồng phía sau, cổ nuốt lấy những giọt nước mắt mặn chát của mình.

Khoảnh khắc bầu trời của mình quay lưng, tôi cảm thấy mọi thứ trước mặt như hoàn toàn sụp đổ.

7. Chương 07

7. Rời

Một tháng sau đó, tôi không còn nói chuyện với Duy Minh nữa. Quả nhiên, mọi thứ đã trở lại điểm ban đầu.

Chúng tôi quen biết nhau không lâu, nhưng đến khi không còn Duy Minh ở bên cạnh, tôi cũng không tránh khỏi cảm giác trống trải. Thư viện, canteen, sân trường, ngay đến cả khi về nhà, đâu đâu cũng là bóng hình của cậu ấy. Tôi cứ ngỡ rằng tình cảm cũng chỉ là một bài toán thời gian, muốn quên, dần dần sẽ quên được, nhưng không phải. Tôi càng muốn quên thì lại càng nhớ, tôi càng muốn buông tay thì lại càng chạnh lòng. Đau chứ, đau đến nhiều khi ngay cả việc hít thở cũng cảm thấy quá đổi khó khăn.

“Mày thích Duy Minh của 12A đúng không Nhi?”

Kiều Trang ngồi đối diện với tôi, nghiêm mặt gặng hỏi. Nét mặt nó hoàn toàn không có vẻ gì là tò mò hay đùa giỡn cả. Tôi vẫn thản nhiên ngồi quay bút, cảm thấy sắc mặt mình không hề biến chuyển trước câu hỏi bất ngờ vừa nhận được.

“Sao mày biết?”

Không phủ nhận cũng không tìm cách lảng tránh vấn đề, tôi thẳng thắn thừa nhận. Kiều Trang dù sao cũng là bạn thân của tôi. Tôi có thể không nói với nó, nhưng một khi nó đã hỏi đến, tôi sẽ không bao giờ nói dối.

“Khỉ thật!” Kiều Trang lăm bằm trong miệng. Tuy nhiên, nó không trả lời tôi mà lại tiếp tục tra khảo. “Từ bao giờ thế?”

“Lâu rồi, cũng chẳng rõ là khi nào.”

“Trước hay sau khi nó và con Quỳnh yêu nhau?”

“Trước.”

“Diên! Mày diên thật rồi!”

Kiều Trang thốt lên, gương mặt chứa đựng vẻ dè chừng. Nó như vò nát quyển vở trong lòng bàn tay thay vì nhào tới và bóp cổ tôi.

“Tao làm sao mà điên?”

“Mày thích nó lâu như vậy mà không nghĩ đến chuyện cưới nó à?”

“Không, quả thật trước đây tao không nghĩ đến chuyện đấy!”

“Còn bây giờ?”

“Người ta có người yêu rồi!”

“Vậy thì đứng lên mà giành lấy nó về phía mày! Nếu mày không theo đuổi, sao có thể có được điều mình muốn?”

“Minh thích Quỳnh, không phải tao. Vậy thì giành giật để làm gì, phí công lắm!”

“Thì sao chứ? Ai quan tâm? Mày dĩ nhiên là xứng với thằng đấy hơn Quỳnh rồi!”

Kiều Trang nói với giọng quả quyết. Quyết tâm thuyết phục tôi theo đuổi Duy Minh của nó là rất lớn. Tôi nên mừng vì Kiều Trang đang đề nghị, hay nên cảm thấy xấu hổ vì dù cho tôi có tốt hơn Đan Quỳnh đi chăng nữa thì vẫn không thể nào chiến thắng được cô ấy?

“Xứng hơn?”

“Phải. Nó có điểm gì bằng mày chứ? Nó yêu được thằng Minh vì nó đến sớm hơn mày thôi!”

Đôi khi, sớm hay muộn cũng là điều kiện quan trọng nhất. Đan Quỳnh là người yêu của Duy Minh, như thế đã là quá đủ rồi, đâu cần tới những điều tốt khác mà Kiều Trang đang giúp tôi kể ra?

“Mày có chắc là Quỳnh không xứng với Minh không?”

Tôi hỏi Kiều Trang, nhưng thực chất là tự hỏi chính mình. Tôi đã nhiều lần có suy nghĩ giống Kiều Trang, đó là tại sao Duy Minh lại yêu Đan Quỳnh – một người quá tầm thường trong tất cả những người con gái bên cạnh. Và cũng như Kiều Trang, đã có không dưới một lần tôi cho rằng Đan Quỳnh không hề xứng đáng. Nhưng giờ khi đủ bình tĩnh để nghĩ lại thì có thật Đan Quỳnh không xứng đáng hay không? Tôi biết về Đan Quỳnh đủ nhiều để có thể đánh giá cô ấy theo một cách phiến diện như vậy? Và quan trọng hơn, chỉ cần Duy Minh nói rằng Đan Quỳnh xứng đáng, vậy thì tôi, thì cả triệu người khác có nói gì đi chăng nữa cũng chỉ là vô nghĩa.

Đan Quỳnh xứng đáng, không xứng đáng, chỉ một người là rõ điều đó hơn tất cả.

“Tóm lại... mày nhất quyết không chịu theo đuổi?”

“Ừ.”

Chắc hẳn trong mắt Kiều Trang, lúc này tôi chỉ là một kẻ hèn nhát. Tôi đã từng dặn Kiều Trang nên theo đuổi những gì mình cho là xứng đáng, vậy mà giờ tôi lại làm điều trái ngược. Nếu có ai hỏi tôi rằng Duy Minh có xứng đáng hay không, tôi sẽ trả lời là có. Chỉ cần tôi thích cậu ấy thì đó đã là điều xứng đáng rồi. Nhưng giành giật để làm gì cơ chứ? Tôi không thể vì một chút cảm xúc, hành động khác thường của Duy Minh dành ỉn mà cho rằng tôi có cơ hội. Nếu như Duy Minh thật sự có tình cảm với tôi, nếu cậu ấy thật sự cần tôi thì sẽ tìm cách giữ tôi ở lại bên mình chứ không phải biến tôi trở thành một kẻ ngoài cuộc, một kẻ thứ ba đáng ghét trong mắt của những người xung quanh như vậy.

Suy cho cùng, dù cho có xao động thế nào, Duy Minh vẫn đủ tỉnh táo để nhìn ra Đan Quỳnh mới là người cậu thật sự cần, không phải tôi.

“Vậy thì gạch tên nó ra khỏi cuộc đời mày đi!”

“Ừ, chắc chắn rồi!”

Phải vậy thôi, tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác. Tình yêu đơn phương này kết thúc được rồi, nó chẳng đi đến đâu cả, chẳng đem lại lợi ích cho bất cứ ai. Quen biết Duy Minh, để cho cậu và mọi người đoán ra tình cảm của mình đã là cái sai của tôi rồi. Vô tình hay cố ý, chúng tôi đều từng coi nhau là bầu trời. Mất đi

Duy Minh, bầu trời trong mắt tôi như tan ra thành từng mảnh. Mất đi tôi, có lẽ bầu trời của cậu ấy vẫn cao và xanh vời vợi mà thôi.

Tôi đã tự biến mình thành người thiệt thòi khi trở thành kẻ thứ ba không được chào đón. Vậy thì còn ai xứng đáng rút lui khỏi câu chuyện này hơn tôi?

“Mày lên lớp trước nhé! Tao đi nộp bài đã!”

Tôi đứng dậy bỏ ra ngoài canteen trước với mục đích đi tìm cô giáo dạy Văn. Buổi kiểm tra trước tôi nghỉ học nên thiếu bài, may mắn được cô nhân nhượng cho làm ở nhà. Mọi người trong lớp luôn bàn tán chuyện tôi được cô giáo ưu ái. Vì bọn họ nói đúng, tôi cũng chẳng phản bác lại làm gì.

Tôi rảo bước trên hành lang, cúi nhìn bóng của chính mình đang phản chiếu trên nền đá lạnh ngắt. Đôi khi thời tiết đẹp một cách khó ngờ, hoàn toàn tương phản với tâm trạng ủ ê của con người. Nắng nhạt màu xuyên qua tán bàng rậm lá, tạo thành những mảng màu sáng tối loang lổ hắt xuống hành lang. Nắng lên cao, bầu trời cũng cao thêm một chút, cổ với mái cũng chỉ bắt được chút dư vị ngọt ngào phẳng phất đang lan dần vào trong không khí.

“Nhi!”

Tôi dừng bước, nghe bên tai giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau. Có lẽ sau này dù đi đến đâu đi chăng nữa, tôi cũng chẳng thể nào quên được giọng nói ấy, cũng như lãng quên đi việc mình đã thật lòng thích người con trai này đến chừng nào. Trong tương lai, có thể tôi sẽ đem lòng yêu một người nào đó khác, nhưng Duy Minh vẫn luôn là mối tình đầu, là người con trai đầu tiên mà tôi đã đem lòng yêu thương bằng tất cả tình cảm của mình.

Tôi đảo mắt nhìn quanh, cố ngăn không cho nước mắt trào ra. Giờ đây, khi đã quyết định buông tay thì việc trực tiếp đối diện lại là việc khó khăn hơn bao giờ hết. Tôi sẽ làm được thôi, chỉ cần Duy Minh phối hợp một chút, tránh tôi đủ xa để tôi không ngoan cố hi vọng hảo huyền thêm bất cứ điều gì nữa.

“Sao cậu tránh mặt tớ?”

Duy Minh đứng chặn trước mặt tôi, buộc tôi phải đối diện với cậu thay vì nhìn đi nơi khác. Nhìn hình ảnh tương phản của mình sâu trong đáy mắt kia, tôi cũng phần nào nhận ra bộ dạng mình thảm hại đến nhường nào khi ép buộc bản thân phải làm điều mình không muốn. Đối diện với Duy Minh, tôi có cảm giác trái tim mình như bị ai đó bóp chặt.

“Vậy à?”

Tôi hỏi lại, giọng run run. Tránh mặt? Phải tránh chứ! Ở bên Duy Minh mãi thì làm sao có đủ quyết tâm để buông tay? Duy Minh không hoàn hảo, nhưng ở bên cậu, biết về cậu nhiều hơn chỉ khiến tình cảm của tôi càng trở nên sâu nặng. Duy Minh cũng không thể đòi hỏi nhiều như vậy. Cậu có Đan Quỳnh là đã đủ rồi, còn muốn tôi ở bên cậu để làm trò cười cho thiên hạ nữa sao?

“Tớ làm gì sai à?”

“Không, cậu không sai gì cả. Tất cả mọi người đều biết người sai là tớ.”

Sai, vì thích cậu. Sai, vì đến bên cậu muộn hơn. Sai, vì không dám giành cậu về phía mình. Và sai, khi cho rằng từ ngày quen cậu, tôi chưa từng làm được một việc gì đúng đắn. Đã sai rồi, tôi còn có thể sai đến đâu được nữa cơ chứ?

Duy Minh im lặng. Tôi nghĩ cậu hiểu tôi đang nói gì. Phân định mọi chuyện thật rõ ràng, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Tôi sẽ quay về là Yên Nhi của ngày trước, của cái ngày chưa từng nhìn thấy Phạm Duy Minh đi ngang qua đời mình. Mối tình đầu, mối tình đơn phương này, có lẽ tôi nên bỏ lại phía sau.

“Tớ chưa bao giờ có suy nghĩ đấy.”

“Vậy cậu nghĩ gì?”

“Tớ...”

Duy Minh lấp bắp. Có lẽ, cậu không muốn làm tổn thương cảm xúc của tôi. Từ đầu đến cuối, Duy Minh giống như một chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích, không chỉ của riêng tôi mà còn của Đan Quỳnh. Cậu luôn âm áp như ánh mặt trời, luôn khiến tôi bị thu hút, muốn lại gần và ở bên cạnh.

“Yên Nhi, với tớ, cậu là người rất đặc biệt!”

Duy Minh gọi tên tôi. Cậu khiến trái tim tôi khẽ rung lên theo từng âm điệu, từng câu từ của cậu. Đặc biệt? Hóa ra, tôi đã đi được đến nước này rồi, đã khiến một người như Duy Minh, một người mang danh người yêu của kẻ khác công nhận mình là người đặc biệt. Tôi có nên tự hào về điều đấy hay không?

“Đặc biệt? Rồi sao?”

“Tớ...”

“Tất cả cũng chỉ dừng ở từ “đặc biệt”, phải không?”

“Nhi...”

“Dù tớ có đặc biệt đến đâu đi chăng nữa thì ở bên Quỳnh mới là nơi mà cậu nên quay về?”

Tôi hỏi, nhưng lại mặc định đó là câu trả lời. Tôi đã muốn quên, đã muốn buông tay, vậy thì làm ơn hãy để cho tôi thực hiện mong muốn của mình. Cả hai chúng tôi đều có những trở ngại không thể tự mình vượt qua vì lý do này hay lý do khác, dù cho có sự xuất hiện của Đan Quỳnh hay không nữa.

“Nếu tớ nói những lúc ở bên cậu, tớ hoàn toàn quên đi Quỳnh thì chắc hẳn tớ là một kẻ không ra gì?”

“Vậy sao?”

Liệu Duy Minh có cho rằng những lời này sẽ khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn? Vốn dĩ, tôi chỉ là một người thích Duy Minh không hơn không kém, tôi không hề có ý định theo đuổi hay tranh giành, nhưng chỉ một lời ấy thôi, Duy Minh đã biến tôi thành một kẻ thứ ba thật sự. Không ra gì sao? Không đâu, không phải Duy Minh mà chính tôi mới là kẻ đấy! Đã tự nhủ mình sẽ không làm bất cứ điều gì không phải nhằm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa Duy Minh và Đan Quỳnh, nhưng rồi tôi vẫn khiến mọi thứ vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

“Có nhiều điểm chúng ta rất giống nhau, nhưng càng quen biết, tớ lại càng thấy hai chúng ta thật khác biệt. Vì lẽ ấy, cậu thu hút tớ từ những điều nhỏ nhặt nhất. Tớ thích sự thẳng thắn của cậu, dù cho những lời cậu nói có ít nhiều khiến tớ phật lòng. Nhưng tớ hiểu đúng sai thế nào, cậu vẫn là người nhìn nhận rõ hơn tất cả. Những thứ cậu cho là không tốt, đến cuối cùng, tớ chỉ vì một mình cậu mà nguyện ý bỏ đi tất cả những thói quen không hay đó.”

Hai mắt tôi cay xè. Có lẽ, việc cố công kìm nén nước mắt cũng sắp sửa vô dụng mất rồi. Duy Minh, cậu ấy đang khiến quyết tâm trong tôi không còn kiên định. Tôi luôn muốn làm người đặc biệt, là người duy nhất giống như những gì Duy Minh nói, nhưng giờ được nghe thì có phải mọi thứ đều đã quá muộn hay không? Quan trọng hơn, nói cho tôi nghe những lời ấy, điều Duy Minh thật sự muốn là gì?

“Minh, đừng nói nữa!”

“Tớ không muốn giữ những điều này cho riêng mình.”

“Nhưng cậu nói ra thì giải quyết được gì chứ?”

“Tớ...”

Tôi đưa nhìn Duy Minh. Ánh mắt Duy Minh âm áp là thế, nhưng đến bao giờ ánh mắt đó mới thuộc về riêng tôi? Tôi từng nghĩ chuyện tình cảm giữa Duy Minh và Đan Quỳnh là trưởng thành, nhưng suy cho cùng, chúng tôi vẫn chỉ là những đứa trẻ còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Chuyện tình cảm hiện tại và cả sau này có ra sao, chẳng một ai là người dám chắc chắn.

“Tớ không muốn mất cậu như vậy!”

Duy Minh nói rõ ràng. Cậu tiến về phía tôi, chỉ trong chốc lát, khoảng cách giữa hai chúng tôi đã được thu hẹp. Tôi nhìn thẳng vào mắt Duy Minh, cố tìm ra một chút giả dối trong lời nói của cậu. Nhưng không,

tôi cảm nhận rõ ràng được sự chân thật của Duy Minh, vậy mà nhiều đó vẫn là không đủ để khiến lòng tôi ngừng dậy sóng.

“Vậy còn Quỳnh thì sao?”

“Nếu cậu muốn... tớ sẽ chấm dứt mọi chuyện với Quỳnh.”

“Không, tớ không muốn!”

Tôi vô thức lùi lại phía sau. Một điều gì đó như vỡ òa trong tâm trí. Không, tôi không muốn, cũng không cần Duy Minh phải làm cái điều cậu ấy vừa đề nghị. Tất cả đều không cần thiết nữa rồi. Cảm xúc trong tôi như vỡ òa. Tôi chợt nhận ra, dù cho có không còn gì trong tay, tôi cũng không thể đạp đổ lòng tự trọng của mình như vậy được.

“... Tại sao?”

“Cậu không xứng đáng!”

Tôi xoay người bỏ đi. Cơn đau trong tim đã không còn là âm ỉ nữa. Đặc biệt hay quan trọng thì sao chứ, vị trí của tôi cũng chỉ dừng ở đây mà thôi. Cái gì mà chỉ cần tôi muốn, Duy Minh sẽ chấm dứt mọi chuyện với Đan Quỳnh? Duy Minh nói nhiều như vậy, nhưng hóa ra trong mắt cậu, tôi vẫn chỉ là một trường hợp dự phòng. Duy Minh cần tôi? Phải, cậu ấy cần tôi, nhưng không đủ nhiều như những gì cả hai chúng tôi mong đợi. Bởi lẽ nếu tôi thật sự quan trọng, thật sự đặc biệt, Duy Minh sẽ biết cách làm mọi thứ để giữ tôi ở lại bên mình, để không khiến tôi bị tổn thương, thay vì để một mình tôi mãi đặt cậu ấy lên ưu tiên trước nhất.

Rốt cuộc, vị trí của tôi ở trong lòng Phạm Duy Minh là gì đây?

8. Chương 08

8. Điều sẽ đến

Buổi tối ngày hôm ấy, Đan Quỳnh hẹn gặp tôi ở một quán cà phê. Tôi định không đi vì nghĩ trong đầu chẳng có lý do gì để gặp mặt, nhưng Kiều Trang mắng tôi hèn nhát, không thể mãi mãi nhịn nhục người ta như vậy. Nghĩ điều Kiều Trang nói cũng không hẳn là sai, tôi quyết định đến gặp.

Quán cà phê nằm ở trung tâm thành phố, có view khá đẹp. Không giống những quán cà phê bóng đá hay cà phê bệt tôi hay ngồi, nơi đây hầu hết có khách hàng là giới trẻ, tầm tuổi tôi. Tôi không thường xuyên ghé qua đây, thường thì những lần tôi bước chân vào những quán cà phê dạng này đều là đi chung với Kiều Trang.

Đan Quỳnh ngồi ở một bàn ngay sát cầu thang, vẫn mang nét mặt lạnh nhạt như thường ngày. Cô ấy lúc nào cũng vậy, nếu không phải là đi cùng Duy Minh, hiếm ai thấy Đan Quỳnh chịu nổi nụ cười tươi. Tôi không để ý nhiều đến Đan Quỳnh, chỉ là giờ nghỉ lại, điều đó cũng không phải là nhận định sai lầm.

Đan Quỳnh hẹn gặp tôi, chỉ một mình tôi, nhưng cô ấy lại đi cùng người khác. Ở một bàn cách đó khá xa, tôi nhanh chóng nhận ra nhóm bạn thân của Đan Quỳnh. Điều đó khiến tôi không chắc rằng đây chỉ là một cuộc nói chuyện thông thường, hay tôi sẽ có “cơ hội” bị hội đồng một lần nữa khi mà cánh tay mới chỉ lạnh lạnh trở lại.

“Quỳnh đến lâu chưa?”

Không muốn tốn nhiều thời gian, tôi liền rảo bước về phía Đan Quỳnh rồi kéo ghế ra ngồi. Tôi không biết lý do gì mình được mời đến đây, nhưng cũng phải chắc đến chín mươi phần trăm là chuyện này có liên quan đến Duy Minh.

“À, tớ cũng vừa đến thôi.”

Đan Quỳnh giật mình, dường như cô ấy không biết tôi đã đến. Đan Quỳnh có vẻ khá căng thẳng, trong khi đó ở hướng ngược lại, tôi đoán mặt mình đang tỉnh bơ đến độ khó chịu.

“Nhi gọi đồ chưa?”

“Tớ ngồi một chút rồi đi thôi.”

“Ừ.”

Đan Quỳnh gật đầu, tay vẫn không ngừng mân mê chiếc ống hút. Tôi không muốn lãng phí thời gian, nhưng người đối diện lại không giúp tôi tiết kiệm thời giờ ít ỏi. Đan Quỳnh hẹn tôi ra nói chuyện, không phải người nên hồi hộp phải là tôi hay sao?

“Quỳnh có chuyện gì muốn nói với tớ thế?”

Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề. Nếu vì chút ái ngại mà vòng vo, chắc hẳn tôi đã không còn là Vũ Yên Nhi, cũng không còn là người Duy Minh cho là vô cùng đặc biệt với cậu. Tôi đã chuẩn bị tâm lý trước khi đến đây, dù Đan Quỳnh có nói gì đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ giữ bình tĩnh để giải quyết vấn đề.

“Cậu thích Minh?”

Sau một thoáng lưỡng lự, cuối cùng Đan Quỳnh cũng nêu ra thắc mắc của mình. Đan Quỳnh nói, ánh mắt hơi hướng về chiếc bàn nơi cuối dãy, có lẽ muốn tìm sự động viên của bạn bè mình. Hay thật đấy, ngay lúc này, tôi mới là người cần được động viên!

“Phải.”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi tại sao, mọi câu trả lời đều là vô nghĩa cả thôi.”

Thích một người, thậm chí ghét một người đi chăng nữa thì cũng cần bao nhiêu lý do cho đủ? Ngày hôm nay tôi thích Duy Minh vì lý do này, ngày mai tôi lại thích cậu ấy vì lý do khác... Nhưng quanh đi quẩn lại, vẫn là thích, vẫn là ngày hôm nay thích nhiều hơn ngày hôm qua, chẳng hề bớt đi. Liệu rằng Đan Quỳnh hay bất cứ người nào khác trên thế gian này có đủ thời gian để lắng nghe tất cả những điều tôi thích ở Duy Minh chứ?

“Vậy cậu thích một người có người yêu rồi thì có phải là vô nghĩa không?”

“Có chứ, rất vô nghĩa là đằng khác!”

“Biết vậy rồi sao cậu không nghĩ đến chuyện từ bỏ?”

“Tớ có nghĩ, nghĩ rất nhiều, nhưng muốn từ bỏ là chuyện của lí trí, còn trái tim thì nó lại không chịu nghe lời.”

Đan Quỳnh trợn mắt nhìn tôi. Hẳn Đan Quỳnh đang nghĩ tôi là một đứa con gái ngang ngạnh, bất chấp đúng sai mà ôm khư khư lấy quan điểm của bản thân. Tôi không dám nhận những suy nghĩ của mình là hợp tình hợp lí, chỉ là tôi thẳng thắn nói ra hết khúc mắc của mình mà thôi. Thích một người đã có người yêu, vô vọng chứ, còn ai rõ điều đó hơn tôi nữa? Nhưng vô vọng thì sao, nếu cứ muốn là có thể buông, vậy thì trên đời này còn mấy người vướng vào cái gọi là tình yêu đơn phương nữa?

Đan Quỳnh ngồi thẳng người, đôi mắt dần sắc lại. Ngay từ đầu, Đan Quỳnh đã không đủ bình tĩnh để nói chuyện với tôi, và đến giờ có vẻ như cô bạn ngày càng khó chịu hơn.

“Với tư cách là người yêu Minh, tớ đề nghị Nhi đừng đeo bám Minh nữa!”

Lần này, giọng Đan Quỳnh đã dứt khoát hơn, không còn vẻ dè chừng và ái ngại giống như khi mới bắt đầu, thậm chí còn có một chút gay gắt. Ngay từ khi quen biết, Đan Quỳnh đã không ưa tôi, dù không đến mức thù ghét nhau ra mặt nhưng vẫn là không thích, chắc tại tính cách hai đứa khác nhau quá. Và cho đến bây giờ, nếu đẩy mối quan hệ ấy xuống mức tiêu cực hơn một chút, tôi nghĩ cũng là điều dễ xảy ra.

“Được. Nhưng tớ có điều kiện!”

“Nhi nói đi!”

“Quỳnh cũng làm điều tương tự.”

Tôi đáp trả một cách thẳng thắn. Đừng hỏi tôi lấy tư cách gì mà đặt điều kiện với Đan Quỳnh như vậy. Nói đúng ra, Đan Quỳnh cũng chẳng có tư cách gì mà bắt tôi phải tránh xa Duy Minh. Hai người đó là người yêu, nhưng như thế thì sao? Đan Quỳnh còn không thể giữ được nguyên vẹn tình cảm của Duy Minh dành cho mình thì sao có đủ khả năng đi trách cứ người khác làm thay đổi nhịp đập trái tim cậu ấy?

“Cậu có thấy mình lơ đãng không, Yên Nhi?”

Đan Quỳnh gần mạnh tên tôi, nhưng sự giận dữ và cá kích động của cô ấy không thể khiến suy nghĩ trong tôi mấy may suy chuyển. Đan Quỳnh muốn giải quyết mọi việc thật đơn giản nên tìm tôi nói chuyện riêng mà không để Duy Minh biết, hẳn là cô ấy sợ mất Duy Minh rất nhiều. Và có lẽ cả sự nhún nhường mà Đan Quỳnh đang dành cho tôi cũng là một trong những lý do mà cô ấy cho là hợp lý.

Tôi toan trả lời Đan Quỳnh, nhưng cô ấy lại cắt lời tôi. Lần này, giọng Đan Quỳnh trong chốc lát bỗng trở nên run rẩy, kìm nén.

“Nhi, coi như tớ cầu xin Nhi! Làm ơn, đừng đến gần Duy Minh nữa, được không?”

“Quỳnh sợ mất Minh đến vậy sao?”

“Phải, tớ rất sợ.”

“Minh... là người như thế nào?”

Đan Quỳnh bị ngạc nhiên bởi câu hỏi của tôi. Tôi đã giữ thái độ cứng rắn trong cả buổi gặp mặt, nhưng khi nói đến Duy Minh, tôi lại không thể làm chủ được cảm xúc của mình.

“Đối với tớ, Minh là người con trai quan trọng nhất.” Đan Quỳnh cúi đầu ngẫm nghĩ. “Minh là người thích sự náo nhiệt, chỉ thích học những môn tự nhiên, thích ngồi những quán cà phê ven đường, thích dắt xe ra đường vào buổi tối... Ngược lại, Minh không thích phải dậy sớm, không thích những đồ ăn quá cay, không thích những người hay nói dối... Với mọi người, cậu ấy rất bình thường, nhưng với tớ, Minh là một người đặc biệt.”

Tôi thấy mắt mình hơi ướt, cũng chẳng rõ vì sao. Qua lời kể của Đan Quỳnh, hình bóng Duy Minh hiện lên trong tâm trí tôi vô cùng đậm nét. Tôi biết những điều đó chứ? Dĩ nhiên là không! Chỉ có Đan Quỳnh, chỉ có người con gái duy nhất có đặc quyền ở bên quan tâm, chăm sóc và được Duy Minh yêu thương là biết được tất cả.

“Đừng cầu xin gì tớ cả, vô ích lắm!” Tôi đứng dậy trước sự ngỡ ngàng của Đan Quỳnh. “Đổi lại là Quỳnh, nếu tớ cầu xin Quỳnh như vậy, liệu Quỳnh có đồng ý hay không?”

Đan Quỳnh không thể trả lời câu hỏi của tôi. Cô ấy đưa mắt ra đằng xa, tìm kiếm sự giúp đỡ của bạn bè nhưng đều vô ích. Tôi biết Đan Quỳnh sẽ không đồng ý, không bao giờ đồng ý, bởi vì chúng tôi cùng có chung tình yêu với một người con trai.

Tôi không nói gì cả, quyết định bỏ về. Tôi chẳng có tư cách gì để tranh giành hay để Đan Quỳnh xuống giọng cầu xin mình như vậy. Nếu như Duy Minh thật lòng thích Đan Quỳnh thì rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, nhưng nếu như tình cảm của Duy Minh dành cho Đan Quỳnh không còn như trước thì tất nhiên những điều cô ấy vừa làm cũng chỉ là thừa thãi.

“Yên Nhi!”

Tôi giật mình khi nghe tiếng gọi quen thuộc vang lên bên tai. Đứng ngăn người ra hồi lâu, tôi vẫn bán tính bán nghi, không dám thừa nhận người đang đứng đối diện với mình lúc này là Duy Minh. Cậu đưa mắt nhìn tôi, nhìn Đan Quỳnh. Ánh nhìn ban đầu là ngỡ ngàng, kể sau đó thì có phần nghi hoặc.

“Tại sao hai người lại ở đây?”

Duy Minh tiến lại gần tôi tra hỏi. Dứt lời, cậu lại phát hiện thêm những người bạn của mình đang ngồi ở một góc xa. Sự xuất hiện của Duy Minh quá bất ngờ khiến tôi không biết nên trả lời cậu ra sao, còn Đan Quỳnh thì lộ rõ vẻ bối rối và cả lo sợ.

“Tình cờ thôi.”

Tôi cười, quyết đưa ra một lời nói dối. Tôi không nghĩ thành thật trong lúc này là một việc hay ho. Tôi phải trả lời Duy Minh là Đan Quỳnh hẹn mình ra nói chuyện sao? Dù từ chối không cho Duy Minh biết nội dung cuộc nói chuyện, tôi nghĩ cậu ấy cũng đủ thông minh để đoán ra mọi việc.

“Cậu nói dối!” Duy Minh chau mày. Cậu kéo tay tôi về phía Đan Quỳnh. “Hai người đã nói chuyện gì?”

“Anh...”

Đan Quỳnh luống cuống tìm cách giải thích, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị Duy Minh cắt lời.

“Quỳnh, em đã nói gì với Nhi?”

Câu hỏi của Duy Minh khiến Đan Quỳnh chết trân, trong khi đó những người bạn của cậu cũng đồng loạt đứng sững cả lại. Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía Duy Minh và tôi, cái nhìn như nói lên một sự vỡ òa trong nhận thức.

Giây phút ấy, cả tôi, cả Đan Quỳnh đều hiểu rất rõ ràng vị trí của mình trong lòng Duy Minh.

Nước mắt Đan Quỳnh ứa đầy gương mặt, cái nhìn của cô ấy xót xa tới độ tôi cũng cảm thấy nghẹn lòng. Chắc hẳn Đan Quỳnh phải cảm thấy rất hụt hẫng. Dù cho Đan Quỳnh là người hẹn ra nói chuyện, nhưng suốt cả buổi, quyền chủ động hoàn toàn thuộc về tôi. Thậm chí, Đan Quỳnh còn phải xuống nước cầu xin tôi không đến gần Duy Minh nữa, chỉ vì cô ấy sợ mất Duy Minh. Đan Quỳnh đã cố gắng làm tất cả, nhưng rồi những gì vừa nghe thấy chẳng khác gì một gáo nước hắt vào mặt cô ấy cả!

“Tớ nói rồi, là bọn tớ tình cờ gặp nhau thôi!”

Tôi rút tay mình ra khỏi tay Duy Minh. Ánh mắt của Đan Quỳnh khiến tôi cảm thấy mình như mang tội. Tôi không cố ý làm tổn thương Đan Quỳnh hay ảnh hưởng gì đến mối quan hệ của hai người họ, nhưng giờ mọi thứ diễn ra không như ý thì tôi cũng chẳng thể thoát được trách nhiệm.

“Nhi...”

Duy Minh gọi tên tôi thật khẽ. Cậu rụt rè buông tay tôi ra, có vẻ như vừa kịp thời nhận ra trong giây lát ngắn ngủi, mình đã vô tình làm tổn thương Đan Quỳnh. Dẫu mang cảm giác áy náy là vậy, nhưng ánh mắt Duy Minh dành cho tôi vẫn muôn phần dịu dàng và ấm áp.

“Gặp được cậu ở đây thì tốt quá, tớ cũng đang có chuyện muốn nói!”

“Nhi, đừng! Tớ không muốn nghe!”

Duy Minh bước thêm một bước về phía tôi. Giọng cậu dần nhỏ lại, không muốn để Đan Quỳnh hay bất cứ người nào khác nghe thấy. Nhận ra vẻ khẩn cầu trong lời nói của Duy Minh, sống mũi tôi càng thêm cay xè.

“Có nhiều người hiểu lầm về mối quan hệ của chúng ta thì phải, điều này thật không hay một chút nào!”

“ — ”

“Vậy nên tớ nghĩ tốt nhất chúng ta đừng gặp nhau nữa, như thế sẽ tránh được những hiểu lầm không đáng có. Quả thật, tớ không muốn làm kẻ thứ ba xen vào chuyện tình yêu của người khác một chút nào.”

Tôi nói, nhưng dường như lại thành một lời cầu xin. Là Đan Quỳnh và Duy Minh xuống nước khẩn cầu tôi, nay lại đến lượt tôi làm điều tương tự? Tôi không muốn làm kẻ thứ ba, nhưng cũng không đến mức sợ hãi và khinh thường điều đó cũng như những nhận xét của xã hội về mình. Chỉ cần là Duy Minh, chỉ cần là yêu thương cậu, tôi sẵn sàng gạt bỏ những lí lẽ đầy qua một bên. Tôi cũng không đến nỗi quá cao thượng mà tìm cách bảo vệ, gìn giữ tình yêu cho Đan Quỳnh – tình địch của mình khi điều đó đồng thời sẽ khiến tôi đau đớn. Nói cách khác, tôi muốn được ở bên cạnh Duy Minh, muốn được yêu thương, quan tâm, chăm sóc cậu như những gì Đan Quỳnh có thể làm, nhưng tôi không dám. Tôi sợ, sợ rằng tình cảm của Duy Minh dành cho mình là hời hợt.

Duy Minh và Đan Quỳnh đã thích nhau lâu đến thế, vậy mà chỉ vì sự xuất hiện ngắn ngủi của tôi đã khiến cậu thay đổi tình cảm hay sao? Liệu rằng tôi rồi cũng sẽ giống như Đan Quỳnh, là một người lướt qua cuộc đời của Duy Minh, tuyệt nhiên chỉ có vậy?

“Nhi...”

Duy Minh vẫn gọi tên tôi, nhưng ngoài việc đó ra thì cậu lại không biết phải nói gì. Đan Quỳnh vẫn khóc, tôi thì cố tỏ ra bình thản, vậy mà Duy Minh lại trọn vẹn hướng sự chú ý về phía tôi.

Tôi luôn luôn bị ánh nhìn của Duy Minh làm cho chùn bước. Tôi đã nghĩ mình sẽ nói nhiều hơn nữa, nói những lời cay độc hơn nữa để có thể chấm dứt hoàn toàn mọi chuyện, nhưng giờ thì lại không thể nói thêm bất cứ lời nào. Tôi thích Duy Minh như vậy, tôi chẳng thể nào đủ can đảm để làm tổn thương đến cậu.

“Cậu nhớ không, ngày đó chúng ta cùng cho rằng đối phương là bầu trời?”

“ — ”

“Nhưng giờ thì dù tớ, dù cậu, ai trong chúng ta là bầu trời đi chẳng nữa thì chắc hẳn cũng không phải để dành cho người kia.”

Tôi cười gượng rồi quay lưng bỏ đi. Đến tận khi khuất mặt Duy Minh, tôi mới chấp nhận để mình rơi nước mắt. Với tôi, Phạm Duy Minh luôn là bầu trời. Chỉ có điều, bầu trời này luôn mãi cao, mãi xa, chẳng thể nào với tới...

9. Chương 09

9. Làm sao buông tay

Tôi, Duy Minh và Đan Quỳnh gặp nhau tại một điểm rồi rẽ theo những hướng riêng. Có lẽ, điểm khởi đầu này chưa bao giờ là đúng đắn.

Đã ba tháng trôi qua, ba tháng kể từ khi chúng tôi ngoảnh mặt, vờ như sự hiện diện của đối phương là không còn quan trọng. Tôi tránh mặt Duy Minh, trong khi đó cậu và Đan Quỳnh cũng đã chia tay. Một cái kết chẳng làm vừa lòng bất cứ ai cả. Nhiều người bàn tán đó là cái giá tôi phải trả vì xen chân vào tình yêu vốn chẳng thuộc về mình, rằng đó là cái giá Duy Minh phải trả vì không biết trân trọng những gì đang có, nếu đã nói như vậy, liệu Đan Quỳnh đang phải trả giá vì lý do gì đây? Cô ấy không có lỗi gì trong chuyện này, nhưng nghiêm nhiên trở thành người phải chịu nhiều tổn thương nhất. Suy nghĩ ấy khiến cho cả tôi, cả Duy Minh đều phải dè chừng, đều không dám gạt hết lí lẽ đúng sai qua một bên như những gì từ trước đến nay chúng tôi lựa chọn.

Gió đông tràn về khiến lòng tôi thêm tê buốt, xâm chiếm từng ngóc ngách trong tâm hồn. Mùa đông thường gợi điều gì nhỉ? Sự cô đơn, sự trống trải, hay chỉ đơn giản là cảm giác thèm muốn một vòng tay ấm áp? Không hiểu sao, suy nghĩ ấy khiến tôi muốn khóc.

“Em đang ở đâu để anh qua đón?”

Tôi máy móc ngồi đọc tin nhắn vừa được gửi đến từ số điện thoại của anh trai mình, nhẹ buông một tiếng thở dài. Mười một giờ đêm, có lẽ đã một thời gian dài Khánh Nam quen với việc tôi loay hoay trên phòng riêng vào giờ này nên giờ mới trở nên lo lắng như vậy.

Tôi soạn một tin nhắn gửi trả.

“Không cần.”

“Em không đi xe thì định về kiểu gì?”

“Em không về đâu.”

Tin nhắn vừa được gửi đi không lâu, điện thoại tôi đã đổ chuông réo rắt. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, lòng nặng như đá đè. Tôi biết những gì đang chờ đợi mình ở đầu dây bên kia nên càng không muốn nghe. Bởi vậy, tôi quyết định tắt máy.

Mười một giờ đêm, đường không vắng cũng chẳng đông, nhưng cũng chỉ độc mình tôi ngồi lại bên bến xe bus. Tôi lặng lẽ đưa mắt nhìn những cơn gió mạnh xô nghiêng những cành cây trụi lá. Giờ phút này, sao đến việc thở cũng trở nên khó khăn đến vậy? Giờ phút này sao đến việc có được một người ở bên để dựa vào cũng là ước muốn quá xa vời?

Tôi nên tin ai, tin vào điều gì bây giờ?

“Yên Nhi!”

Tôi thần người, vô định nhìn vào khoảng không, vờ như người đang đứng đối diện chỉ là ảo ảnh. Chắc chắn những gì đang diễn ra trước mắt chỉ là ảo ảnh thôi, chứ làm gì có chuyện chính người mà mình mong chờ, trông đợi, ước ao nhất lại xuất hiện ngay lập tức khi trong lòng đang không ngừng gọi tên cậu?

“Minh.”

Tôi cười nhẹ, không hiểu sao lại rơi nước mắt. Tôi chợt nhận ra, không phải không có ai để tôi dựa vào, mà là bất kì ai đi chẳng nữa cũng không phải Phạm Duy Minh, cũng không phải người con trai mà tôi yêu thương hơn tất cả.

“Cậu đừng khóc!”

Thấy tôi khóc, Duy Minh cuống quýt đỗ xe sát vỉa hè rồi chạy vội đến trước mặt dỗ dành. Bộ dạng lóng ngóng của Duy Minh chẳng khác gì một kẻ trót dại đi kiếm chuyện với mấy đứa trẻ con rồi lo lắng bố mẹ của chúng sẽ bước ra hỏi tội.

Tôi lắc đầu, mặc cho gương mặt vẫn lấm lem nước mắt. Tôi cần Duy Minh, nhưng ngay trong lúc này, cậu cũng chính là người tôi không muốn gặp nhất.

“Đừng khóc nữa! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!”

Duy Minh đưa tay lau nước mắt giúp tôi. Cái chạm nhẹ khiến tôi ngẩn người, có cảm giác như Duy Minh đang cố gắng lau hết đi những tủi thân, đau đớn, hoài nghi trong tôi vậy. Duy Minh hiểu tôi được bao nhiêu? Có sao cậu ấy luôn đối xử dịu dàng như thể tôi là người duy nhất đúng đắn, trong mọi trường hợp và trước bất cứ người nào?

“Cậu biết chuyện gì à?”

“Tớ nghe Trang kể.”

“Nó nhờ cậu đến gặp tớ à?”

“Là tớ tự đến.”

“Sao cậu biết tớ ở đây?”

“Tớ đoán.”

Tôi thu mình trong chiếc áo khoác, làn da như đang tê dần đi trước những đợt gió rét liên tiếp ập vào. Là do tôi đang mơ, hay hiện thực cũng chẳng khác gì một giấc mộng? Ngày ấy, chúng tôi đã từng đùa nhau rằng nếu muốn gặp, Duy Minh có thể đi ngang qua đường Phan Đình Phùng để tìm tôi, bởi lẽ đây là con đường tôi thích nhất. Tôi đã quên, đã hoàn toàn quên đi câu chuyện ngày hôm ấy, nhưng vẫn còn một người ghi nhớ và biến điều đó thành hiện thực.

Những lời ấy khiến cho nước mắt tôi tiếp tục trào ra. Sao đến giờ phút này, khi mọi chuyện đã hoàn toàn đảo ngược, tôi vẫn không có đủ can đảm để giành lấy Duy Minh ỉn? Giờ thì mọi chuyện không còn vì riêng Đan Quỳnh nữa, mà với tôi, tất cả đã đi quá xa rồi.

Sáng nay, nhà tôi như chao đảo trước tin dữ: bố tôi có vợ bé. Từ năm tôi lên bốn, Khánh Nam lên sáu, bố tôi đã để lại ba mẹ con tôi ở lại để sang Hàn Quốc xuất khẩu lao động, kiếm tiền nuôi sống bản thân và gửi về cho vợ con. Từ ngày ấy đến giờ đã mười bốn năm trời, ông chưa một lần về thăm nhà, nhưng chúng tôi cũng chẳng quá chạnh lòng về điều đó, bởi lẽ tối nào cả nhà tôi cũng nói chuyện với nhau. Trong mắt tôi, bố vẫn luôn là một người con trai hiếu thảo với cha mẹ, là một người đàn ông chung thủy với vợ, là một người cha hết mực yêu thương con cái.

Nhưng rồi, niềm tin ấy đã vỡ tan tành chỉ trong buổi sáng ngày hôm nay.

Khi nghe tin bố tôi có vợ ở bên Hàn Quốc, có một đứa con gái đang học cấp hai, tôi chết lặng. Cảm giác ấy kinh khủng lắm. Đau đớn. Bàng hoàng. Xót xa. Tôi không dám tin, nhưng lại chẳng thể nào phủ nhận. Tôi nhìn mẹ ngả gục, nhìn Khánh Nam thất thần dắt xe ra khỏi nhà mà hai mắt đỏ hoe. Tôi không dám khóc, sợ rằng nước mắt sẽ càng tăng thêm gánh nặng cho tất cả.

“Yêu và chung thủy với một người đến hết đời khó khăn đến vậy sao?”

Tôi khó nhọc cất tiếng hỏi, giọng nói chực chờ vỡ tan ra. Bố đã lừa dối chúng tôi từ rất lâu rồi. Nghĩ đến điều đó, tôi cảm thấy mọi thứ trên đời này đều thật ghê sợ. Chúng tôi là gia đình, là gia đình mà còn có thể lừa dối nhau như thế, vậy thì xã hội này sẽ đối xử với nhau thế nào đây?

Câu hỏi của tôi vô tình xoáy sâu vào suy nghĩ của Duy Minh khiến cậu nhất thời im lặng. Duy Minh, đến bây giờ là bố tôi nữa, tại sao bọn họ lại giống nhau đến như vậy? Tại sao cả hai người đều khiến cho tôi phải hoài nghi về thứ gọi là tình yêu thật sự, thứ tình yêu trọn vẹn, toàn tâm toàn ý hướng về một người. Trong tình yêu, người ta chán rồi người ta chia tay, người ta không vượt qua được thử thách thì người ta chia tay, cũng được thôi, nhưng sao cứ phải nói yêu rồi lại yêu, không chỉ với một người? Mọi thứ diễn ra như vậy, để rồi sau tất cả, có ai là dễ chịu, có ai là không chịu tổn thương?

Đêm đông tĩnh mịch nhẹ trôi. Gió cuốn lá đi, chỉ có nỗi buồn là ở lại, vương vấn làm mẩn khóe môi. Tôi từng ước có Duy Minh ở bên cạnh trong lúc này, để rồi sau cùng mới nhận ra sự hiện diện của cậu chỉ càng khiến bản thân trở nên mềm yếu.

“Muộn rồi, tớ đưa cậu về!”

Khi đồng hồ điểm số mười hai, Duy Minh cũng đành đứng dậy. Tôi có cảm giác Duy Minh đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng đó lại là điều duy nhất cậu có thể nói ra. Đến một kẻ ngốc cũng hiểu được rằng một khi đối phương đã không đủ lòng tin thì nói bất cứ điều gì cũng sẽ trở thành một điều thừa thãi và ngu xuẩn.

“Giả sử...” Tôi cắn chặt môi. “Giữa chúng ta có thể tiến xa hơn một chút... Cậu có thể hứa... sẽ không bao giờ đối xử với tớ như vậy?”

Tôi đặt giả thiết, rồi tự cười khi hiểu nó mãi mãi chỉ là giả thiết mà thôi. Nếu như tôi đến sớm hơn một bước, nếu như tôi gạt bỏ hết trăn trở của mình, nếu như yêu thương là vĩnh cửu,... Đời người liệu đặt ra bao nhiêu lần “nếu như” nữa mới có thể tìm ra một câu trả lời xác đáng?

“Xin lỗi, tớ không thể hứa trước.”

Duy Minh trầm giọng, ánh mắt sâu thẳm thẳm như muốn nuốt chửng trọn vẹn suy nghĩ của tôi. Tôi gạt đầu, thấy lạ khi mình không hề tự ái trước câu trả lời ấy. Ít ra, tôi sẽ không phải hi vọng quá nhiều, hay ít ra, tôi sẽ không lấy đó làm lý do để biện minh cho sự tham lam của mình thêm một lần nào nữa cả.

“Cậu biết giới hạn của tình yêu là ở đâu không?” Duy Minh hỏi khi tôi vừa đứng dậy.

Tôi lắc đầu, trầm hỏi, liệu mình đã chạm đến cái giới hạn đó hay chưa.

“Là lời hứa.”

“Lời hứa?”

“Ừ. Cậu hứa được, nhưng không làm được. Giây phút đó, cậu đã chạm đến giới hạn rồi.”

“Cảm giác đó... chắc là đau lắm nhỉ?”

“Ừ, rất đau.”

“Vậy... không phải không hứa thì sẽ nhẹ lòng hơn rồi sao?”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Một khi đã yêu, dù cho cậu không hứa với người ấy rằng sẽ mang lại hạnh phúc viên mãn thì cũng là tự hứa với bản thân mình. Thất hứa với bản thân, nào ai dám nói cảm giác đó là nhẹ nhõm?”

Tôi không hỏi lại Duy Minh nữa, chỉ lẳng lặng trèo lên xe để cậu đeo mình về. Tôi chợt nhận ra, Duy Minh cũng mang một nỗi đau không kém tôi và Đan Quỳnh là bao, có khi, nỗi đau của cậu còn nặng nề hơn khi vướng vào hai từ: trách nhiệm. Vì sự rung động không đáng có, Duy Minh đánh mất người con gái luôn ở bên mình là Đan Quỳnh, cũng chẳng đủ dũng cảm để bước đến bên tôi. Cậu đứng ở giữa, tự dằn lòng mình vì sự tổn thương của cả hai người con gái.

Lần thứ hai Duy Minh đeo tôi qua con đường này. Ngày hôm nay, mọi thứ không còn náo nhiệt và hối hả nữa. Đêm cuối đông khô khốc hay cảm giác cô đơn trong lòng khiến tôi chỉ mong thời gian dừng lại mãi nơi đây? Con đường Phan Đình Phùng quen thuộc nay bỗng sâu hun hút như chẳng có điểm dừng, để mặc gió tấp vào mặt người đi đường những cơn gió buốt lạnh. Tôi vô thức choàng chiếc khăn quàng cổ của mình sang cho Duy Minh, thầm nghĩ ắt hẳn cậu đang rất lạnh.

“Này, tớ không lạnh đâu!”

“Yên nào! Khăn tớ thơm lắm mà!”

“Ừ, có mùi dâu. Cậu nhét kẹo vào trong này à?”

“Luyên thuyên quá!”

Tôi bật cười. Chẳng rõ từ bao giờ, gió lạnh đã hong khô nước mắt. Tôi tránh mặt, tôi làm ngơ Duy Minh suốt ba tháng trời, vậy mà chỉ trong một buổi tối lại bật khóc ngon lành như một đứa trẻ con ngay trước mặt cậu. Tôi tìm mọi cách gạt bỏ sự hiện diện của Duy Minh ra khỏi cuộc đời, nhưng dù đi đến bất cứ nơi đâu, mọi khoảng trời, từng chút, từng chút một, đâu đâu cũng là nụ cười thân thương ấy.

“Minh này!”

“Gì thế?”

“Cậu có từng nghĩ... giá như ngày đấy tớ không nhất diện thoại giúp cậu, thì mọi chuyện sẽ tốt hơn không?”

“Đúng ra cậu phải nói là: nếu như ngày đấy, tớ không nhìn chăm chăm vào thẻ học sinh của cậu mới phải!”

“Ừ, cũng được.”

“Đổi ngược lại, nếu chúng ta không quen nhau, cậu có chắc cả đời này sẽ không hối hận vì điều đấy?”

“Điều duy nhất tớ hối hận là không gặp cậu sớm hơn.”

Tôi nghe bên tai, tiếng Duy Minh cười thật khê. Đây là mùa đông đầu tiên tôi ngồi sau xe Duy Minh, nhưng cũng có thể sẽ là mùa đông cuối cùng khi thời gian của học sinh năm cuối cấp chúng tôi không còn nhiều nữa. Rất nhanh thôi, sẽ chẳng còn giận hờn vu vơ, những kỉ niệm rất hồn nhiên của một thời áo trắng như hiện tại. Cả tôi, cả Duy Minh, rồi sẽ bước trên những con đường của riêng mình.

“Cậu thi trường gì thế?” Tôi hỏi, vô thức đưa tay vẽ những hình thù nguệch ngoạc trên vai áo Duy Minh.

“Bách Khoa hoặc Luật. Còn cậu?”

“Luật?”

“Ừ, sao thế?”

“Không, chỉ là... tớ hơi ngạc nhiên.”

“Vậy à? Còn cậu thì sao?”

“... Tớ chưa biết!”

“Cậu phải nhanh chọn trường đi chứ! Đến giờ mà vẫn còn suy nghĩ à?”

“Ừ, tớ biết rồi.”

Nếu như, tôi nói với Duy Minh rằng mục tiêu của tôi cũng là đại học Luật, liệu Duy Minh sẽ nghĩ sao về việc này? Là do định mệnh, hay là do tôi muốn ở bên cạnh cậu đây? Tôi không muốn nói ra sự thật, khi đến giờ, mọi khúc mắc chỉ thêm chất chồng chứ chẳng một lần được gỡ bỏ.

“Đúng rồi, chúng ta trao đổi nhé!” Duy Minh đột nhiên reo lên thích thú.

“Trao đổi gì cơ?”

“Cậu dạy tớ Văn, tớ sẽ chỉ cho cậu mấy môn tự nhiên. Tớ nghe bảo mấy môn đó cậu dở tệ!”

“Ừ thì... mấy môn đó tớ dở tệ, nhưng tớ có biết chỉ cậu học Văn như thế nào đâu!”

“Không biết thì phải nghiên cứu chứ? Tớ chỉ cần bí quyết để trên năm thôi.”

“Nhưng mà... khó...”

“Tớ nhất định sẽ giúp cậu thi đỗ đại học mà!”

Duy Minh vẫn cố năn nỉ tôi cho bằng được. Xem ra, Duy Minh cũng là một kẻ cứng đầu, rất biết làm phiền lòng người khác. Tôi thở dài, đành gật đầu đồng ý. Đã có nhiều chuyện xảy ra khiến tôi chán nản, nhưng giờ vẫn là lúc dành nhiều thời gian và nỗ lực cho việc học. Học hành và tình cảm là hai chuyện không liên quan, tôi không muốn một việc không ra gì kéo bản thân cùng đi xuống. Nếu có duyên, nhất định chúng tôi sẽ gặp lại ở ngôi trường mà cả hai đã cùng lựa chọn, dù hiện tại vẫn đang là những ngã rẽ khác nhau.

“Tớ nhất định sẽ thi đỗ đại học!” Tôi nhủ thầm thật khẽ.

“Còn tớ nhất định sẽ biến ước mơ của cậu thành sự thật!”

Tôi cười trừ, vờ như không nghe thấy. Ước mơ sao? Chẳng lẽ Duy Minh không biết, ước mơ của tôi chính là cậu?

10. Chương 10 (hết)

10. Vết nắng cuối trời

Đôi khi, tôi muốn thời gian trôi chậm lại, chỉ để níu giữ hình bóng của một người.

Gió nhẹ nhàng lướt trên cành phượng già đang bung hoa nở đỏ rực một góc sân trường, sự gắt gao của những cơn nắng cuối tháng năm khiến lòng tôi xôn xang những cảm xúc kì lạ. Bể giảng, chỉ hai từ đơn giản đó thôi cũng thừa sức làm nặng lòng những con người sắp bước chân qua một thời nồng nức của tuổi trẻ.

Tôi ngồi dưới một gốc phượng, giữ chặt trong tay tờ phiếu dự thi, từng cảm xúc như nghẹn lại. Tôi chưa sẵn sàng để nói lời chia tay, chia tay thầy cô, chia tay bạn bè, chia tay tất cả, nhưng rồi thời gian đã không còn chờ đợi tôi thêm nữa. Có lẽ đã đến lúc phải bỏ lại mọi thứ sau lưng để bắt đầu tiến bước trên con đường riêng mà bản thân đã từng lựa chọn.

Tách.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên khi có cảm giác bản thân đang trở thành mục tiêu của ống kính máy ảnh. Thật vậy, Duy Minh đang đứng đối diện tôi ở một khoảng cách không quá xa và cầm trên tay chiếc máy ảnh chuyên dụng, vật được xem là bảo bối của cậu. Tôi hơi nheo mắt do ánh nắng phản chiếu từ ống kính máy ảnh hắt về phía mình.

“Gi thế?” Tôi hỏi, cố thu trọn hình dáng thân quen ấy vào tầm mắt lâu hơn một chút.

“Chỉ là tớ thấy cậu mặc áo dài đẹp hơn bình thường thôi.”

Duy Minh trả lời lém lỉnh rồi tiếp tục bấm máy, không hề để tâm đến việc tôi vừa buông một tiếng cười xòa cam chịu. Nụ cười ấm áp ấy luôn luôn là điều quan trọng nhất níu chân tôi lại nơi đây.

Tôi tiếp tục quan sát Duy Minh trong khi cậu loay hoay chỉnh lại chiếc máy ảnh. Ít phút nữa thôi, hai người chúng tôi sẽ thuộc về hai phía chân trời, sẽ đến một nơi chẳng còn hiện diện quá nhiều hình bóng của đối phương nữa. Tôi và Duy Minh là bạn, không phải bạn cùng lớp, nhưng thứ tình bạn đấy lại quá đỗi mập mờ, không thể nói là thân, đủ để sau này còn vui vẻ hẹn hò nhau đi chơi, lại càng không thể gọi là hời hợt,

chỉ cần quay lưng đi là mọi kỉ niệm sẽ hoàn toàn tan biến. Chúng tôi còn qua lại với nhau đến bây giờ, tất cả là vì thứ tình cảm cam lạng, không nói thành lời, nhưng lại từ cả hai phía.

“Cậu chụp được những gì rồi?” Tôi hỏi khi Duy Minh đang tiến lại phía mình.

“Nhiều lắm, toàn là những thứ thân thuộc không muốn rời đi!”

“Cho tôi xem với!”

“Để sau đi! Khi nào tớ rửa ảnh ra sẽ gửi cho cậu xem!”

“Ừ.”

Hai chúng tôi lại im lặng, đồng thời đưa mắt nhìn về một nhóm học sinh nữ đang ôm chặt lấy nhau, bịn rịn nói lời chia tay. Tôi tiếc rất nhiều thứ, bao gồm cả khoảnh khắc nói lời chia tay như bọn họ. Kiều Trang không ở đây, thành ra đến “thủ tục” quan trọng nhất trong ngày tạm biệt này tôi cũng không có được.

“Phù, từ ngày mai không còn cảnh sáng nào cũng phải đấu tranh với cái báo thức nữa rồi!”

Duy Minh nhún vai, tôi chẳng thể xác định rõ cậu đang nhẹ nhõm hay nuối tiếc qua giọng điệu tỉnh bơ ấy. Nhưng rồi tôi vẫn cho rằng cậu đang vui, bởi lẽ Duy Minh từng nói, chân trời phía trước, nơi không còn bị bó buộc trong những khuôn phép như phạm vi trường học mới là điều mà cậu không ngừng mong đợi.

“Cậu có cảm thấy tiếc điều gì khi phải xa nơi này không?”

“Tiếc?” Duy Minh gật gù ngẫm nghĩ. “Nhiều chứ!”

“Ví dụ như?”

“Bạn bè của tớ, sân bóng đá, canteen có điều hòa... nhiều lắm!”

“Còn tớ?”

“Hả? Còn cậu...”

Duy Minh thu lại nụ cười, cậu quay mặt về hướng hoàng hôn đang buông màu buồn xuống con đường nhỏ hẹp dẫn về phía thư viện của trường học, nơi đã để lại không ít kỉ niệm trong lòng chúng tôi. Dưới ánh nắng hanh hao ấy, tôi có cảm giác mình vừa thoáng nhìn thấy một cái nhếch môi thật khế, không thật như những gì đang hiển hiện rõ ràng ngay trong tầm mắt.

Không trả lời câu hỏi của tôi, Duy Minh chỉ lẳng lặng đặt tay lên chiếc máy ảnh, đoạn nêu ra một thắc mắc khác.

“Cậu sẽ thi Luật nhỉ?”

“Ừ.”

Tôi gật đầu, buông tiếng thở dài thật khế. Đến giờ thì mọi thứ đều đã đầu vào đấy, cả hai chúng tôi đều đã có lựa chọn của riêng mình. Như suy tính ban đầu, tôi chọn đại học Luật, còn Duy Minh, cậu ấy lựa chọn Bách Khoa.

Tôi đã có những khoảng lặng thật dài khi được nghe về quyết định đó của Duy Minh, nhưng tất cả những gì tôi thể hiện ra ngoài chỉ là một nụ cười che giấu đi cảm xúc thật và đưa ra những lời động viên, ủng hộ Duy Minh sẽ đạt được những gì mà mình mong muốn. Cho đến cuối cùng, hai chúng tôi vẫn phải rẽ theo hai hướng khác nhau, bước trên những con đường chẳng còn hiện diện sự tồn tại của đối phương nữa.

Mọi mối tình đầu, mọi mối tình học trò phải chẳng cũng đều kết thúc như vậy?

Duy Minh lại im lặng, và lại khế cười. Giữa quang cảnh lưu luyến của ngày chia tay, nụ cười của Duy Minh càng khiến mọi thứ trước mắt tôi như chậm lại. Chẳng rõ từ bao giờ, mọi thứ ở đây, thuộc về nơi này, tất cả đều in đậm bóng hình của cậu.

“Được rồi, kí cho tớ nào!”

Nhét chiếc bút bi vào tay tôi, Duy Minh nhanh nhẹn xoay lưng lại nhằm cho tôi thấy tấm lưng áo chỉ chít những lời chúc, những chữ ký mà cậu đã được bạn bè dành cho. Những lời tạm biệt, những lời dặn dò và cả

những lời thú nhận muộn màng khiến tôi bất giác rơi nước mắt. Nơi đây, chúng tôi đã gặp nhau, rồi cũng chính tại nơi này, cả hai phải nói lời từ biệt.

“Chà, tớ nên ghi gì bây giờ nhỉ?”

Tôi gượng cười, không muốn Duy Minh nhìn ra chút cảm xúc nhất thời của mình. Tôi nên chúc cậu thành công trên con đường đã chọn, hay chỉ đơn giản là nói một lời chào tạm biệt để khép lại mọi chuyện ở đây?

Tôi đưa mắt nhìn những dòng chữ bên cạnh, thoáng dừng lại khi bắt gặp nét chữ của Đan Quỳnh. Đó là một dòng lưu bút ngắn ngủi, chỉ có một hình trái tim được đặt trước tên của Duy Minh. Đan Quỳnh viết không nhiều, nhưng bất cứ ai cũng có thể hiểu ra được điều cô ấy muốn nói.

“Cậu gặp Quỳnh rồi à?” Tôi hỏi mà không mấy may suy nghĩ, quên mất rằng mình không nên tò mò những chuyện chẳng thuộc về mình.

“Ừ.” Duy Minh gật đầu mà không hề ngoái lại nhìn tôi.

“Tớ nghe bảo... Quỳnh thi Bách Khoa?”

“Ừ, nhưng chỉ là trùng hợp thôi. Quỳnh chọn Bách Khoa cũng lâu rồi mà.” Duy Minh vẫn giữ nguyên thái độ bình thản của mình. Có thể cậu không biết tôi đang phân vân về những gì mình vừa đề cập, nhưng cũng có thể cậu cho rằng điều đó không đáng để bản thân phải bận tâm.

“Còn cậu?”

“Tớ sao cơ?”

“Cậu chọn Bách Khoa... cũng là trùng hợp, đúng không?”

Đến giờ Duy Minh mới nhận ra thái độ khác lạ của tôi. Cậu ngoái lại, dành cho tôi ánh mắt có đến bảy phần dò xét, hai phần ngạc nhiên, phần còn lại, phẳng phất một chút khó chịu. Duy Minh nói rành mạch từng tiếng một, ánh nhìn cũng cố định dừng lại trên gương mặt tôi.

“Tớ không còn tình cảm với Quỳnh nữa, cậu biết mà.”

“Trong chuyện tình yêu, chỉ cần một người còn tình cảm thôi là đã có khả năng theo đuổi rồi.”

“Vậy còn cậu? Sao cậu chưa một lần nghĩ đến việc theo đuổi?”

Tôi bị lí lẽ của Duy Minh làm cho cứng họng, không biết phải phản bác lời cậu như thế nào. Theo đuổi? Quả nhiên, đó là điều mà tôi chưa một lần dám đối diện. Tôi luôn muốn được ở bên cạnh Duy Minh, được quan tâm, chăm sóc cậu một cách đường hoàng như những gì Đan Quỳnh từng làm được, nhưng những ước muốn đó chỉ tồn tại trong suy nghĩ, còn việc biến nó thành sự thật thì tôi chưa từng nghĩ đến. Nếu đã như vậy, tôi có tư cách gì để giận dữ, hay ít nhất là tra hỏi Duy Minh đây?

Thấy tôi im lặng, Duy Minh tiếp tục nói.

“Nhi, đây đã là cơ hội cuối cùng khi chúng ta còn học ở đây rồi.”

“Ừ, tớ biết.”

“Và cậu...”

“Tớ đã sớm có câu trả lời ỉn.” Tôi vừa nói vừa tỉ mỉ ghi dòng lưu bút lên lưng áo Duy Minh. “Chúc cậu đạt được thành công ở chân trời mình đã lựa chọn.”

Tôi đưa trả lại chiếc bút cho Duy Minh, nói mà không nhìn vào mắt cậu. Nếu có duyên, nhất định chúng tôi sẽ gặp lại. Khi ấy, tôi hi vọng chúng tôi sẽ trưởng thành hơn, sẽ hiểu ra đâu là điều bản thân mình thật sự mong muốn mà có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi điều quan trọng đó.

Câu trả lời của tôi mang đến cho Duy Minh mỗi nỗi thất vọng lớn, tràn ngập qua đôi mắt cậu. Tôi biết, câu trả lời này không phải điều Duy Minh muốn nghe. Nào ai muốn tiếp nhận một đáp án không hoàn hảo như những gì bản thân từng trông đợi. Mà sự thật thì luôn làm nuối tiếc lòng người.

“Yên Nhi, hẹn gặp lại.”

Duy Minh cố thu lại tiếng thở dài mà thế vào đó là một nụ cười. Nụ cười không vui, nhưng sự ảm áp thì vẫn còn nguyên vẹn. Duy Minh bắt tay tôi, một hành động quen thuộc của những người bạn chuẩn bị xa nhau. Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu, rồi cũng đành buông tay, dù có lưu luyến đến thế nào đi chăng nữa.

Tôi đứng im nhìn Duy Minh quay lưng đi, thiết nghĩ mình không cần đến lời chào tạm biệt.

Mặt trời bắt đầu lặn. Một vệt nắng màu cam dài xiên ngang nền trời. Tôi bất chợt cười trừ.

Buổi chiều ngày chia tay, bầu trời như cắt thành hai nửa.

-o0o-

Đường Phan Đình Phùng, một buổi chiều buồn tẻ hơn hẳn mọi khi.

Tôi rảo bước, hốt hải đưa mắt nhìn hai bên đường để có thể tìm người. Phở xá buồn bã là vậy, nhưng dòng người vẫn tấp nập, vô tình đi lướt qua nhau như thể con đường hoài niệm này chẳng có bất cứ thứ gì hay ho có thể níu chân họ đi chậm lại.

Tìm người giữa biển người, liệu có bao nhiêu phần trăm để hi vọng điều kì diệu sẽ xảy ra?

Tôi không hi vọng. Tôi tin, tin rằng mình sẽ tìm được Phạm Duy Minh trong hàng trăm người đang vội vã lướt qua tầm mắt mình. Đơn giản thôi, khác với những người xa lạ kia, cả tôi, cả Duy Minh, mỗi lần đi qua con đường Phan Đình Phùng này thì dù có vội vã đến đâu đi chăng nữa, chúng tôi đều bất giác chậm hẳn lại, như thể có một sức hút kì diệu nào đó từ con đường này thu hút mình.

Vì chẳng rõ từ bao giờ, chúng tôi luôn mong đợi sẽ tìm được nhau lạc giữa hàng trăm người xa lạ ấy.

Để rồi hôm nay là lần thứ hai, cuộc tìm kiếm của chúng tôi đã thu được hiệu quả. Tôi và Duy Minh đứng đối diện với nhau ở hai bên đường. Trên cao, bầu trời vẫn chưa thành hai nửa.

Đèn giao thông chuyển màu xanh cho phần đường người đi bộ, tôi không chút chần chừ, nhanh chóng qua đường để bước về phía Duy Minh. Chỉ trong chốc lát, Duy Minh đã đứng trước mặt tôi rồi.

“Hê, chân ngắn mà chạy nhanh thế?”

Duy Minh cười hềnh hếch, đáng vẻ không hề bất ngờ khi thấy tôi có mặt ở đây, và đang trong bộ dạng rõ ràng là đi tìm cậu. Tôi nhíu mày, không khỏi nghi ngờ và cả bực mình trước điệu cười nhờn nhợt ấy.

Bụp.

Tôi đâm mạnh vào bụng Duy Minh.

“Oái! Cậu làm gì thế? Tở đùa thôi mà!” Duy Minh vừa ôm bụng vừa kêu oai oái.

“Đồ hậu đậu!”

“Gi? Sao tự nhiên mắng tớ?”

“Có mỗi tờ phiếu dự thi mà cũng bỏ quên! Cậu có được việc gì không hả?”

Tôi vừa mắng vừa dúi tờ phiếu dự thi của Duy Minh vào tay cậu. Đúng là cái đồ đĩnh đoảng! Ai đời chụp ảnh chán chê xong xách đít về luôn, chẳng thèm đoái hoài đến bất cứ thứ gì khác, báo hại mấy đứa con gái cùng lớp Duy Minh cuống lên không biết làm sao. Bọn họ không thân với Duy Minh, thành ra vừa nhìn thấy tôi thì tất cả đã nhón nhác lên nhờ tôi đưa trả cậu tờ phiếu quan trọng này.

“Hê, may quá! Cảm ơn cậu nhé!”

Duy Minh ồ lên một tiếng bằng giọng điệu cảm kích, đoạn quay qua vỗ vai tôi bôm bốp. Thái độ của Duy Minh dường như chẳng có chút nào là lo lắng hay sợ sệt khi vừa nhận ra suýt chút nữa là mình sẽ không được thi đại học. Con người này đúng là biết cách làm tôi tức điên mà!

“Cậu... nói dối tớ!”

Nhưng tôi không còn đủ tâm trạng để tức giận với Duy Minh, bởi lẽ mọi cảm xúc trong tôi đã hoàn toàn rối loạn rồi. Tôi vô thức vò nhăn nhúm vạt áo dài, trong khi ánh mắt thì lảng tránh Duy Minh, không muốn đối diện, đúng hơn là không dám đối diện.

“Gì cơ?”

“Cậu bảo sẽ thi Bách Khoa, vậy sao trong tờ giấy này lại là thi Luật?”

“Á, lộ rồi!”

Đến giờ Duy Minh mới cuống lên. Cậu giấu tờ phiếu dự thi ra sau lưng mình một cách rất ngớ ngẩn, rồi lại đưa tay lên vò đầu. Mái tóc thường ngày vốn chẳng được chăm chút tử tế, nay chỉ cần vài giây đã trở nên rối tung.

“Tại sao lại nói dối tớ?” Tội ngược mắt lên nhìn, có cảm giác mình đang khóc. “Cậu không muốn gặp tớ nên nói vậy đúng không?”

“Bậy!” Duy Minh ngay lập tức phản bác.

“Chứ tại sao?”

“... Tớ có cảm giác cậu luôn né tránh mỗi khi tớ muốn rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta lại, vì cậu không có lòng tin nơi tớ là tớ sẽ không bao giờ thay đổi tình cảm của mình. Vậy nên tớ chỉ hi vọng đến khi hai chúng ta lại một lần nữa học chung dưới một mái trường, cậu sẽ hiểu, ít ra, sự chân thành của tớ là thật.”

Giọng nói của Duy Minh vang lên bên tai tôi như một cơn gió nhẹ, cuốn bay đi biết bao ngột ngạt, oi bức của một buổi chiều hè. Từng câu, từng chữ của Duy Minh gieo vào lòng tôi một thứ cảm xúc thật kì lạ, trên cả sự xốn xang hay rung động thông thường, nó dần dần lan ra mọi giác quan, thấm đẫm vào trong từng suy nghĩ. Đối với tôi, đó đơn giản là một sự bình tĩnh.

Vũ Yên Nhi – tôi đang mơ tưởng điều gì vậy? Một tình yêu hoàn hảo, một chàng trai hoàn mỹ bước ra từ tiểu thuyết hay sao? Không đâu, nếu trọn vẹn như vậy, ắt hẳn tình yêu là một thứ gì đó không có thật. Tôi luôn tự đặt ra câu hỏi cho bản thân, rằng liệu Duy Minh có thay đổi, có dễ dàng buông bỏ tôi như buông bỏ tình cảm của cậu dành cho Đan Quỳnh?

Nhưng tôi lại chưa từng tự tra hỏi bản thân, rằng tôi, tôi có dám chắc chắn cả đời này mình sẽ chung thủy với người con trai mà mình từng cho rằng là định mệnh ấy?

Tôi không dám trả lời là có, vậy tôi lấy tư cách gì để bắt Duy Minh phải hứa với tôi? Chuyện tình cảm đơn giản hay phức tạp cũng đều tùy thuộc vào con người ta mà thôi, suy nghĩ ít đi, yêu thương nhiều hơn, như thế là đủ rồi.

Tôi chỉ cần sống sao cho sau này nếu có một ngày nhìn lại, dù khi đó mọi chuyện có ra sao đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ hối hận vì mình đã đem lòng yêu một ai đó thật tâm.

“Vậy tại sao... cậu lại thi Luật? Không phải cậu thích Bách Khoa hơn sao?”

“Ừ, đúng là tớ thích Bách Khoa hơn, tớ cây Toán, Lý, Hóa đã man thế cơ mà.”

“Vậy...”

“Nhưng tớ không muốn để cậu một mình.”

“Một mình?”

Tôi lẩm nhẩm trong miệng, sống mũi dần cay xè khi chợt nghĩ tới Kiều Trang. Hai chúng tôi đã cùng hứa với nhau sẽ trở thành sinh viên của đại học Luật, nhưng rồi chỉ còn mình tôi theo đuổi lời hứa đó mà thôi. Một tuần trước, Kiều Trang đã theo gia đình sang Mỹ định cư, chẳng rõ ngày trở lại. Tôi đã chông chênh, đã suy sụp rất nhiều, thậm chí còn xuất hiện suy nghĩ mình bị xem nhẹ. Nhưng rồi tôi vẫn phải chấp nhận, vẫn phải cảm thông, vẫn phải vui vẻ nói lời chào tạm biệt trong nước mắt. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Kiều Trang và tôi vẫn là bạn thân, chỉ cần điều đó thôi là đủ rồi.

“Ê này đừng khóc, tớ không có ý nhắc đến chuyện của Trang đâu.”

“Vậy thì cậu đang nói gì?”

“Tớ nói tớ muốn ở bên người mình thích, chỉ vậy thôi!”

Duy Minh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, đoạn vươn tay giúp tôi lau nước mắt. Nhìn vào nụ cười ngốc nghếch ấy, không hiểu sao tôi cũng bật cười theo. Tôi chưa từng nghĩ, bầu trời mà tôi hằng mơ ước, hóa ra lại gần đến vậy.

“Hứa với tớ!” Tôi đưa ngón tay út ra trước mặt Duy Minh. “Nhất định chúng ta sẽ cùng đỗ đại học!”

“Trò trẻ con!”

“Nào, cậu có hứa không?”

“Hứa thì hứa, tớ sợ cậu chặc?”

Duy Minh bĩu môi. Cậu đưa tay ngoắc lấy ngón tay được đưa ra chờ đợi từ trước của tôi, đồng thời nói bằng giọng quả quyết, như thể đó là điều mà cậu đã chờ đợi từ rất lâu rồi.

Với chúng tôi, đó không chỉ đơn thuần là một lời hứa về con đường cả hai đã cùng lựa chọn, mà đó còn là một lời cam đoan, một sự đảm bảo về lòng tin tưởng và cả sự chân thành. Chẳng ai có thể nói trước được tương lai, nhưng ít ra, chúng tôi có thể tự tin rằng ngay ở thời điểm hiện tại, tình cảm này là thật.

“Này Sky, lúc này cậu viết gì lên áo tớ thế?”

“Ngốc! Chưa xem à?”

“Dở hơi! Viết sau lưng sao xem được?”

“Vây thì về nhà rồi xem đi nhé!”

“Ồ, cậu không nói cho tớ được à?”

“Về thôi, trời sắp mưa rồi!”

Tôi nói rồi đẩy Duy Minh đi trước, không muốn tranh luận với cậu về chủ đề này thêm nữa. Nhưng chỉ đi được một đoạn thì Duy Minh lách người qua một bên, khiến tôi suýt chút nữa là ngã chúi cả người về phía trước. Bất gặp ánh mắt trách cứ của tôi, Duy Minh chỉ khẽ cười hề hề, đoạn đưa tay nắm lấy tay tôi. Những ngón tay của Duy Minh dài và ấm, chậm rãi đan vào tay tôi, mang đến một cảm giác dịu ngọt dần len lỏi thật sâu vào tận đáy tim.

“Này Sky, nắng tan rồi!”

“Ừ, bầu trời chỉ còn một mảnh.”

“Ừ, hai phía chân trời nay trở thành một rồi.”

...

Trên con đường rợp bóng cây, có một đôi bạn tay trong tay, người đi phía trước, người bước theo sau, ngơ ngẩn ngửa đầu nhìn lên bầu trời hoàng hôn đang ngả vàng như rót mật. Chàng trai vẫn liến thoắng kể một câu chuyện cười mà cậu vừa được đám bạn cùng lớp kể cho nghe. Trong khi đó đi bên cạnh, cô gái khẽ cười, ánh nhìn dừng lại rất lâu trên lưng áo người bạn. Giữa những dòng lưu bút được viết bằng mực xanh, một dòng chữ đỏ được viết nắn nót và to rất đậm.

“Lần gặp tiếp theo, tớ sẽ theo đuổi cậu nhé!

From Sky with love.”

- Hết -

Thực hiện bởi:

Biên tập: Ktmb

Đăng: Mint

Thiết kế bìa: Mèo Bép và Khói Xám

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-phia-chan-troi>